

HALKIN KURTULUŞU

3 ARALIK 1979
FİYATI 10 TL

185

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM!

Faşizmin yeni saldırı hazırlıkları kursağında kalacaktır

- Gericiliğin yeni hedefi: Sıkıyönetimin yaygınlaştırılması, Yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının çıkarılması, Faşist katliamların hızlandırılması sömürü ve soygunun artırılması.
- Faşist AP Hükümeti parlamentodan "Güven oyu" aldı, ama diken üzerine oturdu.
- Faşizmin yeni saldırılarını boşa çıkarmak için, anti-faşist halk güçlerinin birliğini sağlayalım, genel greve hazırlanalım.

Faşist Demirel hükümeti Millet Meclisinde egemen sınıflardan güvenoyu alarak yerine oturdu ve Programı doğrultusundaki uygulamalarına başladı.

Bunların başında sıkıyönetimin uzatılması ve daha da genişletilmesi doğrultusunda yapılan hazırlıklar ve bu yönde yapılan propaganda gelmektedir. Milli Güvenlik Kurulu son yaptığı toplantıda bu konuda faşist diktatörlüğün yeni politikasını dile getirdi ve kamu oyunun oluşması için bir bildiri yayınladı. Bugün egemen sınıflar ve faşist diktatörlük sıkıyönetimin uzatılmasının yanında başka bazı illerin de sıkıyönetim kapsamına alınmasının hazırlıklarını yapmaktadır. Bu illerin başında da anti-faşist potansiyelin yoğun olduğu İzmir, Artvin vb. gibi yerler gelmektedir.

Faşist diktatörlük faşist AP hükümeti eli ile sıkıyönetimi uzatarak ve sıkıyönetim kapsamına alınan illerin sayısını artırarak faşizmin baskı ve terörünü artırmayı, anti-faşist demokrasi mücadelesini devlet gücü ile bastırmayı amaçlamaktadır.

Bu konuda devlet güçleri ve sivil faşist çeteler birlikte ve koordinasyon içinde çalışmaktadır. Sivil faşist çetelerin, faşist devlet güçlerinin desteğindeki saldırı ve katliamları sürmektedir. Faşist çeteler son bir-iki hafta içindeki cinayetlerinin sayısı onları bulmaktadır. Bu saldırılar sırasında onlarca

Devamı Sayfa 6'da

AP ile CHP arasındaki buzlar çözülürken

Demirel'in işbirliği platformu: Siyasi baskıların artırılması

Yeni hükümetin güven oyu almasının ardından Demirel'in tüm gerici partilere yaptığı işbirliği çağrısı, derinleşen kriz ve yükselen devrimci mücadele karşısında, gerici ekonomik ve siyasi saldırı kampanyasının derinleştirilmesi temelinde, gericiliğin saflarını pekiştirme, ve ekonomik-siyasi istikrarı sağlama çabalarının bir parçasıdır.

Bugünkü kriz şartlarında işbaşına geçen her hükümet, bu tür çabalara başvurmak zorundadır ve vuruyor. Bilindiği gibi daha önce işbaşında bulunan Ecevit hükümeti de devrimci mücadeleyi bastırmak için tezgahlanan yeni baskı yasa tasarılarının meclisten çıkarılması ve emperyalist tekellerin ve IMF'nin talepleri doğrultusunda gerçekleştirilen ekonomik tedbirlerin desteklenmesi için sık sık diğer gerici partilere çağrılarda bulunmak zorunda kalmıştı. Ancak AP ve diğer fa-

Devamı Sayfa 6'da

Tekellerin iradesi

Mebus pazarı çalışıyor

Burjuva-feodal parlamentoda mebus pazarı işliyor. Bazı milletvekilleri parti değiştirmeye devam ediyor. Son olarak birkaç tane CHP milletvekili 'özgür irade' nutukları çekerek iktidar partisi AP'ye geçti. Ve şimdi Millet Meclisinde AP sıralarında oturarak dün küfürler yağdırdıkları AP'li milletvekilleri ile yan yana oturuyorlar. Aynı zamanda da AP'nin yeni baskı tedbirleri' yasa tasarısının ve diğer faşist ve gerici tasarılarının yasalaşması yönende oy kullanmak için hazır kuvvet olarak bekliyorlar.

Devamı Sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Nasıl bir birlik?

Bazı ilerici ve devrimci çevreler, devrimi hedefleyen devrimciler arası birlikler yerine, emperyalizmin uşağı gerici sınıfların devrimcileri ve halk kitlelerini hedef alan gündemdeki faşist saldırılara karşı olmakla sınırlı birlikler önermekteler.

Faşist-diktatörlüğün saldırı biçimleri değiştikçe bu birliklerin sınırları daralmaktadır. Bir önceki faşist saldırıyı da içine alan bir mücadelenin organize edilmesi dahi bir yana itilerek, salt o gün ön plana çıkan faşist saldırılarla sınırlı birlikler oluşturulmak istenmektedir. Örneğin, gericilik halkın mücadelesini durdurup ezebilmek için sıkıyönetimi gündeme soktuğunda bu çevreler hemen sadece sıkıyönetime karşı olmak platformunda sözde devrimci birlikler oluşturma faaliyetine giriştiler. Arkasından faşist saldırıların yoğunlaşmasına rağmen, halkın mücadelesinin durdurulamaması gericiliğin yeni faşist saldırıları gündeme getirmeye zorlaması dolayısıyla reformist hükümeti bir yana atarak faşist Demirel Hükümetinin işbaşına getirilmesi karşısında bu çevreler bu defa da bir önceki faşist saldırı biçimi olan sıkıyönetime karşı olmayı dahi bir kenara itiyorlar, sadece Demirel Hükümetine karşı mücadeleyi gündeme getiriyorlar. Salt Demirel'in faşist hükümetinin politikasına karşı devrimci birlikler oluşturmak için çaba harcanmaktadır.

Kısacası tamamen kendiliğinden esas olarak da elde olanı korumayla sınırlı birlikler oluşturulmak istenmektedir. Sadece dönem dönem değişen kısmi taleplerle sınırlı platformların temelinde sözde halk kitlelerinin bir araya getirilebileceği savunuluyor. Bu yolla sözde devrimcilerin çoğunluğunun bir araya gelebileceği düşünülüyor.

Devamı Sayfa 6'da

SARAYKÖY'DE GENEL GREV

Tüm çalışanlar bir gün iş bıraktı

Sarayköylü emekçiler, faşist saldırı ve katliamları protesto, yeni saldırı hazırlıklarını boşa çıkarmak, faşist cinayet çetelerinin tecrit edilmesi ve sökülüp atılması ve egemen sınıfların her türlü saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin birliğinin sağlanması amacıyla bir günlük genel direnişe geçtiler.

23 Kasım günü tüm işyerlerinin kepenkleri indirildi. Esnaflar dükkanlarını kapıttılar, işçiler işe gitmediler, öğrenciler bir günlük boykot ilan ettiler.

Proleter devrimciler uzun bir zamandan beri tüm çalışanların genel grevini hazırlamak için yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüttüler. Böyle bir eylemin başarılı olmasını sağlamak için D.Yol ve diğer devrimci demokratlara eylim birliği önerisi götürüldü ve birlikte çalışmalar yapıldı. Kahvelerde, mahallelerde, işyerlerinde, dükkanlarda ve okullarda konuşmalar yapıldı. Eylem üzerine tartışıldı. Proleter devrimciler, sivil faşist çetelerin ancak halkın birleşik ve aktif mücadelesiyle sökülüp atılabileceğini kavratmaya çalıştılar. Halkı mücadele etmeye çağırdılar.

23 Kasım günü tüm çalışanlar işbaşı yapmayarak alanları, caddeleri ve sokakları doldurdular.

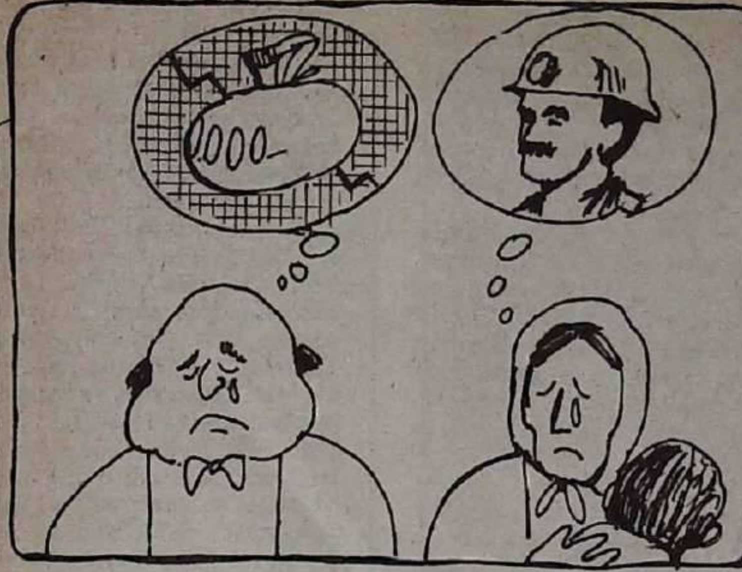
Devamı Sayfa 6'da

İşkenceci katiller suyun başına getiriliyor

12 Mart'ın ünlü işkencecilerinden Ümit Erdal, Demirel hükümeti tarafından İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğü Asayiş Şubesi Başkanlığına getirildi.

Ümit Erdal 12 Mart döneminde Ankara'da yüzlerce devrimcinin işkenceye çekilmesini bizzat yöneten, devrimcilere Kontrgerilla işkencehanelerinde bütün işkence yöntemlerini deneyerek işkence eden, düzenlenen "seri operasyonlar"da onlarca devrimci ve emekçiyi yaralayan ve katleden o dönemin bir polis komiseridir. Ümit Erdal 12 Mart sonrasında işkence konusundaki uzmanlığını geliştirmesi için yurt dışına yollandı ve o, gittiği yerlerde CIA'nın işkence uzmanlarından ders alarak "ihtisas" yaptı. Bugün CIA işkence uzmanlarından

Devamı Sayfa 6'da

Patronları işçilerin hayatı değil kârları ilgilendirir

20 Kasım günü İzmir-Ödemiş Tekstil Fabrikasında 80 işçi zehirlenerek hastaneye kaldırıldı. İşçilerin bir kısmının yedikleri yemekten, büyük bir kesiminin ise fabrikadaki gazdan zehirlendikleri belirtildi. İşin ilginç yanı ilk zehirlenme olayından sonra "nedenin belli olmadığı", "fabrikanın kapatıldığı açıklanmasına karşın, 3 gün sonra yeni bir zehirlenme meydana gelmesiydi. Açıkça yalan söylenmiş, fabrika kapatılmamıştı. Tedbir alınmamıştı ve zehirlenmeler birbirini izledi. Ve her

Devamı Sayfa 6'da

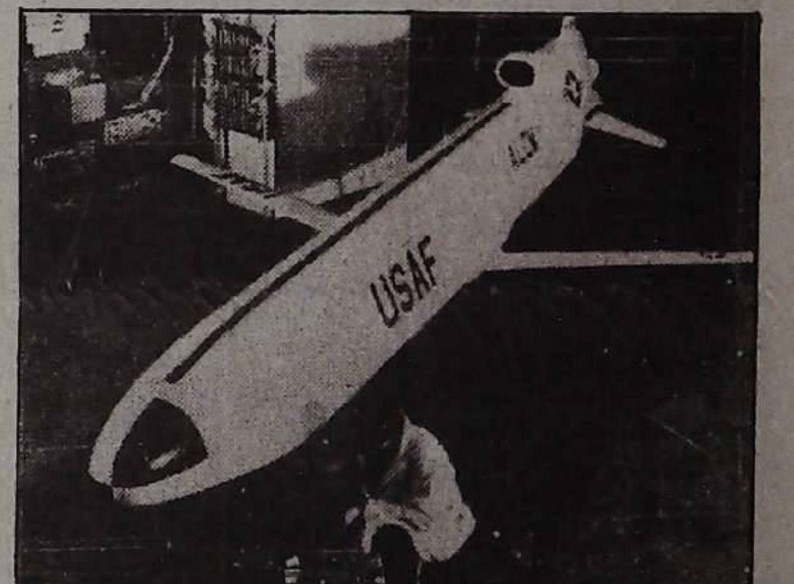
Korku ve ecel

Sömürü ve zulüm düzeninin devamından ve egemen sınıfların milyonlarca işçi ve emekçi üzerindeki faşist feodal diktatörlüğünün ebediyen yaşamasından yana olan ve bunun için sürekli halk düşmanı faşist zehri gazete köşelerinde kusan Tercüman gazetesi yazarlarından Nazlı Ilıcak sürekli olarak köşesinde "Türkiye'de özgürlüklerin çok geniş olduğu ve bütün "terör" olaylarının bundan kaynaklandığını propaganda ediyor ve "kamu düzeninin sağlanması" için bütün gericiliği sözde çok geniş bir biçimde var olan bu özgürlükleri kısmaya ve yok etmeye çağırıyor. Nazlı Ilıcak bütün gerici halk düşmanlarının isterik çığlıklarının tercümanı olarak 28 Kasım tarihli Tercüman'da şunları yazıyor:

"... Sıkıyönetim olağanüstü hallerde ortaya çıkan bir yönetim biçimidir, bu yüzden hürriyetleri zedelemesi pek tabiidir. Hele, bir adım sonrasının çok karanlık olduğu, bütün çarelerin tükendiği bugünkü ortamda..."

Devamı Sayfa 6'da

Revizyonistlerin "protesto" ettikleri nükleer füzeler

Revizyonistlerin sahte anti-emperyalist kampanyası

TKP, TİP, TSİP gibi modern revizyonist, sosyal-faşist akımlar diğer faşist ve gerici akımlardan farklı olarak karşı-devrimci eylemlerini barış, demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm mücadelesi adına yürütmektedirler. Onlar, bu demagojileriyle kitleleri kendi gerici amaçları doğrultusunda seferber etmeye ve güç toplamaya çalışmaktadırlar. Bugün ülkemizde devrim isteyen pekçok unsur revizyonistlerin bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm adına yaptıkları demagojiden etkilenmektedir. Onları anti-emperyalist sosyalist güçler olarak ele almaktadır. Revizyonistlerin bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm vb. ilişkin ettikleri sözlerle eylemleri ve amaçları arasında hiçbir uygunluğun olmadığı onların her eyleminde açık bir biçim

Devamı Sayfa 6'da

SALT anlaşmasının mürekkebi kurumadan

YAZISI 2. SAYFADA

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

Çin sosyal-emperyalistleri İran'da "huzur" istiyor

Çin sosyal-emperyalistleri İran'da "huzurun tekrar sağlanması"nı istediklerini açıkladılar. Bir yandan Orta Doğu'da Amerikan emperyalizmi aleyhine gelişen durumun tekrar düzelmesi, dengenin tekrar kurulması gerektiğini vaaz ediyorlar, bir yandan da İran'daki durumun Amerikan emperyalizminin ne kadar zayıf düşmüş olduğunu gösterdiğini ve böylece Amerikan emperyalizminin artık bir tehlike olmaktan çıktığını ve halkların yalnızca Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele etmesi gerektiğini söylüyorlar.

Çin'in İran'da bozulan dengenin tekrar kurulması gerektiğini söylerken kastettiği, İran halkının genel olarak emperyalizme ve gericiliğe özel olarak da Amerikan emperyalizmine karşı mücadelesinin bastırılarak, İran'ın Amerikan nüfuz sahası içinde kalmasıdır.

Bugün Çin sosyal-emperyalizminin İran pazarına sızması son derece zordur. Çünkü Çin revizyonistleri geçmişte faşist Şah diktatörlüğünü öylesine açık ve pervasız bir biçimde desteklediler ki, İran halkının nezdinde beş paralık itibarları kalmamıştır. Bugün geçmişin günahlarını affettirmek için giriştikleri dolaplar büyük ölçüde boşa çıkıyor. Çin'in Amerikan emperyalizmi, Sovyet sosyal-emperyalizmi ya da diğer emperyalistlerle rekabet ederek İran pazarını ele geçirmesi oldukça zordur ve sahte ilerici demagojilerini ise İran halkına yutturmalarının şartı yoktur.

Buna karşılık İran halkının mücadelesi Çin'in dünya çapında ittifak yaptığı Amerikan emperyalizmini zayıflatmaktadır. Bu koşullar altında Çin, Amerika'yı bozulan dengeyi tekrar kurmaya çağırıyor.

Orta Doğu'da Amerikan emperyalizminin gerilemesinin yaratacağı boşluğu en başta Sovyet sosyal-emperyalizminin doldurabileceği ihtimali ise Çin'i hem dünya hegemonyası hem de Asya'daki çıkarları yönünden endişelendiriyor.

Dünya pazarının paylaşımına "biraz geç" katılan Çin sosyal-emperyalizmi İran'da huzurun sağlanması, uluslararası hukuk kurallarına uyulmasının çığırtkanlığını yapıyor. Ancak Çin'in Amerikan emperyalizmini İran devrimini boğmaya çağırması boşuna. Üstadları bu işi onlardan daha iyi bilir. Ne var ki Amerikan emperyalizmi İran'a dokunmaya kalkarsa yiyeceği tokadın hesabını yapıyor. Eğer emperyalistler hesaplarında yanılıp gene de İran'da "huzurun sağlanması" için İran'a müdahale etmeye kalkışacak olurlarsa, bu onların sonunu biraz daha yaklaştıracak; İran halkının ve tüm dünya halklarının kini ve nefreti emperyalistlere gereken cevabı verecektir.

İran halkının anti-emperyalist mücadelesi tüm gericiliğin yüreğine korku salıyor.

'Uluslararası Hukuk Kurallarıymış...

Sovyet sosyal-emperyalistleri ve Çin sosyal-emperyalistleri B.M Güvenlik Konseyi'nin 9 Kasım tarihli kararını imzaladılar. İran'daki Amerikalı rehinelerin bırakılmasını ve "uluslararası hukuk kuralları"na uyulmasını talep ettiler. Tüm burjuva kalemşörler, Demireller, Türkeşler, Amerikan ve İngiliz elçiliklerinin işgal edilmesinin "uluslararası geleneklere" ne kadar ters düştüğünü kanıtlamaya çalışıyor.

Ne Çin sosyal-emperyalistleri Vietnam'ı işgal ederken, ne de Sovyet sosyal-emperyalistleri Çekoslovakya'yı işgal ederken akıllarına gelmiyordu 'uluslararası hukuk kuralları'. Emperyalist çıkarlar tehlikeye girdi mi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, gibi en temel kurallar rahatlıkla ayaklar altına alınabilir; ama halklar ayağa kalkıp emperyalistlerin temsilciliklerine el koyarsa 'uluslararası hukuk kuralları' çiğnenmiş olur.

Bugün İran'da devrimin yasaları çalışıyor. Devrim yasaları ise burjuva hukuk kurallarını tanımaz.

PROLETARE TE TE GJITHA VENDEVE, BASHKOHUNI!

ZERI i POPULLIT

ORGAN I KOMITETIT QENDROR TE PPSH

İran halkı kendi ulusal çıkarlarını ve özlemlerini savunmakta kararlıdır

AEP MK yayın organı Zeri i Popullit gazetesinin Tahran'da Amerikan Büyükelçiliği'nin işgal edilmesiyle ortaya çıkan duruma ilişkin 10 Kasım 1979 tarihli yorumunu kısaltarak yayınlıyoruz.

Dünya kamuoyunun dikkati bugünlerde gene, halkın yeni bir güçlü anti-emperyalist mücadele dalgasını başlattığı İran'da olaylara çekiliyor. Tahran'da öğrenciler silahlarını ellerinden aldıkları ve teslim olmaya zorlandıkları Amerikan deniz piyadeleriyle yiğitçe çarpışarak ABD Elçiliği'ni işgal ettiler. Tahran'ın ve ülkenin diğer şehirlerinin sokaklarında göstericiler Amerikan bayrağını yaktılar ve yere çaldılar. İsfahan'daki Amerikan "Kültür" Merkezi'ni de işgal ettiler. Bu arada İran'da, ABD'ye yapılan petrol ihracatının iptal edelme olasılığının bulunduğu söylenmektedir.

İran halkı bu anti-emperyalist, devrimci tutum ve eylemleriyle Carter ve Thatcher hükümetlerine yeni bir güçlü darbe daha indiriyor.

(...)

DEVRİM FIRTINASI GERİCİLİĞİ EZECEKTİR

Şu bir gerçektir ki, Amerikan emperyalistleri Şah'ı İran'a karşı tezgahladıkları planlar için ellerinde tuttular ve tutuyorlar. Oysa sonsuz bir cesaretle ayağa kalkan, çarpışan, katliamlara uğrayan ama çürümüş, satılmış bir ortaçağ hanedanını, Pehlevi hanedanını yıkan İran halkı gibi bir halkı, devrim fırtınası içinde olan İran gibi bir ülkeyi, ne Amerikan emperyalistleri, ne başka emperyalist güçler, ne de onların iğrenç entrikaları korkutamaz. Görüldüğü gibi halkın isyan patlamalarına, devrimci eylemlerine, genel olarak anti-Amerikan, anti-emperyalist eylemlere, İran halkını katleden, terör estiren Savak şeflerinin mahkum edilmesine karşı çıkan Bazergan'ın istifası bile onları durduramadı.

İran'da patlayan devrim tüm emperyalist güçlere ama özellikle de İran topraklarını kendi malı olarak gören ve Şah rejimini, Basra Körfezi ve Orta Doğu halklarına karşı jandarmalık yapmakla görevlendiren ABD emperyalizmine indirilen ağır bir darbe olmuştur. Bu devrim, yalnızca Pehlevi monarşisini yıkmakla kalmadı, aynı zamanda başka halklara, başlarındaki baskı rejimlerini yıkmaları, özgürlük ve bağımsızlıklarını kazanmaları için bir işaret, bir çağrı oldu. ABD emperyalistleri tam da bundan, yani, kaçınılmaz olarak kendi konumlarını ve çıkarlarını sarsacak olan yeni devrimci patlamalardan ve halkların yararına olan durumların yaratılmasından korkuyordu.

İran halkı, işçi sınıfı, köylülüğü ve gençliği vahşi düşmanlara sahiptir; ama onlar tüm düşmanlara karşı koyacak güçtedirler. Ellerinde devrimin kazançlarını koruyacak birçok olanak vardır. En başta, kapitalist dünyayı sarsmeye devam eden petrolleri vardır. Onlar bu silahı, muslukları Amerikan emperyalizmine kapatıp onu petrolsüzlükten kıvrandırarak ve yabancı tekellere çok ucuza satılmasını engelleyerek, uygun bir biçimde kullanıyorlar ve her zaman kullanacaklar.

ARNAVUTLUK HALKI İRAN HALKININ YANINDADIR

Arnavutluk halkı, İran halkının haklı davasının zafere ulaşmasını, uğrunda savaştıkları ve savaşmakta oldukları haklı özlemlerinin gerçekleşmesini ve kesin zaferle taçlanmasını diliyor. İran halkının, ülkenin çıkarlarını, özgürlüğünü, bağımsızlığını, devrimi savunmak için aldığı önlemleri onaylıyor. Biz, Arap halkının ve İran halkının davalarını savunuyoruz; çünkü onların gerçek dostlarıyız, çünkü onlarla aynı düşmanlara sahibiz: Uluslararası emperyalizm, tüm dünya gericiliği.

ZAFER İRAN HALKININ OLACAK

İran devrimini, halkın mücadelesini ve seçkin kahramanlığını, devrimin kazançlarını sağlamlaştırma ve onu daha ileriye götürmedeki cesaret ve kararlılıklarını hiçbir zaman kabul etmeyen İran'ın düşmanları, tüm dünya gericiliği ve bölgedeki gericilik, İran halkının mücadelesini ve özlemlerini "tüm ulusların gelenek ve göreneklerine karşıymış" gibi vb. şekilde göstererek İran halkına karşı bir iftira ve saldırı kampanyası başlatmışlardır. Hiç kuşkusuz onlar gelecekte de kollarını kavuşturup oturmayacaklardır. Bu ülkedeki çıkarlarının sürekli darbelerden zarar görmesini gönüllü olarak kabul etmeyeceklerdir.

İran'daki halk devrimi gelişme sürecindedir. Bu, gelişen olaylarla da doğrulanmıştır. İran halkı daha da büyük zaferleri hedefliyor; bunun için mücadele ediyor. Kuşkusuz bu kolayca elde edilebilecek bir şey değildir. Ancak İran işçi sınıfı, gençliği, öğrencileri, köylülüğü, Marksist-Leninist devrimcileri kendi çabalarıyla, mücadeleleriyle nasıl zafere ulaşacaklarını, Şah rejiminin ve geçmişin ortaçağ feodalizminin kalıntılarını nasıl temizleyeceklerini, vahşi emperyalist güçlere iç ve dış gericilere karşı nasıl zefer kazanacaklarını bilecek lerdir.

ATA, 10 Kasım

(Arabaşlıklar tarafımızdan konmuştur)

Almanya'nın yeni Hitler'i Strauss'a karşı kitle gösterileri gelişiyor

Essen'de 10.000'i aşkın anti faşist Strauss'a karşı gösteri yaptı.

Federal Almanya'da 1980 sonbaharında yapılacak parlamento seçimlerine ilişkin Alman mali sermayesinin doğrudan temsilcisi CDU-CSU ittifakı, işçi ve sendika hareketinin yeminli düşmanı Strauss'u başbakan adayı olarak belirledi. Strauss'un başbakan adaylığı ile sermayenin en saldırgan güçleri yeni bir 1933'ü hedefliyorlar. Ekonomik ve siyasal mücadelenin gittikçe keskinleşmesi, mali sermayenin yeniden Hitler gibi bir adamı iktidara getirmesini gerekli kılıyor. Almanya işçi sınıfının öncüsü AKP/ML ve diğer anti-faşist grupların önderliğinde Strauss'un durdurulması için ülke çapındaki eylemler sürüyor.

Almanya içinde ve dışında her türden gerici ve faşist ile yakın ilişkiler içinde bulunan, katil General Pinoşe'yi en [illegible] dostlarından sayan ve Almanya'nın yeni "Führer"i olarak ortaya çıkma çabası içinde olan Strauss, Nordrhein-Westfalen eyaletindeki yerel seçimlerden dolayı eylül-ekim ayları içinde seçim kampanyasına çıktı. Strauss'un başbakan adayı olarak çıktığı bu ilk gezi büyük bir yenilgiyle sonuçlandı. Strauss gittiği her yerde -Essen, Köln, Bochum, Herne, Bremen- büyük protestolarla karşılaştı. Essen'de, daha önce basın aracılığıyla 1.5 saatlik bir konuşma yapacağını duyuran Strauss, 20 dakika sonra konuşmasına son vermek zorunda kaldı. Binlerce kişi Strauss'u yumurta yağmuruna tutuyor, sürekli ıslık çalıyor ve megafonlarla "Strauss'u durdurun!", "Yeni bir 33'ü engelleyin!" sloganları atıyordu.

Köln, Bochum ve Herne'de polis tarafından alınan yoğun güvenlik önlemlerine karşın, halkın Strauss'a karşı öfkesini dile getirmesi engellenemedi. Polis yoğun protestolar karşısında saldırıya geçmeye cesaret edemedi. ve başka yerlerde olduğu gibi burada da Strauss'a konuşma hakkı tanınmadı. AKP/ML ve diğer anti-faşist örgütlerin birlikte düzenledikleri bu eylemler sırasında çok sayıda bildiri dağıtıldı, pullama ve afişleme yapıldı. AKP/ML'nin "Strauss'u Durdurun!" adlı broşürü bütün ülke çapında büyük bir yankı uyandırdı.

- Egemen sınıflar halkın, gericiliğe, faşizme ve savaşa karşı mücadelesinin anti-faşist bir halk cephesinin oluşmasına hizmet edeceğinden korkuyorlar. AKP/ML bir yorumunda bu konuya ilişkin şöyle diyor:

"Onlar anti-faşist halk cephesinden korkuyorlar, çünkü o, Strauss'a karşı tüm güçleri birleştirebilecek ve gericiliğe karşı ileriye doğru adımlar atabilecek durumda olacaktır.

"Onlar anti-faşist halk cephesinden korkuyorlar, çünkü o, "SPD alternatiftir" masalına kesin bir son verecektir.

"Onlar anti-faşist halk cephesinden korkuyorlar, çünkü o, SPD'li patronlarına karşın oluşmaktadır. Bu nedenle SPD mücadeleyi frenliyor, çünkü bugün Strauss'a karşı mücadeleye ilişkin çağrı yapmak, büyük sermayenin planlarına karşın, halk cephesi oluşturulmasına ilişkin çağrı yapmak demektir. Çünkü halk cephesi halkın isteği ile büyüyor ve güçleniyor. Partimiz bu gelişmeyi tüm gücüyle destekleyecektir."

Alman ve yabancı Nazilere hayır!
Bielefeld'de "Strauss ve Türkeş yeni bir 33 için silahlanıyorlar" şiarı altında bini aşkın gösterici protesto yürüyüşü yaptı.

SALT Anlaşmasının mürekkebi kurumadan...

İki süper devlet yine Avrupa'ya nükleer silahlar yerleştiriyor

Bir denizaltından atılan "Cruise missile" nükleer roketi: Menzili 2.400 km.

Geçtiğimiz hafta içinde NATO'ya bağlı Avrupa ülkelerinde öne çıkan sorun, NATO'nun Avrupa kanadının güçlendirilmesi, yani Pershing-2 Cruise füzelerinin yerleştirilmesi sorunu idi. Bu konu önümüzdeki günlerde toplanacak NATO bakanlar zirvesinde görüşülecek.

Batılı askeri blokun generalleri ve hükümet temsilcileri, son günlerde kamuoyunda, Sovyetlerin "tehdit edici" silahlanmasından, onların SS-20 tipindeki orta menzilli nükleer füzelerinin tehlikesinden, NATO'nun ise bunlara karşı çıkartacak silahlarının bulunmadığından ve bu nedenle da NATO'nun Avrupa kanadının orta menzilli nükleer silahlarla donatılmasının gerekli olduğundan sözediyorlar. NATO'nun 15-16 Mayıs tarihli Savunma Bakanları toplantısında Pershing-2 ve Cruise füzelerinin yeni silahlanma programına öngörüldüğü daha önceden biliniyordu. NATO'nun bu konudaki girişimlerine karşı Sovyetler, tüm dünyada büyük yaygara koparmaya başlamış bulunuyor. Sovyet Dışişleri Bakanı Gromiko, Avrupa'ya yaptığı gezide özellikle, bu füzelerin Avrupa'ya yerleştirilmesi halinde, durumun gerginleşeceğinden, Sovyetlerin "silahsızlanma" ve "barış" önerilerinin geçerliliğini yitireceğinden, Sovyetler'in kendi savunmalarını güçlendirmek zorunda kalacağından sözetti. Sovyetler sahte silahsızlanma anlaşmalarıyla birlikte yürüttükleri silahlanma çabalarına böylelikle uygun ve ha[illegible] bir zemin de yaratmış oluyorlar.

Onların ülkemizdeki uşakları da, geçtiğimiz hafta "ölüm füzelerine karşı" yürüttükleri sahte kampanya da, efendilerinin tehdit edilmesi karşısında onların ne derece duyarlı olduklarının bir göstergesi oldu. Çünkü onlara göre tehdit altında olan dünya halkları değil, efendileri Sovyetler'dir. Bu arada Çinli emperyalistler de, Batılı emperyalistlerin bu silahlanışlarını hararetle destekleyerek ünlü "Üç Dünya Teorilerine" uygun davranıyorlar. Onlara göre önemli olan da, dünya halklarının tehdit edilmesi değil, Sovyetlerin tehdit edilmesidir.

Günümüzde silahlanma yarışı eşi görülmemiş boyutlara ulaşmıştır. Geçmişte bunu fütursuzca gerçekleştiren emperyalistler, bugün savaş hazırlıklarını artık "barış severlik", "silahsızlanma" maskesi altında yürütmek zorunda kalıyorlar. Onların tüm silahsızlanma yaygaralarının altında yatan gerçek hegemonya emelleri, pazar ve hammadde kaynaklarını kontrolleri altına alma istekleridir. Emperyalizm dünyadan yok edilmedikçe, onların bu isteklerinin devam edeceği kuşkusuzdur. İki süper devletten her biri diğerini sık sık yumuşama ruhunu zedelemekle, anlaşmalara uymamakla ve silahlanmakla suçlarken, bir yandan da askeri güçlerini artırıyor, diğer yandan da rakiplerinin silahlanmasını anlaşmalar yolu ile yavaşlatmaya, üstünlük sağlamaya çalışıyorlar.

İki süper devlet emellerini gerçekleştirmek amacıyla, kendilerine bağımlı ülkeleri silah depoları haline dönüştürüyor, bu ülkelerin halklarını gelecekteki bir emperyalist savaş karşısında ölüm tehlikesi içine atıyorlar. Türkiye'nin de bu tehlikeden payına düşeni alacağı açıktır; NATO'nun Aralık başında yapacağı görüşmelerde özellikle Türkiye üzerinde duracağı bir gerçektir. Çünkü NATO'nun İran ile boşalan saldırı gücünü bu bölgede destekleyecek güç bugün için Türkiye'dir. Bu nedenle Türkiye'nin de bu nükleer füzeleri yerleştirme durumunda kalacağı açıktır; ve hakim sınıflar şimdiden bu konuda kendilerine düşen görevi yerine getirme hevesi içindedirler. Ülkemizin tüm emekçilerine düşen görev, emperyalistlerin bu savaş kışkırtıcı siyasetine karşı amansızca mücadele etmek ve onların bu planlarını boşa çıkarmaktır.

Çin 'köle' satışına başladı

Çin hükümeti dış ülkelere işçi ihraç etme konusunda çeşitli ülkelerle anlaşmalara vardı ve ekim ortasında İtalyan İnşaat Şirketleri Birliği'nden bir delegasyon Pekin'e gitti. Çin işçilerinin üçüncü ülkelerdeki İtalyan inşaatlarında çalışmalarına ilişkin görüşmeler yapıldı. Çin hükümeti ile İtalyan İnşaat Şirketleri 15.000 işçi üzerine anlaştılar. Çin hükümeti ayrıca, kapitalist firmalara üçüncü ülkelerde çalıştırmak üzere en azından 400.000 inşaat işçisi tedarik edebileceğini belirtti.

Üç büyük Japon tekeli, Shimizu Construction, Taisei Corporation ve Kavasaki Heavy Industries bir süre önce Çinli işçileri, çok pahalı olduklarından ötürü reddedip, Pakistan ve Hindistan'dan işçi kiraladı. Çin Halk Cumhuriyeti resmi iş bulma kurumları 150 ile 1100 dolar arasında aylık ücret talep ediyorlar. Ancak iş bulma kurumlarının kendilerinin de itiraf ettiği gibi işçilere bu ücretin yalnızca % 10-25'i veriliyor.

Bugün Çin'de 20 milyonu aşkın işsiz vardır. İşçiler bir yandan hayat pahalılığı altında eziliyor ve büyük kapitalist tekellere satılırken, Çin'de kapitalistlere büyük kârlar sağlama konusunda her türlü özgürlük tanınmaktadır. Ağustos ayı içinde Şanghay'da 600 kapitalist 45 milyon mark yüksekliğinde bir sermaye ortaya koyarak, sözümona "Yurtsever İnşaat Şirketi"ni kurdu.

Sefalet ve Çinli işçilerin yabancı ülkelere köle gibi satılması işte Çin işçi sınıfının içinde bulunduğu durum.

20 milyon işsizden küçük bir bölüm. Ya açlık içinde yaşamlarını sürdürecekler ya da köle gibi yabancı kapitalistlere satılacaklar.

5 kıtadan

Pakistan

Pakistan'ın çeşitli kentlerinde ABD'ye karşı çeşitli gösteriler düzenlendi. İslamabad'da binlerce Pakistanlı ve Arap öğrenci 21 Kasım günü ABD Büyükelçiliği önünde bir gösteri düzenledi. Göstericilerle, Büyükelçilik binasını koruyan Amerikan deniz askerleri arasında çatışmalar meydana geldi. Göstericiler ABD Büyükelçiliğinin bazı arabalarını yaktılar.

Ravalpindi kentinde 21 Kasım günü ABD Kültür Merkezi ve bu kentteki İngiliz Kültür Merkezi ateşe verildi.

Şili

Şili'de La Çipata işletmelerinde 400 metalurji işçisinin başlattığı grev başarıyla sonuçlanmıştır. 9 gün önce metalurji işçileri işçi ücretlerinin artırılması ve sosyal güvenlik hizmetlerinin düzenlenmesi için greve gitmişlerdi. İşçilerin kararlı mücadelesi sonucu [illegible]veren ücretleri artırmak zorunda kalmıştır.

Kolombiya

Kolombiya'da kamu hizmetlerinde çalışan 13 bin emekçinin grevi 3 aydır sürüyor. Kolombiya'nın çeşitli kentlerinde emekçiler, faşist yetkililerin uyguladıkları baskı, şantaj, zorbalık ve terörün önünde boyun eğmemeye kararlı olduklarını ifade etmiş ve çok sayıda protesto gösterileri düzenlemişlerdir.

100. DOĞUM YILINDA STALİN
Yaşasın Marksizm-Leninizm (15)

STALİN VE SAVAŞ

STALİN, savaş konusunda da, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan çağımızın Leninist tahlillerine sıkıya bağlı kalmıştır. O, 1917 Şubat Devriminin zaferinden sonra, sürgünde bulunduğu Sibirya'dan Petrograd'a (Leningrad) döndüğünde, Lenin'in yokluğunun da etkisiyle, Bolşevik Partisi'nin yalpalayan unsurlarını da etkisi altına almış olan ve Liberal Kadetlerden, Menşeviklere ve Sosyalist Devrimcilere kadar uzanan bir cephenin, emperyalist savaş yanlısı, demagojik propaganda kampanyasıyla karşılaştı. Proletarya ve halkın geniş yığınlarını aldatan ve onları emperyalistlerin çıkarı uğruna savaşın ateşinde yakmaya hizmet eden bu akım karşısında, Stalin kararlılıkla, işçi köylü ve askerlerin kahramanca mücadelesiyle devrimin kazanmış olduğu zafere rağmen, emekçi yığınların bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü nedeniyle hâlâ emperyalist burjuvazinin ve onun küçük burjuva yardakçılarının işbaşında bulunmaya ve dünya gericiliğine sıkı sıkıya bağlanmış olarak emperyalist emellerini gerçekleştimeye devam ettiğini gösterdi ve bu durumda tek doğru siyasetin, emperyalist savaşın iç savaşa çevrilmesi ve Rusya'nın emperyalist burjuvazisinin devrilmesi siyaseti olduğunu savundu. Bu aynı zamanda Lenin'in de savunduğu tezdi. Ve Bolşevik Partisi, Ekim Devrimini bu yolu izleyerek gerçekleştirdi.

STALİN, çeşitli zamanlarda yazdığı birçok makale ve broşürde, çağımızda savaşın kaynağının emperyalizm olduğunu, emperyalizm yok edilmediği sürece, tek tek şu ya da bu savaş ertelense ve önlense bile, yeni savaş etkenlerinin sürekli doğacağını ve bunların kaçınılmaz olarak savaşlara yol açacağını işledi. O, çağımızda esas olarak, iki tür savaş olabileceğini savundu. Birincisi: Emperyalizm ve yardakçılarının, gerici, ilhakçı, yağmacı, yani haksız savaşları ve ikincisi: Proletarya ve halkların emperyalizme ve gericiliğe karşı ulusal ve sosyal kurtuluşları uğruna yürüttüğü devrimci savaşlar, yani haklı savaş. O, daima birincisine karşı ve ikincisinden yana tavır aldı.

Stalin, Marksist-Leninist bakış açısından söz de savaşa karşı çıkan, ama savaşa karşı mücadeleyi, savaşın kaynaklarına yönelen bir mücadele olarak değil de, savaşın şu ya da bu etkenine karşı çıkmaya indirgeyen burjuva pasifistlere ve reformistlere ve onların yaydığı silahsızlanma vb hayallerle amansızca mücadele etti. O, barış için mücadeleyi, devrim için mücadeleye tabi ve onun bir bileşeni olarak ele aldı; devrimin düşmanlarının aynı zamanda barışın da düşmanları olduğunu gösterdi. Buna karşılık, o hiçbir zaman proletaryanın devrim ve barış uğruna yürüttüğü mücadelede, karşı-devrim cephesindeki parçalanma ve çatlaklardan yararlanmasının önemini ve şartların zorunlu kıldığı durumlarda devrim yararına tek tek uzlaşmalar yapılmasının gereğini inkar etmedi. Aksine böyle bir politika izledi ve bu konudaki devrimci tavrın örneklerini verdi.

II. EMPERYALİST SAVAŞTA STALİN

STALİN, daha 1930'ların başlarında emperyalistler arasında yeni bir dünya savaşının patlak vereceğini tespit etti. O, bu savaşın esas kaynağının faşist kamp olacağı gerçeğinden hareket ederek, Sovyetler Birliği'ni ve dünya proletaryasını bu savaşa hazırlamaya ve savaşa ve faşizme karşı geniş emekçi yığınlarının devrimci cephesini oluşturmaya özel bir önem verdi. SBKP ve Komintern'e buna uygun taktikler izlemesi ve geliştirmesi için yol gösterdi. Bu dönemde Komintern tarafından savunulan savaşa ve faşizme karşı halk cepheleri başta faşist kesimler olmak üzere tümüyle savaşın ve faşizmin kaynağını oluşturan emperyalist burjuvaziye ve onunla birleşmiş her türden gericiliği hedef alan devrimci birliklerdi.

Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin 2. Emperyalist Savaşın patlak vermesinden hemen önce Nazi Almanyasıyla imzaladığı saldırmazlık paktı karşı-devrimcilerin tüm demagoji ve çarpıtmalarına karşın emperyalistler arasındaki çelişmelerden devrimci bir tarzda yararlanmanın örneğiydi. O dönemde İngiliz-Fransız emperyalistleri Sovyetler Birliği'nin ve kendi proletarya ve halklarının tüm baskılarına rağmen sınıf tabiatları gereği, faşist kampın dizginlenmesi ve savaş kışkırtıcısı girişimlerine karşı çıkılması yolundaki tüm önerilere karşı direndiler, buna karşılık faşist kampa tavizler vererek onla uzlaşma ve onu Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa kışkırtma politikasını izlediler. Bu durumda Stalin, tümüyle Leninist barış içinde birarada yaşama ilkesinden hareket ederek Nazi Almanyasıyla sözkonusu saldırmazlık paktını imzaladı. Ve İngiliz-Fransız emperyalistlerinin hesaplarını bozdu. Nitekim 2. Dünya Savaşı emperyalistler arası bir savaş olarak başladı ve Sovyetler Birliği faşist kampa karşı savaşa daha iyi hazırlanabilmek için gerekli olan zamanı kazandı.

SAVAŞIN NİTELİĞİNİN DEĞİŞMESİ

İkinci Dünya Savaşı emperyalistler arası bir savaş olarak başladığı halde Fransa'nın yenilerek safdışı edilmesi, İngiltere'nin savunmaya çekilmek zorunda kalması, Amerikan emperyalizminin ise uzun süre tarafsızlık siyaseti izlemeyi çıkarlarına uygun bulması, buna karşılık faşist kamp tarafından işgal edilen ülkelerde halkların anti-faşist milli kurtuluş savaşlarının bir çığ gibi büyümesi ve özellikle de Nazi Almanyası Sovyetler Birliği'ne saldırdıktan sonra Sovyetler Birliği'nin de savaşa katılmasıyla savaşın niteliği esas olarak değişti ve haklı, anti-faşist bir savaşa dönüştü. Kuşkusuz İngiliz-Amerikan emperyalistleri yine emperyalist emelleri uğruna mücadele ediyorlardı ama artık savaşın niteliğini belirleyen onlar değil, Sovyetler Birliği, dünya proletaryası ve halklardı.

Nazi Almanyasının Sovyetler Birliği'ne saldırmasından sonra Sovyetler Birliği'yle İngiltere ABD arasında gerçekleşen ittifak da yine emperyalistler arasındaki çelişmelerden devrimci bir tarzda yararlanmanın bir başka örneği ve koşulların zorunlu kıldığı devrim yararına geçici bir uzlaşmadır. Bu uzlaşma, Sovyetler Birliği'nin devrimci ilkelerden taviz vermesiyle değil, en başta kendi halkları olmak üzere dünya halklarının İngiliz-Amerikan emperyalizminin elini kolunu bağlaması ve onu Sovyetler Birliği ile anlaşmaya zorlaması sayesinde gerçekleşti. İngiliz-Amerikan emperyalizminin dünya halklarının o zamanki baş düşmanı faşist kampa karşı daha şiddetli bir mücadeleye zorlanması emperyalizmin cephesini zayıflattı, onların devrim karşısında güçlerini birleştirmelerini engelledi ve haklı bir savaş yürüten proletarya ve halkların mücadelesinin daha da gelişip güçlenmesi için olumlu bir etken oldu. Nitekim bu savaşın sonunda dünya devrim cephesi çok büyük kazançlar elde etti, emperyalizmin zinciri birçok ülkede kırılarak, devrimler gerçekleşti.

STALİN VE SAVAŞ KONUSUNDAKİ REVİZYONİST TAHRİFAT

STALİN, 2. Dünya Saşaşı'ndan sonra emperyalizmin bazı ideologları ve birtakım revizyonist unsurlar tarafından ileri sürülen emperyalist dünyanın artık ABD'nin hegemonyası altında kalıcı bir istikrar kazandığı, emperyalistlerin artık nükleer silahların da devreye girmesiyle daha tahrip edici bir nitelik kazanan bu tür savaşları göze alamayacakları, onların akıl yoluna girdikleri ve dolayısıyla bundan böyle dünya ölçüsünde savaşlar çıkmayacağı yolundaki safsataları eleştirdi. O, bu istikrarın geçici olduğunu, emperyalizm çağının ve emperyalizm olgusunun Leninist tahlilinin geçerli olarak kaldığını, emperyalistler arası sıçramalı, eşitsiz gelişme kanununun emperyalist cephede er geç çelişmeleri derinleştireceğini ve bu çelişmelerin karakterleri gereği savaşa yol açacağını göstererek proletarya ve halkları uyardı.

Stalin'in ölümünden sonra iktidarı eline geçiren Kruşçev-Brejnev revizyonistleri emperyalist savaş üzerine Lenin ve Stalin'in öğretilerini karalamaya ve tahrip etmeye giriştiler. Onlar, emperyalist şefleri savaşın kötülüğü konusunda ikna ettiklerini ve böylece savaşsız ve silahsız bir dünyanın yolunu açtıklarını iddia ettiler. Leninist-Stalinist barış içinde devrimci mücadele tezinin yerine burjuva ideologlarının yıllardan beri propagandasını yaptığı barış demagojisini geçirdiler, ve emperyalistlerle birlikte devrim için savaşan halkların ve proletaryanın karşısına dikildiler, ona azgınca saldırdılar. Giderek kendileri de emperyalistler haline geldi ve Amerikan emperyalistleriyle dünya hegemonyası için yarışa çıktılar.

Başında Mao Zedung bulunan Çin revizyonistleri de başka bir yönden bu kervana katıldı. Onlar bu konuya ilişkin birçok yalpalamadan sonra özellikle de "Üç Dünya Teorisini" formüle ettikten sonra emperyalizmi aklayarak savaşın kaynağını önce iki süper devlet ve daha sonra yalnızca Sovyet sosyal-emperyalizmine indirgediler. Çin revizyonistleri bilinçli bir biçimde abarttıkları savaş tehlikesine karşı tek çare olarak ABD'nin ve "İkinci Dünya"nın diğer emperyalist devletlerinin kollarına sığınmayı devrim mücadelesinden vazgeçerek Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı Amerikan yanlısı burjuva-feodal kliklerle birleşmeyi önerdiler. Onların da kendi emperyalist emelleri var ve tehlikeli bir oyunla amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar.

Stalin'in emperyalizm ve emperyalist savaş olgusuna ilişkin öğretileri ve pratiği bugün de emperyalizme revizyonizme, her türden gericiliğe ve onların yarattığı savaş tehlikesine karşı mücadele eden proletarya ve halklara ışık tutuyor.

Stalin yılı ve Marksist-Leninist partiler

Fransa İşçileri Komünist Partisi

FİKP 18 Mart 1979 da yaptığı Kuruluş Kongresinde 1979 yılını "Stalin Yılı" olarak kutlama kararı aldı.

FİKP, "Paris Komünü" Kongresinde Stalin Yılı olarak kutlama kararında şunlar belirtilmektedir:

"...Partimiz Marksizm-Leninizmi savunmak için çelikleşmesini sürdürmelidir. Bunun için Partimizin her zaman güvenilir bir okulu vardır: Bu büyük Marksist-Leninist Stalin'in okuludur.

(...)

"Bu nedenle Partimiz 'Stalin Yını'nı, Marksizm-Leninizmle daha fazla silahlanmak, Partimizi gerçek bir Bolşevik Partisi olarak inşa etmek ve böylece onu devrimin yararına yıkılmaz bir kale haline getirmek için, Stalin yoldaşın teorik ve pratik eserlerini inceleme yılı haline dönüştürecektir."

1979: ANNÉE STALINE

CE QUE STALINE NOUS APPREND EN PRATIQUE

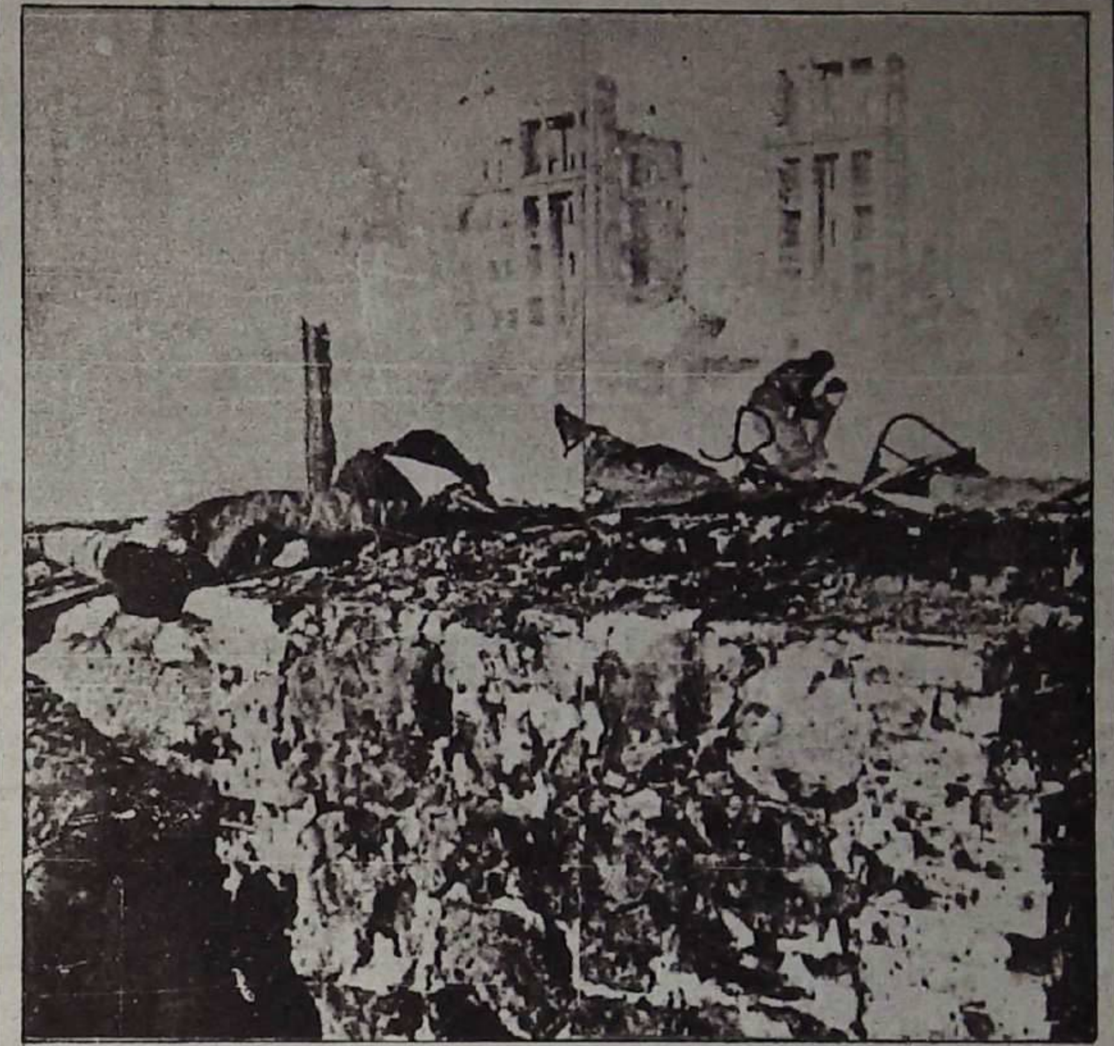

La Forge

ORGANE CENTRAL DU PARTI COMMUNISTE DES OUVRIERS DE FRANCE

Bu kararı hayata geçiren FİKP organı "La Forge" gazetesi birkaç aydan beri Stalin'in eserlerinin can alıcı noktalarını tanıtan ve Stalin hakkında devrimci yazar H.Barbusse'ün "Stalin: Bir insanın gözüyle yeni bir dünya" adlı eserinden Stalin'in devrimci özelliklerini tanıtan bölümler yayınlıyor.

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 (14)

(53) Moskova önlerinde bozguna uğrayan ve zorlu bir kış geçiren Alman orduları 1942 yazında yeni bir saldırıya giriştiler ve Kafkaslara doğru saldırdılar. Ancak Almanların hedefi Kafkaslardan çok Moskova'yı doğudan ele geçirmek ve aynı yılın ortasında doğu cephesindeki savaşı sona erdirmekti. Alman faşistleri bu amaçla Volga'ya doğru ilerleyerek yolları üzerindeki Stalingrad'ı ele geçirmeyi planlıyorlardı. Eylül 1942'de tarihin en kanlı ve en buyuk savaşlarından biri böyle başladı. Kızıl Ordu Volga üzerindeki Stalin'in adını taşıyan bu ünlü şehri kahramanca savundu. Üç ay boyunca süren şiddetli çarpışmaları bütün dünya soluklarını tutarak izliyordu. Şehirde taş üstünde taş kalmamıştı. Kızıl Ordu Alan işgalcileri ile sokak sokak hatta ev ev savaş veriyordu. Bazı yerlerde iki ordunun mevzileri birbirinden yalnızca birkaç metre uzaklıktaydı.

(54) 19 Kasım 1942'de Sovyet Kızıl Ordusu karşı saldırıya geçti. Çok kısa bir sürede 300 bin kişilik Alman ordusu kuşatıldı ve yok edildi. Stalingrad Savaşında insiyatifi ele geçiren Sovyet orduları saldırısını yoğunlaştırmaya başladı. Stalingrad savaşı tarihteki en büyük askeri zaferlerinden birini simgeliyordu ve bu büyük zafer Stalin'in strateji ve taktiklerinin büyük bir başarısı ve aynı zamanda askeri dehasının bir göstergesiydi.

(55) 1943 yılı savaşın kesin dönüm noktası oldu. Sovyet askeri birlikleri savaşın başından bu yana Alman nazilerinin ele geçirdiği bütün toprakları tek tek kurtardı. Sovyet Kızıl Ordusunun zaferleri SSCB'nin uluslararası durumunu da son derece güçlendirdi. Bu sırada Almanya'nın Avrupa'daki başlıca müttefiki İtalya da teslim olmuştu. Hitler bu sırada taktik değiştirerek müttefik güçleri yeniden Sovyetlere karşı çıkmaya götürecek bir siyaset izlemeye başladı. Ancak Stalin'in öngörüsü Hitlercilerin planlarını bir kez daha iflas ettirdi. Stalin, İngiltere ve ABD devlet ve hükümet başkanları ile 1943 Kasım'ında Tahran'da yaptığı konferansta Almanya'ya karşı savaşta üç devletin işbirliği üzerine bir bildirinin yayınlanmasını kabul ettirdi.

(56) 1944 yılı Sovyet Ordusu için belirleyici zaferler yılı oldu. Bu askeri başarıların sonunda Sovyetler Birliği'nden Alman faşistleri tarafından işgal edilmiş bulunan bütün toprakları kurtarılmış ve savaş artık Alman topraklarına taşınmıştı. Stalin'in stratejik planının 1944'deki başarıları birinci dereceden önemli siyasal başarılarla tamamlandı. Sovyet ordularının darbeleri altında Romanya, Finlandiya ve Bulgaristan teslim oldu ve silahlarını Alman faşistlerine çevirmek zorunda kaldılar. Aynı dönemde 1944 Haziranında müttefik kuvvetleri Avrupa'yı çıkartma yaparak yeni bir cephe açtılar. Stalin Ekim Devriminin 27. yıldönümü olan 6 Kasım 1944'de şunları söyledi: "Kızıl Ordu anayurdu kurtarma görevini sonuna dek sürdürecek ve faşist canavarın işini ininde bitirecektir. Kızıl Ordumuz zafer bayrağını mutlaka göndere çekecektir."

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

Adana çimento işçilerinin direnişi

Adana Çimento Fabrikası işçileri, Keramik-İş'in revizyonist sendika ağalarının patron ve sıkıyönetim ile birlikte işçilerin önünde oluşturduğu gerici barikatları aşarak greve gittiler.

Revizyonist sendika ağaları 8 aydan bu yana toplusözleşme görüşmelerini uzatarak ve işçilerin tüm zorlamasına karşın patronla işbirliği yapıp toplusözleşmeye oturmayarak işçileri bıktırmaya, öfkelerini dindirmeye ve mücadeleyi pasifleştirmeye çalıştılar. Daha önce gazetemizde uzun bir şekilde belirttiğimiz gibi Keramik-İş ağaları işçilerin çıkarlarını patrona peşkeş çekmek için her türlü yönteme baş vurdular. İşçilerin taleplerini ve toplusözleşmenin işçilerin katıldığı bir toplantıda bir an önce imzalanması yönündeki isteğini dikkate almadılar. 6 Ekim günü grev hakkı doğmasına karşın sendika ağaları grevi engelleyerek, patron uşaklığını sürdürdüler.

Bunun üzerine işçiler kendi aralarında toplantılar yaparak sendika ağalarına karşın greve gidilmesine karar verdiler. DSM adına dağıtılan bildirilerle işçiler birleşmeye ve mücadeleye çağrıldı. Proleter devrimcilerin önderliğindeki DSM yanlısı işçiler diğer grupların taraftarlarına birlikte mücadele için öneri götürdüler. Uzun bir süre ittifaka yanaşmayan D.Yol ve DHY taraftarları daha sonra ittifak önerisini kabul ettiler.

15 Kasım günü saat 24-0.8 vardiyası işçileri sendika ağalarını grev hakkında açıklama yapmaya çağırdılar. Sendika ağaları kürsüye çıkarak "Genel Merkez Uzlaştırma Kurulu ve İstanbul'dan bir milletvekilinin bu işi halledeceğini" belirtti. Bunun üzerine işçiler "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Yaşasın Sınıf Sendikamız DSM" sloganları ile sendika ağalarının üzerine yürüdüler. Sendika ağaları çareyi kaçmakta buldular. Çimento işçileri grev kararı alarak yemekhanede toplandılar. Sendika ağalarının teşhiri yapılarak DSM'de birleşmenin önemi vurgulandı. İşçiler kendi aralarında 25 kişilik bir komite seçtiler. Ayrıca içinde HK, DY, DHY taraftarı işçilerin de olduğu bir Yürütme Komitesi seçildi. Fabrikaya grev pankartı asılarak grev ilan edildi. Konuşmalar yapıldı. Devrimci marşlar ve türküler söylendi.

Bunun üzerine çileden çıkan sendika ağaları yanlarında "mavi bereliler" olduğu halde fabrikaya geldiler. Sendika ağası Erdem Özdemir'in yapmak istediği konuşma işçiler tarafından engellendi. Sendika ağaları geldikleri gibi kaçıp gitmek zorunda kaldılar. Ancak sendika ağaları işçilerin grevini kırmak için gerici çabalarından vazgeçmediler. Değişik milliyetlerden işçileri birbirine karşı kışkırtmaya çalıştılar. DİSK Genel Merkezi'nden gelen Bahtiyar adlı revizyonist sendika ağası "siz bu komiteyi tanırsanız ve greve giderseniz, sizi işten attırırız" diyerek işçileri tehdit etti ve işçi düşmanı yüzünü açıkça gösterdi. Grevin üçüncü günü sendika ağaları Bakanlar Kurulunun grevi 30 gün ertelendiğini belirttiklerinde sevinçlerinden nerdeyse uçacaklardı. Onlar kendilerine karşın işçilerin sıkıyönetimin süngülü tehdidini dinlemeden greve gitmesinin yasalara aykırı olduğunu söylerken bir bakıma doğruyu söylüyorlardı. Evet işçiler sıkıyönetimin terörüne ve sendika ağalarınun barikatlarına karşın, yasalara karşın greve gitmişlerdi. Ama sendika ağaları bunu söylerken aynı zamanda patron ve sıkıyönetim uşağı yüzlerini ve yasaların tutsağı olduklarını açığa koyuyorlardı.

Adana Çimento Fabrikası işçileri kendilerini temsilen seçtikleri komitenin toplusözleşmeye oturması, haklarının elde edilmesi için mücadeleyi sürdürüyorlar.

"İrade beyan"cıları referandum mücadelesini engelleyemez

İşyerlerinde, sendikalar arasında "yetki" uyuşmazlıklarında, "yetkinin belirlenmesi" için uygulanan "irade beyanı" yöntemi, AP hükümetinin Çalışma Bakanı tarafından bir genelgeyle yürürlükten kaldırıldı.

Bu durum bir kere daha işçi sınıfının dostları ile düşmanlarının, sahte referandumcuların kimler olduğunun açığa çıkmasına neden oldu. Referandumu dil ucuyla da olsa savunmak zorunda kalanlar, "irade beyanı"nın kaldırılmasından da yararlanarak şimdi bu yükten kurtulmuş olarak "irade beyanı" savunuculuğuna soyundular.

"İrade beyanı" uygulamasının yürürlükten kaldırılması, faşist AP hükümetinin azgın bir işçi düşmanı olduğunun göstergesidir. Öyle görünmektedir ki, faşist hükümet "irade beyanı" gibi bir uygulamaya bile tahammül edememektedir. Öte yandan TİKP ve TKP revizyonistleri; "irade beyanı şimdiki durumdan daha iyiydi", "irade beyanı referandum hakkının alınması yolunda bir adımdı" vb. gerekçelerle açıkça "irade beyanı" savunuculuğuna giriştiler.

"İRADE BEYAN"CILARI NEYİ AMAÇLIYOR?

Azılı işçi düşmanlıklarını her adımlarında kanıtlamış olan TKP ve TİKP revizyonistleri "irade beyancı"lığında da birleştiler. Durumu bahane ederek, her ikisi de referandum mücadelesini küllendirmeye çalışıyorlar.

Kuşkusuz bu işçi düşmanlarının isteği "irade beyanı" bile değildir. Onlar aynen patronlar gibi, yetkinin göstermelik olarak bile olsa işçilere sorularak yapılmasına karşıdırlar. Onların esas isteği, patronlarla el altından anlaşarak "yetkiyi ayarlamak"tır. Nitekim bugüne kadarki uygulama da göstermiştir ki, TKP ve TİKP yanlısı revizyonist takım sadece patronla anlaşarak yetki almakta başarılı olmaktadırlar. Şimdi bu revizyonist takımların "irade beyanı"nın methiyesine girişmeleri "irade beyanı"nın şimdiye kadar kimse tarafından keşfedilememiş "iyi" niteliklerini sayıp dökmelerinin amacı, sözde de olsa referandumu savunma yükünden kurtulmaktır. Referandum mücadelesi yerine "irade beyanı" mücadelesini geçirerek, işçi sınıfının mücadele yolunu karartmaktır.

REFERANDUM HAKKI İÇİN MÜCADELEDEN GERİ ADIM ATILAMAZ.

Revizyonistler "irade beyanı" mücadelesini öne sürerek referandum hakkı için mücadeleyi ortadan kaldırmayı amaçlıyorlar. Faşist AP hükümetinin "irade beyanı" uygulamasını kaldırarak yapmak istediği de buydu. O biliyordu ki, "irade beyanı" uygulaması kaldırılınca, referandumu zaten dil ucuyla savunan her soydan sendika ağası, reformcular ve revizyonistler referandum için sözde mücadeleyi de terkedecekler, bunun yerine "irade beyanı" için mücadeleyi geçirecekler.

Ama mücadeleci işçi sınıfımız "irade beyanı" mücadelesini bahane ederek referandum mücadelesini yolundan çıkarmak isteyen faşist, reformcu, revizyonist her soydan sendika ağası ve işçi düşmanlarının mücadeleyi yozlaştırma çabalarını boşa çıkaracaktır. İşçi sınıfımız şimdi referandum mücadelesine daha büyük bir şevkle sarılacak, sahte referandumcuların önüne dikmeye giriştiği barikatları yıkarak mücadelesini sürdürecektir.

Muğla

DLH-İş ağalarının oyunları

DLH-İş (Demiryolları Limanlar, Hava Meydanları ve İnşaat İşçileri Sendikası) ağaları, Muğla'da içki sofrasında "delege seçimi" yaptılar.

Muğla Yatağan Termik Santrali'nde daha önce yapılan ek protokolü bahane eden DLH-İş ağaları, işverenle anlaşarak toplusözleşme süresini 4 yıl uzattılar. Daha sonra Yatağan Termik Santrali'ne DLH-İş Sendikası genel kuruluna delege seçmek amacıyla gelen Başkan Behzat Akdoğan, işçilerin sendikaya karşı muhalefetini görünce, delege seçimi yapmaya cesaret edemedi. Bunun üzerine Behzat Akdoğan bir gece Marmara Lidya Oteli'nde düzenlediği içki sofrasında, etrafındaki uşaklarla birlikte, Santralde çalışan 600 işçiden gizli olarak 26 kişilik delege listesi belirledi.

İçki sofrasında yapılan delege seçimlerini protesto için 480 imza toplayan Yatağan Termik Santrali işçileri, işverene ve onun uşağı sendika ağalarına karşı mücadelelerini sürdürüyorlar.

İstanbul

Maden-İş ağaları Uzel işçilerine saldırdı

Revizyonist T. Maden-İş ağaları diğer fabrikalarda işçilere yönelttikleri saldırıları, toplusözleşmenin gündeme gelmesiyle birlikte, "kaleleri" olarak ilan ettikleri İstanbul Uzel'de de artırdılar. Önce tek tek devrimci işçilere gruplar halinde saldırdılar, daha sonra bildiri dağıtan DSM yanlısı işçileri kurşunladılar.

Uzel'de işten atmalar, üretimin yoğunlaştırılması, çalışma şartlarının kötüleştirilmesi, zorunlu mesai, işçilerin izne ayrılmaya zorlanarak birliklerinin engellenmesi Maden-İş ağalarının onayı ile yapılıyor. Ayrıca Maden-İş ağaları, patronların isteği olan grup sözleşmesini de bu dönem Uzel işçilerine dayattılar.

İşten atmalar, grup sözleşmesi, çalışma şartlarının kötüleştirilmesi vb. konularda DSM ve Devrimci Demir-İş imzalı pulların fabrikada yapıştırılması revizyonist ağaları çileden çıkardı. Proleter devrimci bir işçiye "sendika odasına gel, seninle konuşacağız" diyerek 20 kişilik bir grupla saldırdılar. Maden-İş'in saldırılarını içeren Halkın Kurtuluşu imzalı bir bildirinin dağıtılmasını engellemek için, işçileri fabrikaya kapatıp, çıkışı engellediler. İkinci gün servis arabalarını tutarak, bildiri dağıtanları kurşunladılar. Polis ve jandarmayla birlikte fabrika önünde nöbet tutmaya başladılar. Bildiri dağıtımından sonra 15-20 kişilik gruplarla, proleter devrimcilerin fabrikada çalışmasını engellemeye kalktılar. Proleter devrimcilere yönelik sosyal-faşist saldırı günlerce devam etti.

Ancak sendika ağaları proleter devrimcileri yıldıramadılar. Uzel işçilerinin mücadelesi bütün engellemelere rağmen, sınıf talepleri doğrultusunda devam ediyor.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASI 1978

Devrimci Demir-İş: "Referandum için mücadele edelim"

Yargıtay, Erdemir'de Kdz. Ereğlisi İş Mahkemesinin yetki konusundaki kararını bozdu. Böylece sahte üye fişleri düzenleyerek yetki almaya çalışan revizyonist T.Maden-İş ve reformist Dev. Maden-İş ağaları, Erdemir işçisi üzerinde yeni oyunlar sergilemeye başladılar.

Erdemir'de saltanatlarının yıkılacağını anlayan revizyonist ve reformist ağalar, İş Mahkemesi Hakiminin "aranızda anlaşın, referandum kararı çıkarayım" sözü karşısında referandumu reddetmişlerdi. T.Maden-İş düzenlediği 7040 sahte üye fişisye yetkiyi almıştı.

Devrimci Demir-iş Ereğli Şubesi ise yayınladığı bir bültende yetkili sendikayı belirlemenin tek yolunun REFERANDUM olduğunu belirtiyor ve ayrıca şunları yazıyor:

"Öyle ise Erdemir işçileri olarak T. Maden-İş'in ve Dev. Maden-İş'in bizlere yaptığı ihanetin hesabını sormamız ve onları konforlu binaları, içki masaları, efendileri ile baş başa bırakmamız gerekiyor... Bizleri açlığa mahkum eden, patrona, onun işçi içindeki dayanakları olan sendika ağalarına karşı, bu işçi düşmanlarına uşaklık eden uşaklara karşı mücadele edelim. İşçi sınıfının gerçek sendikasını belirlemesi olan referandum için önümüzde kokuşmuş çöpleri patronun çöplüğüne atalım. Zafer düşmanlarına karşı mücadele eden işçi sınıfının olacaktır."

Adana Bossa'da işçilerin birliği

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetimli saldırılarının arttığı günümüzde, proleter devrimcilerin bütün devrimci demokratlara yaptığı faşizme karşı mücadelede eylem birliği çağrısı tüm engellemelere karşın birçok yerde hayata geçiyor. Proleter devrimcilerin önderliğiyle birçok yerde eylem birlikleri oluşturuluyor, tabanda eylem birliği isteği giderek gelişiyor, işçiler, emekçiler ve devrimciler bir araya geliyorlar.

Birçok yerdeki eylem birliklerinden sonra Adana Bossa'da Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve DHB taraftarı işçiler sendika ağalarına, patron ve sıkıyönetim saldırılarına karşı eylem birliği oluşturdular. Ve birlikte mücadeleye karar verdiler.

Biraraya gelen işçiler, eylemde birlik, propaganda ajitasyonda serbestlik temelinde:

-Her türden burjuva sendikacılığına ve burjuva sendika ağalarına karşı mücadele,

-Faşist-diktatörlüğe, sivil ve resmi faşist saldırılara karşı mücadele etmek ve mücadelenin bir parçası olarak üretimi yavaşlatmak,

-Sendika ağalarının hazırladığı toplusözleşme taslağını kabul etmeyerek, bizzat işçilerin kendileri tarafından hazırlanan toplusözleşme taslağının kabul ettirilmesi için, işçi temsilcilerinin patronla toplusözleşmeye oturmasını ve işyeri düzeyinde toplusözleşme imzalanmasını sağlamak,

-Mücadeleye uygun örgütlenmelerin yaratılmasına çalışarak, demokrasi temelinde, ünite ve posta temsilcilerini seçmek ve fabrika komitesini oluşturmak,

-Özbucak işçileriyle dayanışma içine girmek ve mücadeleyi birleştirmek vb. doğrultusunda güçlerini birleştirmeye ve aktif olarak mücadele etmeye, bu birliğin daha da yaygınlaşması için çaba harcamaya karar verdiler.

Sendika ağası, hükümet, patron üçlüsünün oyunlarını bozalım

Sendika ağaları ve hükümet sevinçle açıkladılar: 45 bin demiryolu işçisinin toplusözleşmesi imzalandı(!) Birkaç gün sonra yeni bir açıklama daha; Selüloz-İş ile SEKA Genel Müdürlüğü arasındaki "anlaşmazlık" sona erdi. Toplusözleşme imzalandı!!

Bilindiği gibi, Devlet Demir Yollarında çalışan 45 bin işçiyi ilgilendiren toplusözleşme 7 aydır sürüyordu. Bu süre içinde, işçilerin anlaşmazlıktan doğan grev hakkı, birincisinde 1 ay, ikincisinde 2 ay olmak üzere iki hükümet kararıyla ertelenmişti. Sözleşme görüşmeleri sırasında işçilerin iş yavaşlatma biçiminde sürdürdükleri eylem sendika ağalarınca engellenmeye çalışılmış, ağalar bir yandan kamuoyu karşısına geçip, mücadeleci pozlarda greve hazırlandıklarını söylerken, işçilere ise, "para yok, neyle greve gideceğiz, grev olursa hepiniz perişan olursunuz vb." diyerek işçilerin mücadele azmini kırmaya çalışmışlardı. İşçilerin grev hakkının doğacağı son ertelemenin iki aylık süresinin dolmasına bir kaç gün kala da, sendika ağaları gizlice toplu sözleşmeyi imzaladılar.

SEKA işçilerinin grevini ise, faşist Demirel hükümeti daha bir hafta önce ertelemişti. Bu bir haftada nasıl bir gelişme olduysa, "Sanayi Bakanı aracı girerek" toplusözleşmeyi "tatlıya" bağladı!

Her iki sözleşme de işverinin daha baştan teklif ettiği metinde doğru dürüst hiçbir değişiklik yapılmadan imzalanmıştır. Öyleyse bu 7-8 ay süren "görüşmelerin" grev ertelemelerinin anlamı nedir? Ağalar ve patron sözleşmeyi böyle bir süreçten geçirmekle neyi amaçlıyorlar?

Her şeyden önce şurası açık bir gerçek ki; irili ufaklı her toplu sözleşmede patron-sendika ağası-hükümet üçlüsü ortak bir tezgah kurmakta, birisinin mücadeleyi engelleme olanakları bittiğinde diğeri devreye girerek mücadelenin önüne yeni barikatlar kurmaktadır. Patron ve sendika ağalarının işçiler karşısında direnme gücü tükendiğinde hükümet devreye girerek, patron ve sendika ağalarının manevraları için onlara 3 aylık bir zaman kazandırmakta bu süre içinde de onlar ne yapıp yapıp bir sonuca gitmektedir.

Böyle bir sözleşme sürecinin izlenmesiyle patron ve sendika ağaları bir taşla birkaç kuş birden vurmaktadır. Sendika ağaları sözleşme süresince kendi propaganda imkanlarını da kullanarak patronla çeke çeke pazarlık yürüttüğü izlenimini uyandırmakta, işçi düşmanı yüzünü örtmeye çalışmakta, bir yandan da:

a) Patron ve sendika ağaları bu süre içinde çeşitli yollarla işçileri bölme, onların mücadele gücünü kırma girişimlerini sürdürmekte, dahası toplusözleşmenin uzamasıyla da işçilere: "Şu toplusözleşme bitsin nasıl biterse bitsin" dedirtmeye çalışmaktadırlar. Bunda da çoğu kez başarılı olmaktadırlar.

b) Patronlar, sendika ağalarına rağmen gelisecek muhtemel bir grev için önlemlerini almakta, bununla da kalmayarak biriken milyonlarca liralık toplusözleşme farklarını faizsiz kredi olarak kullanmaktadır. Ayrıca ağalar ve patronlar mücadeleyi yozlaştıracak yeni manevralar için zaman kazanmaktadırlar.

DDY ve SEKA "sözleşmeleri, bu üçlü oyunun son a masonuncu olmayan örneği olmuşlardır. Benzer bir durum bundan sonraki sözleşmeleri de beklemektedir özellikle, MESS ve Maden_İş, Otomobil-İş ağaları arasında süren görüşmelerde ve 100 bini aşkın tekstil işçisini ilgilendiren, Tekstil İşverenleri Sendikası ile Tekstil_Teksif ağaları arasında süren görüşmelerde de ortaya çıkacaktır. Uzayı giden, karşılıklı paslaşmalar biçiminde süren görüşmeleri grev ertelemeleri izleyecek ve sendika ağaları ve patronlar ortamı kendileri için en uygun buldukları bir anda birden bire sözleşmenin imza edildiğini ilan edeceklerdir.

Sendika ağaları-hükümet-patron üçlüsünün bu tür oyunlarına izin verilmemelidir. İzin verilmemesinin yolu da toplusözleşme görüşmelerinin sınıf sendikacılığının önerdiği biçimde yürütülmesinden geçmektedir. Görüşmeler boyunca sadece patronlar değil, sendika ağaları da işçilerin sıcak nefeslerini enselerinde hissetmelidir. Görüşme süreci aynı zamanda, patronun sendika ağalarının işçi taleplerini kabule zorlandıkları bir süreç olmalı, işçiler, iş yavaşlatmadan direnişe kadar çeşitli eylemlerle görüşmelerin bir tarafı, ama aktif bir tarafı olarak görüşmelere müdahale etmelidir. Ve mutlaka işçi temsilcilerinin görüşmelere katılması, gelişmelerden en geniş işçi kesimlerinin sürekli haberdar edilmesi sağlanmalıdır. Dahası, toplusözleşme işçilerin onayından geçmeden imzalanmamalıdır.

Bütün bunların yapılmasında ise, en önemli görev DSM'lere düşmekte, DSM'ler çalışma alanları içinde patron ve sendika ağalarının tezgahlarını bozmalı, sınıfın en geniş kesimlerini sendikal eyleme çekmelidirler. İşçilerin taleplerini tespitle başlatılan toplusözleşme süreci ilerletilmeli, her aşamada sınıf sendikacılığının önerileri doğrultusunda hareket edilerek, sınıf kendi çıkarları etrafında sendika ağası-patron-hükümet üçlüsü karşısında birleştirilmelidir. Üçlü oyunun bozulmasının başka bir yolu yoktur.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

İstanbul

●2500 işçinin çalıştığı İstanbul Bozkurt Mensucat Fabrikasında DSM yanlısı işçilerin grup sözleşmesinin tanınmaması, işyeri düzeyinde sözleşme yapılması, toplu sözleşme görüşmelerinin işçilerin denetiminde yapılması, toplusözleşme taslağının işçilerin onayı alınmadan imzalanmaması ve işyeri temsilcilerinin işçiler tarafından seçilmesi için mücadeleyi yükseltmeleri işçi düşmanı sendika ağaları ve temsilcilerin baskısıyla karşılaşmaktadır. Patron ve sendika ağaları işbirliği yaparak işçileri işten atmaktadırlar. Son günlerde 40 işçi işten atıldı. TEKSİF'in sendika ağaları patronla birlikte işçileri işten attırırken, bir yandan da sahte işçi dostu pozlarına bürünmektedirler. İşçiler patrona ve sendika ağalarına karşı mücadele ediyorlar.

●İstanbul Çeşmeli Yumak Fabrikası işçileri proleter devrimcilerin önderliğinde 12 Kasım günü, işçileri patrona ihbar eden, patronun parayla tuttuğu Adem Dalman adlı ihbarcıyı fabrikaya sokmadılar. İşçiler ihbarcının işten kovulmaması halinde iş başı yapmayacaklarını söylediler. Bunun üzerine ihbarcı fabrikadan çeketini bile alamadan kaçıp gitmek zorunda kaldı.

Faşist katil M.A.Ağca Kontr-gerilla tarafından kaçırıldı

Gazeteci Abdi İpekçi'yi öldürenlerden MHP'li katil Mehmet A.Ağca, tutuklu bulunduğu İstanbul Kartal-Maltepe Askeri Cezaevinden MİT, MHP, Kontr-Gerilla işbirliği ile kaçırıldı.

Polis ve sıkıyönetim yetkilileri kaçma(!) olayının 25 Kasım Pazar günü meydana geldiğini belirttiler. Daha sonraki açıklamalarda ise Ağca'nın 23 Kasım Cuma günü kaçırıldığı, olayla ilgili olarak 1 yüzbaşı olmak üzere 3 subay ve 11 erin tutuklandığı ortaya çıktı. Kaçırma olayı üzerine reformist ve faşist elebaşılar, Ecevit, Demirel ve diğerleri "üzüntülerini" belirten demeçler yayınladılar.

Bilindiği gibi MHP'li katil M.A.Ağca, 5 Kasım günü götürüldüğü adli tıp hastahenesinden kaçırılmak istenmiş, ancak kaçırılma planı başarıya ulaştırılamamıştı. Ağca'nın avukatı Turan Özbay müvekkilinin akli dengesinin tespiti için adli tıbba sevkini istemiş, Ağca kendisi gibi bir katil olan Atilla Serpil ile birlikte adli tıbba götürülmüş, adli tıpta Atilla Serpil çift tabanca ile içerdekileri rehin almıştı.

M.A.Ağca'nın kaçırılması için düzenlenen bu plan, sıkıyönetim komutanlığı tarafından tersyüz edilerek verildi ve kaçırma teşebbüsü olayı örtbas edildi. Ardından Ağca MHP'li katil sürülerinden bazılarının tutulduğu Kartal Maltepe Askeri Cezaevine götürüldü. Kaçırma hazırlıkları MHP, MİT, Kontr-Gerilla işbirliği ile arttırıldı ve 23 Kasım Cuma günü durumun uygun olduğuna karar verilerek kaçırma olayı gerçekleştirildi.

MHP'li katil Ağca'nın kaçırılması, sıkıyönetim komutanlığı ve polis yetkilileri tarafından ikigün gizli tutuldu. 25 Kasım günü Ağca'nın koğuş arkadaşı MHP'liler sayım yapmaya gelenlerle dalga geçerek M.A.Ağca'nın "nerede olduğunu" sordular. Daha fazla durumu gizleme olanağı ortadan kalktığı için sıkıyönetim komutanlığı 25 Kasım günü saat 07'20'de öğrendiği kaçırma olayını saat 11'00'de kamuoyuna duyurmak zorunda kaldı. Ardından da sözde "Ağcayı yakalamak" gerçekte emekçi halk kitleleri üzerindeki terörün dozunu artırmak için cadde ve sokaklar militarist güçler tarafından dolduruldu ve rasgele adam toplanmaya başlandı.

MHP'Lİ KATİLLER BİRER BİRER KAÇIRILIYOR

Yüzlerce emekçi ve devrimcinin, halktan insanın demokrat aydının kanına giren MHP'li faşist katillerden bazıları, kamuoyu önünde iyice açığa çıktıkları ve artık hiçbir şekilde gizleme imkanı bulunmadığı için resmi faşist güçler tarafından yakalanıyor. Ancak faşist diktatörlüğün resmi güçleri, sıkıyönetim, uygun zamanlarda bu faşist çeteleri birer birer serbest bırakıyor. Serbest bırakmalar ya Ağca ve K.Türker gibi kaçırma yöntemi ile veya-Maraş katliamını gerçekleştirenlerin tahliyesinde olduğu gibi-tahliye yöntemi ile gerçekleştiriliyor.

Ağca Maltepe'deki 2.Zırhlı Tugayı içinde bulunan Askeri Cezaevinden MHP, MİT, Kontr-Gerilla işbirliği ile gerçekleştirilen katliamlar hakkında bilgi vermesini engellemek, diğer MHP'li katillere moral vermek vb.gayesi ile kaçırıldı. Sıkıyönetim komutanlığı, elinde Ağca'nın "tek başına kaçtığını" iddia edebilecek ve göstermelik de olsa yalanlara kanıt gösterebilecek hiçbir şeyin olmamasının çaresizliği içinde kaçırılma olayını kabul etmek ve 3'ü subay olmak üzere 14 kişiyi tutuklamak zorunda kaldı. Elbette her olayda olduğu gibi bu olayda da birkaç görevli suçlu olarak ilan edilecek, kamuoyunun tepkisi böylelikle yatıştırılmaya çalışılacak ve mümkün olan bütün yöntemler denenerek MİT, MHP, Kontr-Gerilla'nın içiçe çalıştığı ve işbirliği içinde olduğu gizlenmeye çalışılacaktır.

Daha önceki sayısız olay durumun bundan farklı olmayacağını kanıtlamaktadır. Kaldı ki, resmi faşist kurumların bundan farklı bir uygulamaya gitmeleri zaten beklenemez. Bu konuda iki örnek yeterli olacaktır.

Bilindiği gibi Savcı Doğan Öz'ün katillerinden Hüseyin Kocabaş'ın Balıkesir'de yakalanması sırasında, H.Kocabaş ile birlikte yakalanan K.Türker'de Balıkesir emniyetinden MİT, MHP işbirliği ile kaçırılmıştı. Yani gayri-resmi bir biçimde tahliye edilmişti. Balıkesir emniyet yetkilileri kaçırılma olayını gizlemek için telaşa kapılmış, üç gün içinde üç ayrı yeri kaçma yeri olarak göstererek üç kez ifade değiştirmişti. Yine Maraş'ı kana bulayarak yüzlerce emekçiyi katledenlerin başını çeken ve Ökkeş Kenger'le birlikte faal rol oynayan MHP'li faşist katillerin bir çoğu serbest bırakılmıştı

Kars'ta birçok devrimciyi katleden ve mahkemelerde açık açık bu cinayetlerini itiraf eden MHP'liler sıkıyönetim mahkemesi tarafından serbest bırakıldılar. Talat Temel'i öldürdükleri 10'dan fazla tanığın ifadesi ile ortaya çıkan Enver Yelken ve Fahrettin Sadak adlı faşistler, Iğdır'da Şahin Akar ve Köroğlu Keser'i öldüren Turgut Demirkol ve yine Erzurum Atatürk Üniversitesi Öğretim Üyelerinden Doç.Orhan Yavuz'u öldüren ETKO üyesi Hayrettin Katangil bizzat kendisi cinayet işlediğini itiraf etmesine karşın serbest bırakıldı.

Bunlar sıkıyönetim yetkililerinin ve sıkıyönetim mahkemelerinin serbest bıraktıkları birçok faşist katilden ilk elde akla gelenlerden bazılarıdır. Ve bu faşist caniler yeni cinayetler işlemek, devrimci ve emekçileri katletmek için elini kolunu sallayarak gezmekte, pusularda beklemektedir.

MİT, MHP, KONTR-GERİLLA, ORDU, POLİS:
FAŞİST-DİKTATÖRLÜĞÜN İÇİÇE ÇALIŞAN KURUMLARI

Binlerce işçi, emekçi ve devrimcinin kanına giren, Maraş, Malatya, Erzincan, Elazığ ve daha birçok yerde toplu katliamlar düzenleyen sabotajlar yapan, yangın çıkaran MHP'li katiller bütün bu saldırı ve katliamları MİT ve Kontr-Gerilla gibi açık-gizli, resmi faşist kurumlarla birlikte planlamakta ve hayata geçirmektedirler.

MHP'li katiller yakalandıklarında birer "kahraman" edasıyla kendilerinin MHP ya da MİT'e mensup olduklarını açıklamaktan kaçınmıyorlar. Meydanlarda, radyo ve televizyonda kanlı ellerini ve cinayetlerini gizlemek için sahte barış çağrıları yapan, "anarşi" üzerine yaygara koparak daha fazla emekçi ve devrimci kanı dökülmesini isteyen faşist komandoların "emniyet kuvvetlerinin yardımcıları" olarak tanıtan azılı halk düşmanı Türkeş'in komandoları, başbuğlarının talimatlarını bir bir yerine getiriyorlar.

Komünistlerin, devrimcilerin yanı sıra sıradan insanlar, işçi ve emekçiler, demokrat aydınlar MHP-MİT işbirliği ile katlediliyor, her cinayetin ardından bir MHP'li katil çıkıyor. Prof.B.Karafakioğlu, Doç.B.Cömert, Savcı Doğan Öz, Prof.Ü.Y. Doğanay resmi vesivil faşist çeteler tarafından katledildiler. Ağca'lar, K.Türker'ler yeni cinayetler için salıverildi.

Bütün bunlar işbirliği içinde oldukları ayyuka çıkmış olan MHP, MİT, Kontr-Gerilla tarafından gerçekleştiriliyor. Bu resmi ve sivil faşist kurumlar içiçe çalışıyor. Çünkü, bütün bu resmi ve sivil faşist kuruluşlar sömürü, zulüm düzeninin devamını sağlamak için çabalamaktadırlar. Tümü de faşist-

Devamı Sayfa 6'da

Gaziantep

Anti-faşist gösteri

15 Kasım günü, MHP'li faşistler Yavuzeli ilçesinin Küçükkara köyü öğretmeni Mahmut Külekçi'yi katlettiler.

Ölüm haberinin duyulması üzerine proleter devrimciler cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürmek amacıyla propaganda faaliyetine hız verdiler. 16 Kasım sabahı 800 civarında emekçi "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Mahmutlar Ölmez" sloganlarını atarak Düztepe'de toplandı.

Polis köyden getirilen cenazeyi kaçırmak istedi. Ancak buna fırsat verilmedi. Cenazenin getirilmesi sırasında DHB'li oportünist şefler sözde gösteriye önderlik edeceklerini ispatlamak (!) için bir fırsatını bulup konuştular. Daha sonra bir H.Kurtuluşu taraftarı, faşist katliam ve saldırıları teşhir ederek, halkı faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye çağırdı. Devrim andı sırasında DHB'li şefler provokatif bir biçimde andı engellemeye çalıştılar. Ancak proleter devrimciler buna izin vermediler. DHB'li şeflerden biri bu sırada "kaçın" diye bağırarak kitlenin paniğe kapılmasına yol açtı. Ancak proleter devrimcilerin çabası sonucu kitlenin dağılması engellendi.

DHB'li oportünist şeflerin provokatif tavırlarını fırsat sayan polis ve jandarma saldırıya geçti. Proleter devrimciler ve emekçiler saldırıya karşı kararlılıkla direndiler. Azgınca saldıran polis ve jandarma 9 devrimciyi gözaltına aldı. Saldırı sırasında emekçi kadınlar polise yiğitçe karşı koydular. 300 civarındaki genç kız ve kadın polise taş ve sopayla karşı durdu. Polisin elinden 3 devrimci alındı. Polis geri çekilmek zorunda kaldı. Kitlenin kararlı karşı koyuşu karşısında gerileyen polis gözaltında tuttuğu 6 devrimciyi işkenceye çekti.

Polis saldırısı sırasında proleter devrimciler önderliğinde direnenlerin sayısı 1500'ü bulmuştu. DHB'li oportünistlerin tavırları emekçiler tarafından nefretle karşılandı. Faşist cinayetleri ve Mahmut Külekçi'nin öldürülmesini protesto için Gazi Ortaokulu'nda da bir günlük boykot ilan edildi.

Sıkıyönetim sökmedi

Doğanay'ın cenaze töreninde caddeler "Kahrolsun faşist diktatörlük" sloganıyla çınladı

Demokrat öğretim üyesi Prof. Ümit Yaşar Doğanay'ın faşist katiller tarafından öldürülmesi üzerine düzenlenen cenaze töreni güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüştürüldü. Sıkıyönetim yasaklarına ve generallerin tehditlerine karşın 15.000 civarındaki devrimci ve emekçi faşizme karşı güçlü sloganlar haykırdı. Binlerce emekçi ve devrimcinin haykırdığı "Sıkıyönetim Sökmeyecek", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın TDKP", "MİT, MHP, Kontr-gerilla Dağıtılsın" sloganlarıyla caddeler çınladı.

22 Kasım günü birçok okulda devrimci öğrenciler forum düzenlediler ve boykot ilan ettiler. Devrimci öğrenciler cenaze törenine katılmak için İstanbul Üniversite'sine doğru harekete geçtiler. Sabah İstanbul Üniversitesi'nde 5000 kişinin katıldığı bir tören yapıldı. Binlerce kişi cenaze namazının kılınacağı Şişli Camii'nde toplanmaya başladı. Camide faşist cinayet çetelerini ve faşist katliamları protesto eden sloganlar atıldı. Çeşitli okullardan yürüyüşe geçen öğrenciler Camiide toplandı. Sıkıyönetim generalleri halkın ve devrimcilerin slogan atmalarını engellemeye çalıştılar. Ancak kitleler sıkıyönetim generallerinin tehditlerine aldırmadı.

Cenaze töreninde, TÜMAS ve TÜMOD'un "Bilime Uzanan Eller Kırılacak", "Ümit Hoca'nın Hesabı Sorulacak" sloganları dışında slogan atılmayacağını belirtmesi üzerine D.Sol Kurtuluş gibi gruplar buna uydular. Proleter devrimciler böyle bir karara uymayacaklarını belirttiler ve D.Yol'a anti-faşist sloganların atılması önerisini götürdüler. Bu öneri D.Yol tarafından da benimsendi. Ancak D.Yol taraftarları yürüyüş boyunca bazı tutarsız tavırlara düştüler. Bir kısmı ortak sloganlara katılırken, bir kısmı katılmadı.

Zincirlikuyu Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçen kitlenin güçlü anti-faşist sloganlar haykırması, Kurtuluş, D.Sol gibi gruplar tarafından hazmedilmedi. Onlar, sürekli sloganları engellemeye çalıştılar. Ancak bütün çabaları boşa çıkarıldı.

15.000 civarındaki kitlenin kararlılığı karşısında sıkıyönetim generalleri tam bir çaresizlik içine düştüler. Saldırmaya cesaret edemediler. 1.Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Necdet Üruğ, çareyi yürüyüş alanını terk etmekte buldu.

Mezarlıkta devrim andının içilmesinden sonra binlerce devrimci ve emekçi coşkulu sloganlarla, faşist diktatörlüğe duydukları kini dile getirdi ve Beşiktaş'a doğru harekete geçtiler. Beşiktaş'a gelindiğinde jandarma yürüyüşe engel olmaya çalıştı. Ancak kitlenin kararlılığı karşısında sıkıyönetim birlikleri gerilemek zorunda kaldılar. Kitlenin devrim andından sonra dağıtmasını fırsat bilen polis ve jandarma birlikleri daha sonra sokaklardan rasgele 25 kişiyi gözaltına aldı.

Prof. Ümit Doğanay'ın cenaze töreninde kitlelerin kararlılığı karşısında sıkıyönetimin sökmeyeceği bir kez daha doğrulandı.

Doğanay'ın katledilmesi birçok okulda yapılan forumlarda da protesto edildi.

Sosyal-faşist saldırılar

Turhal'da bir devrimci katledildi 7 kişi yaralandı

Geçtiğimiz günlerde TSİP ve Emeğin Birliği adlı Rus uşağı sosyal-faşist çeteler Tokat'ın Turhal ilçesinde Halkın Kurtuluşu taraftarlarına saldırarak bir devrimciyi katlettiler. Saldırı sırasında 7 devrimci de yaralandı. Bu sosyal-faşist çeteler daha önce de birçok kez devrimcilere saldırıda bulunmuşlardı. Daha önceki saldırılardan birinde de D.Yol taraftarı bir devrimci sosyal-faşistlerin proleter devrimcilerin yazdığı sloganları silmelerine karşı çıktığı için bu sosyal-faşistlerin saldırısına uğramış ve yaralanmıştı.

Faşist-diktatörlüğün ve Rus sosyal-emperyalizminin gönüllü uşaklığını yapan sosyal-faşistler ülkenin birçok yerinde yürüttükleri saldırılarına paralel olarak Turhal'da da son günlerde saldırılarını artırdılar. İşçi ve emekçilerin anti-faşist mücadelesini bastırmak için MHP'li faşistlerle yarışa giren bu hainler çetesi, pusular kurmakta, devrimcileri kurşunlamaktadır. Turhal'da saldırıları planlayan TSİP'li Bekro Mehmet adlı sosyal-faşist, esasında bu katil sürüsüne dayanarak kendi karlarına yeni karlar katmak isteyen, TIR kamyonu, ekmek fabrikası, benzin istasyonu ve bol miktarda arsası olan bir halk düşmanıdır. Bu halk düşmanının kışkırttığı kiralık katillerin başını çekenler ise Ali Akkurt, İbrahim Çerçi, Aslan Yavuz, Hasan Kılıç, Zeynel Ateş ve Nuri adlı GEB'li sosyal-faşistlerdir.

YDGD üyesi bir devrimciyi öldüren ve 7 YDGD üyesini de yaralayan bu sosyal-faşistler polisin gözü önünde elini kolunu sallaya, sallaya gezmekte ve yeni saldırılar için fırsat kollamaktadırlar. En küçük bir halk hareketi karşısında azgınca saldırıya geçen, devrimcileri ve emekçileri kurşun yağmuruna tutan, katleden, işkenceye çeken, zındanlara kapatan faşist-diktatörlüğün polisi, jandarması, savcı ve hakimi bu olay karşısında, suspus olmakta, keyifle dişlerini göstermekte ve katillerle işbirliğine gitmektedirler. Bu da sosyal-faşistlerin tıpkı MHP'li faşist katiller gibi faşist-diktatörlüğün resmi güçleri tarafından korunduğunu göstermektedir.

Çorum

Okulların açılması ile birlikte saldırıları artıran sosyal-faşistler 28 Ekim günü Halkın Kurtuluşu taraftarlarına karşı silahlı saldırıya geçtiler. Bir YDGD üyesinin yolunu kesen sosyal-faşistler silahla ateş ettiler ve arkadaşı bacağından yaraladılar. Bu saldırı emekçi halk tarafından nefretle karşılandı. Çorumlu devrimcilerin ve emekçilerin tepkisi üzerine sosyal-faşistler bir daha ortalıkta görünmediler.

NİĞDE'DE FAŞİST SALDIRI

MHP'li faşistlerin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları faşist Demirel hükümetinin işbaşına gelmesiyle birlikte daha da arttı. Sivil faşistler, resmi faşist güçlerin desteğinde saldırılarını sürdürüyorlar. Bu saldırılardan biri de geçtiğimiz günlerde Niğde'de yaşandı.

MHP'li faşist çeteler, 15 Kasım gecesi elektrikleri keserek Sağlık Koleji öğrencilerine saldırıya geçtiler. Faşist saldırı sırasında 3 devrimci öğrenci yaralandı. Yurtsever devrimci öğrenciler faşist saldırıya direndiler. Bıçak, zincir vb. aletler kullanan faşistler aktif bir direnişle püskürtüldü.

MHP'li faşist çetelerin yanı sıra polis de devrimcilere ve emekçilere saldırarak mücadeleyi engellemeye ve MHP'li katillere cinayetleri için zemin hazırlamaya çalışıyor. Niğde'de resmi faşist saldırılar son günlerde yoğunluk kazandı. Polis 16 Kasım günü Kayabaşı mahellesinde Halkın Kurtuluşu satan devrimcilere saldırıya geçti. Devrimcileri tartakladı, toplanın kitlenin üzerine ateş açtı. Çevrede terör estirildi. Kahveler basıldı, Niğde KİB-DER içerde kimse olmamasına ve kapalı bulunmasına karşın 3 ay süreyle kapatıldı. Sokaklarda insan avına çıkıldı. 2'si kız, 7 devrimci gözaltına alınarak işkence edildi ve tutuklandı.

Sivil ve resmi faşist çeteler bütün bu saldırılarını koordineli olarak yürütüyorlar. Onlar devrimci ve emekçilerin mücadelesini bu tür saldırı ve terörle engellemeye çalışmaktadırlar.

Dersim halkı sıkıyönetim zulmüne karşı direniyor

Faşist diktatörlük Dersim halkını yıldırmak için yürüttüğü baskı, terör ve saldırı planlarını peşpeşe uygulamaya geçiriyor. Birbirini izleyen saldırıların sonuncusu 13 Kasım günü hayata geçirildi. Proleter devrimcilerin faşist saldırıları ve sıkıyönetim zulmünü teşhir eden ve halkı mücadeleye çağıran bir duvar gazetesini şehir merkezine asmaları üzerine polis ve jandarma saldırıya geçti. Proleter devrimciler polis ve jandarmaya karşı koydular. Bunun üzerine tüm güçlerini saldırı için seferber eden sıkıyönetim paşaları azgınca halka saldırdılar. Lise kuşatma altına alındı. Sokak başları tutuldu. Rasgele adam toplanmaya başlandı. Silahlı saldırıya geçen polis ve jandarma onlarca devrimci ve emekçiyi gözaltına aldı. Ve sokağa çıkma yasağı konarak okullar kapatıldı.

POLİS DERSİM LİSESİ'NE SALDIRIYA GEÇİYOR

Polisin şehir merkezinde asılan duvar gazetelerini indirmek istemesine proleter devrimciler direnince polis azgınca saldırıya geçti. Saldırıya direnen devrimciler "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Sıkıyönetim Kaldırılsın", "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" sloganlarını haykırarak yürüyüşe geçtiler. Dersim merkezinde sıkıyönetim ilanından bu yana ilk kez sokaklar anti-faşist sloganlarla çınladı. Diktatörlüğün güçleri bunu hazmedemediler. Takviye alarak saldırıya geçtiler. Kahveleri basarak eylemle ilgisi olmayan 10 kadar insanı gözaltına aldılar. Polis ve jandarma öteden beri dişbilediği Dersim Lisesi'ni basmak için kendisine fırsat çıktığı hesabıyla Lise'ye yöneldi. Lise kuşatma altına alındı. Polis ilk rasladığı öğrencileri tekme tokat arabalara doldurmaya başladı. Liseli gençlik saldırıya yiğitçe direndi. Polis direnme karşısında geri çekildi ve takviye alarak yeniden saldırıya geçti. TİKP'li ve Apocu faşistler dışında öğrenci gençlik bir bütün halinde faşist saldırıyı püskürtmek için proleter devrimcilerin önderliğinde liseyi işgal ettiler ve saldırıya nasıl karşı koyulacağını tartıştılar.

Yüzlerce polis ve jandarma takviye alarak saldırıya hazırlanıyordu. Lisenin etrafını çeviren militarist güçler megafonlarla anons yaptılar ve "size 5 dakika müsaade ediyoruz. Kapıları açın yoksa kırarız" tehditlerini savurdular. Sis bombaları ve son model makinalı tüfeklerini göstererek gözdağı vermeye çalışan polis ve jandarmanın amacı öğrencileri yıldırmaktı. Devrimci öğrenciler bütün bu tehdit dolu gösterilere aldırmaksızın "Demokratik Lise", "Polis-Jandarma Okullardan Defol", "Copsuz Süngüsüz Eğitim", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganlarını haykırdı. Marşlar söylendi. Liseli gençlik boyun eğmemeye kararlıydı.

DEVRİMCİLER VE EMEKÇİLER LİSELİ ÖĞRENCİLERE SAHİP ÇIKTI

Proleter devrimciler yoğun bir propaganda faaliyeti yürüterek halkı Lise'de direnen öğrencilere destek olmaya ve faşist saldırıyı püskürtmek için harekete geçmeye çağırdılar. Lisedeki faşist kuşatmanın kaldırılması için çeşitli birimlerde, yakın köylerde konuşmalar yapılarak halkı toparlamaya çalıştılar. Kahve ve dükkanların kapatılması çağrışı yapıldı. Bu çağrıya uyan esnafın bir kesimi dükkanlarını kapatarak liseye koştu. Lokanta işçileri, sağlık emekçileri mücadeleye katıldı. Zaman darlığı ve faaliyetin yetersizliği daha fazla emekçinin toplanmasına engel oldu. Diğer okullardaki öğrenciler liseli kardeşlerinin kavgasına omuz vermek üzere liseye koştular.

Lisenin etrafını kuşatan diktatörlüğün faşist güçleri halkın okula toplanması ve içerdeki öğrencilerin kararlılığı karşısında kuşatmaya son vermek zorunda kaldılar. Polis şefleri "öğrencilere darbe vurmalıyız" diye söyleniyorlardı. Kuşatmayı kaldıran polis ve jandarma yolları tutarak dağılan öğrencileri toptan tutuklamayı planladı.

Ancak devrimciler bu oyuna gelmemek için dağılmadılar. Toplu olarak harekete geçen 1200 civarındaki devrimci ve emekçi "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Sıkıyönetim de Sökmeyecek", "Yaşasın TDKP" sloganlarıyla çarşıya doğru yürüyüşe geçti.

POLİS SİLAHLI SALDIRIYA GEÇİYOR

Çarşıya yürüyen kitlenin kararlılığı karşısında başlangıçta saldırmaya cesaret edemeyen diktatörlüğün faşist milisleri kitlenin dağılması üzerine saldırıya geçti. Komiser Ali isimli faşist caninin başını çektiği bir grup polis halka ve devrimcilere ateş etmeye başladı. Devrimciler saldırıya karşı koydular ve direndiler. Polis geri çekildi. Kısa bir süre sonra yeniden saldırıya geçti. Yer yer silaha karşı silahla cevap verildi. Direnen kitleden bir tekini bile alamayan ve selameti kaçmakta bulan polis jandarmayla birlikte kaçtıkları yerlerde rasladıkları sıradan emekçilere ve savunmasız durumdaki kitleden insanlara azgınca saldırıya geçtiler. Önlerine geleni tekme tokat arabalara doldurmaya, yerlerde sürüklemeye başladılar. Önüne gelen öğrencilere azgınca saldırdılar. Kız öğrencilere sarkıntılık yapmaya, laf atmaya başladılar.

Bu azgın saldırıya tahammül edemeyen bir karakol bekçisi "suçsuz yere insanları topluyorsunuz" diyerek saldırıya karşı çıktı ve durumu protesto etmek amacıyla devrimcilerin doldurulduğu cemsenin önüne yattı. Polis yere yatan bekçiye azgınca saldırarak gözaltına aldı. Daha sonra da bekçiyi görevden aldılar.

SIKIYÖNETİM PAŞALARI SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI KOYUYOR

Azgın bir biçimde saldıran ve onlarca devrimci ve emekçiyi gözaltına alan faşist diktatörlüğün militarist güçleri bununla yetinmediler. Sıkıyönetim paşaları terörü daha azgın bir biçimde sürdürmeyi düşünüyorlardı. Bunun için ilk tedbir(!) olarak sokağa çıkma yasağı ilan ettiler. Yüzlerce polis ve jandarma sokak başlarını tuttu. Caddeler ve mahallelerde polis ve jandarma gösteri yapmaya başladı. Şehirde bir işgal havası estirildi. Jandarma yüzbaşısı komutasında sıkıyönetim birlikleri sokaklarda gövde gösterisi yaptı. Şehir merkezine kariyerler yerleştirildi. Çeşitli yerlere A6 makinalı tüfekleri yerleştirildi. Okullar 3 gün tatil edildi

SALDIRILAR DERSİM HALKINI YILDIRAMAZ

Diktatörlüğün militarist güçleri şehirde bir işgal havası estirerek halkı yıldırmayı, mücadeleden alıkoymayı amaçlıyorlar. Ama ne var ki faşist diktatörlük yanılıyor. Egemen sınıflar Dersim halkına baskı ve terörle, süngü ve dipçikle boyun eğdiremez. Eğdiremedi de. Liseli gençlik, faşist işgali, saldırı ve tutuklamaları protesto etmek için 3 günlük bir boykot koydu. Faşist diktatörlüğün bütün güçleri, polisinden Apocusuna, jandarmasından TİKP'sine kadar tüm gericiler halkın karşısında birleştiler.

Proleter devrimciler, bu faşist saldırıyı püskürtmek için tüm Dersim emekçilerinin ve devrimci demokratların gücünü birleştirmek gerektiğinden hareketle yoğun bir çabaya giriştiler. Çeşitli devrimci-demokrat gruplarla anti-faşist mücadelede birlik için görüşmeler yaptılar. Okul boykotuna D.Yol, Kurtuluş, DHB, Kava taraftarları katıldılar. Bu gruplarla eylem birliği yolunda olumlu adımlar atıldı. DHY ise mücadeleyi provokasyon diye niteleyerek kara çalmaya çalışıyor ve diktatörlüğün saldırıları karşısında geri çekilmeyi boyun eğmeyi öneriyor.

Dersim halkı, proleter devrimciler, devrimci-demokratlar, tutukluların serbest bırakılması, sıkıyönetimin kaldırılması, Dersim'deki işgale son verilmesi, işkencelere son verilmesi, okullardaki işgallerin kaldırılması, faşist saldırı ve katliamlara, milli zulme son verilmesi vb. talepler doğrultusunda mücadeleyi yükseltmekte ve tüm çalışanların, tüm esnafın, şoförün, memurun, işçinin genel grevini hazırlamaya çalışmaktadırlar. Halk boyun eğmemeye kararlıdır. Dersim halkı ve devrimciler, Türkiye'nin diğer yerlerindeki işçi ve emekçileri mücadelelerine destek olmaya ve Dersim'deki faşist zulme karşı direnmeye çağırmaktadır.

Güçlerimizi birleştirelim

Baş.ta.sa.1'de

devrimci ve emekçi faşist katillerin kurşunları altında can vermiştir. Kayseri'de faşist çeteler bir kahvehaneyi yaylım ateşine tutarak beş emekçiyi katletmişlerdir.Onun arkasından da faşist devlet güçleri devrimcilerin üzerine saldırarak şehirde terör estirmişlerdir. Adana'da bir yandan sivil faşist çeteler halka karşı bombalı-silahlı saldırılar düzenlerken,bir yandan da faşist devlet güçleri mahalle ve ev baskınları devrimcilere ve emekçilere gözdağı vermeye çalışmaktadırlar. Devrimcileri işkence tezgahlarına çekmektedirler.Son olarak Adana'da polis bir devrimciyi, bir Devrimci Yol taraftarı antifaşisti işkence tezgahında katletmiştir. Arkasından da gerçekleri gizlemek için faşist devlet güçleri ve faşist yayın organları yoğun bir çaba harcadılar.

Bütün bu saldırıları egemen sınıflar ve faşist diktatörlük faşist AP hükümeti eli ile yürütmektedir. CHP reformizminin yerini bugün AP hükümeti almıştır. Fakat nasıl CHP reformizmi halkın anti-faşist muhalefeti ve mücadelesi karşısında iflastan kurtulamadıysa, AP hükümeti de aynı akibetten kendini kurtaramayacaktır. Bugün faşist hükümet halkın demokrasi mücadelesi karşısında diken üzerine oturmuştur.Ve demokrasi mücadelesini bastıramayacaktır.Ne sıkıyönetim ve onun genişletilerek uzatılmaya çalışması, ne sivil ve resmi faşist çetelerin saldırı ve katliamları ve ne de hazırlanılmaya çalışılan yeni baskı tedbirleri yasa tasarısı bu mücadeleyi durdurmaya yetmeyecektir. Her şeyden önce demokrasi güçleri,emekçi halk kitleleri buna izin vermeyecektir.

Bunun için güçlerimizi birleştirelim egemen sınıfların sıkıyönetimli saldırılarına karşı bütün ülke çapında aktif kitle mücadelesini yükseltmeye hazır olalım,tek tek mücadeleleri genel grev temelinde birleştirelim, genel greve hazır olalım, ülke çapında bütün çalışanların genel grevini hazırlayalım.

Egemen sınıfların saldırılarını durduracak,giderek yok edecek, devrimi ilerletecek tek şiar bugün için budur.

Revizyonistler

Baş.ta.sa.1'de

de yansımaktadır. Bu son olarak TKP, TİP, TSİP gibi modern revizyonist akımların ortak yürüttükleri kampanyada da belirgin bir biçimde görülmektedir. Keza bu kampanyada Sovyet sosyal-emperyalizminin uzantısı olan revizyonist akımların Çin sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki uzantısı olan Aydınlık revizyonizmi ile özünde aynı şeyleri savundukları bir kez daha kanıtlanmıştır.

Bağımsızlık,demokrasi, sosyalizm sözlerini dillerinden düşürmeyen TKP, TİP, TSİP gibi modern revizyonist sosyal-faşist akımlar bir süreden beri ABD'nin yeni nükleer füzelerin NATO ülkelerine yerleştirme planına karşı bir kampanya yürütmektedirler. Günlük basına da yansıdığı gibi ABD orta menzilli nükleer füzeler olan Pershing-2 ve Criuse füzelerini NATO ülkelerine yerleştirmeyi planlamaktadır. ABD füzelerinin NATO ülkelerine yerleştirilmesi aralık ayındaki NATO üyesi ülkeler Dışişleri Bakanları toplantısında ele alınacaktır. İşte revizyonistler ABD'nin bu planını protesto etmek ve bu temelde güç toplamak için yoğun bir propaganda faaliyetine girdiler, toplantı ve gösteriler düzenlediler. Onlar bu kampanyayı emperyalizme ve savaşa karşı bir kampanya, devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendiren ve geliştiren bir kampanya olarak sunmaya çalıştılar.Ancak kampanyanın yöneldiği hedefler ve çıkış noktaları gözönüne alındığında durumun hiç de revizyonistlerin sunmaya çalıştıkları gibi olmadığı görülmektedir.Bu kampanya ile revizyonistler karşı-devrimci yüzlerini gizlemeye halkımızın ABD emperyalizmine karşı duyduğu öfke ve nefretten yararlanarak güç toplamaya çalışmaktadırlar.Bu öfke ve nefreti efendileri sosyal-emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda kanalize etmeye ve Sovyetler Birliği'nin saldırgan emperyalist amaçlarla silahlanmasını meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar.

ABD'nin NATO ülkelerine yeni füzeler yerleştirmesi hiç kuşkusuz ABD'nin ve başını çektiği saldırgan blokun silahlanması ve savaşa hazırlanması doğrultusunda atılan yeni bir adımdır.ABD emperyalizmi, yeni füzeleri etki ve nüfuz alanlarını korumak ve genişletmek için proleterya ve halkların devrim ve sosyalizm mücadelesini boğmak için yerleştirmeye çalışmaktadır.Bu nedenle ABD emperyalizminin nükleer füzelerini ülkemize ve diğer NATO ülkelerine yerleştirme planı proletaryanın ve halkların çıkarına aykırıdır. Bu plana karşı çıkılmalıdır. Ancak sorun bundan ibaret değildir.Her karşı çıkış proletaryanın ve halkların devrim ve sosyalizm mücadelesine hizmet etmez.Sorun,karşı çıkışın ne ile birleştirileceğidir.Bilinmektedir ki emperyalistler de birbirlerinin silahlanmasına karşı çıkabilirler. Ve çıkmaktadırlar.Bu,emperyalistler arasındaki rekabetin bir sonucudur ve proletaryanın ve halkların bu karşı çıkıştan doğrudan hiçbir çıkarı yoktur.Proletaryanın ve halkların çıkarı ABD'nin yeni planına karşı çıkışın emperyalizmin ve her türlü gericiliğin yok edilmesiyle birleştirilmesini de gerektirmektedir.Çünkü emperyalizm ve her türlü gericilik yok edilmeden devrim ve sosyalizmin zaferi gerçekleşmeden proletarya ve halklar kurtulamaz.

TKP,TİP, TSİP gibi sosyal-faşist akımlar, ABD'nin yeni planına karşı çıktılar.Hatta bunun için bir kampanya bile yürüttüler.Onlar bu karşı çıkışı ne ile birleştirdiler. Devrim ve sosyalizmin zaferinin gerçekleşmesi perspektifiyle mi? Emperyalizmin ve her türden gericiliğin yok edilmesi hedefiyle mi? Ülkemizde faşist diktatörlüğün yıkılması UDHD'nin zafere ulaşması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması mücadelesiyle mi? Hangisi ? Hiçbiri.

Onlar,ABD'nin yeni füzeler yerleştirme planına karşı çıkışı Sovyetler Birliği'nin silahlanmasını meşrulaştırma ile birleştirmeye çalışıyorlar. Halkımıza ve proletaryamıza kendi gücüne güvenmesi yerine Sovyetler Birliği'ne bel bağlamasının ve güvenmesinin propagandasını yaptılar. Bunu barış, ulusal bağımsızlık, sosyalizm adına yapabilmek için de Çin revizyonizminin ve onun uzantısı Aydınlık revizyonizminin ABD emperyalizminin ve müttefiklerinin silahlanmasını savunurken ileri sürdükleri gerekçeleri tekrarladılar. Keza ABD emperyalistleri de saldırgan amaçlarla silahlanırken aynı gerekçeleri ileri sürüyorlar.

ABD emperyalistleri ve ülkemizdeki uşaklarına göre Sovyetler Birliği ve müttefikleri hızla silahlanmaktadır.Güçler dengesi ABD ve müttefikleri aleyhine bozulmaktadır (!) Güçler dengesinin bozulması ise dünya barışını tehdit etmektedir (!) Bu nedenle de ABD emperyalizmi ve müttefikleri başka bir şey için değil, güçler dengesini dolayısıyla da dünya barışını korumak için silahlanmalıdır.Bu emperyalistlerin ve uşaklarının her zaman silahlanmalarını, savaşa hazırlanmalarını meşrulaştırmak için başvurdukları bir demagojidir.

TKP,TİP, TSİP gibi modern revizyonist akımlar da kampanya süresince aynı şeyleri savundular. Tek fark emperyalistlerin yer değiştiriyor olmasıdır. TKP, TİP, TSİP gibi akımlar kampanya süresince yaptıkları açıklamalarda ABD'nin NATO ülkelerine yeni füzeler yerleştirmesini ADB ile Sovyetler Birliği arasındaki güçler dengesini bozacağını,bunun da savaş tehlikesini artıracağını dünya barışının tehlikeye girmesine yol açacağını belirttiler.Onlara göre barışın korunması savaşın önlenmesi için ABD ile Sovyetler arasındaki güçler dengesi korunmalıdır. Modern revizyonistler bundan hareketle ABD'nin yeni füzeleri NATO ülkelerine yerleştirmesini sosyalist ülke olarak niteledikleri Sovyetler Birliği'nin de aynı şekilde silahlanmasını zorunlu kıldığını ileri sürüyorlar.Böylece onlar,sosyalist ülke olarak niteledikleri Sovyetler Birliği'nin emperyalist ülke olarak niteledikleri ABD gibi silahlanması gerektiğini savunuyor ve meşrulaştırmaya çalışıyor. Onların "anti-emperyalist" kampanyalarından çıkarmak istedikleri sonuç budur. Devrim ve sosyalizmin zaferi proletaryamızın ve halkımızın kurtuluşu değil...

ANTİ-PARTİ

Baş.ta.sa.8'de

komünist harekete yönelten sebep tek:Devrim için sosyalizm için, Marksizm-Leninizm için mücadele etmek. Çünkü devrimci komünist hareket,onlara ne şan, ne şöhret,ne mevki, ne de herhangi başka bir çıkar vaat etmiyor;o,yalnızca pekçok güçlüklerin kendilerini beklediği devrim yolunda onlara doğru hedefler gösteriyor,onları değişik biçimlerde örgütlüyor,mücadeleye seferber ediyor.Diğer yanda ise onları bekleyen devrimci enerjinin boşa harcanması,yozlaşma, düzenin bir parçası haline gelme ve sonu gelmeyen bir bunalımdır.Ve DHB öyle bir noktaya gelmiştir ki,mutlaka acil bir seçim yapılmak zorunludur.

Koministler, devrime zarar veren, anti-parti küçük-burjuva tekkelerin gerici revizyonist,reformist ideolojik-siyasi çizgilerine ve faaliyetlerine karşı mücadelede ne kadar amansız ve uzlaşmasızlarsa;bu grupların saflarında yer alan,ancak artık bu yolda devam etmek istemeyen samimi, dürüst devrimcileri devrimin ve Marksizm-Leninizmin saflarına kazanma mücadelesinde o kadar esnek,sabırlı ve hoşgörülüdürler.Elbette bu,batan gemiyi terk ederek kendisine yıkıcı,bozguncu,kariyerist, çıkarcı hesaplarını gerçekleştirebilecek yeni bir alan arayan,birtakım karanlık,provokatör unsurlara karşı uyanık olmayı da içerir.

Bugün,özellikle anti-parti grupların belirli bir taraftar topluluklarının bulunduğu bölgelerde mücadele eden ve bu unsurlarla sürekli ilişki içinde bulunan proleter devrimcilere bu konuda da önemli görevler düşmektedir.Tüm gerici revizyonist ve reformist akımların olduğu gibi,bu anti-parti grupların da siyasi teşhirlerinin en iyi gerçekleştirileceği alan sınıf mücadelesi, faşist diktatörlüğe karşı mücadele alanıdır.Bu mücadeleye en geniş yığınları katmak gerici şeflerin devrimciler ve yığınları bölmek, devrimci kominist harekete karşı düşmanlık duyguları ve önyargılarla doldurmak için uyguladıkları taktikleri bozmak ve bu saflardaki yozlaşmaya itilen devrimcileri, devrim safına kazanmak ancak faaliyetimizin ağırlığını her zaman faşist diktatörlüğe ve onun dayanaklarına karşı mücadele alanında tutmakla mümkündür.Bunun yanı sıra rekabetçilik,hotzotçuluk,böbürlenme,baskıcı tavırlar gibi bir devrimciye, bir komüniste yakışmayacak tutumlardan kesinlikle uzak kalınmalı,bir dönem yanılmış ve M-L harekete karşı mücadele etmiş de olsa bugün hatasını anlamış, ya da anlamakta olan ve tutumlarını değiştiren devrimcilere karşı iyiniyetli,alçakgönüllü ve kazanıcı bir tavır takınılmalıdır.

Demirel'in

Baş.ta.sa.1'de

şist partiler, CHP'nin reformist yöntemlerini onaylamadıkları için ve reformizmin hızlı şekilde iflası karşısında sözde meşru olarak görmedikleri gerekçesiyle, gerçekte ise kendi yönetimlerinde daha azgın bir saldırıdan yana olmaları nedeniyle CHP hükümetini desteklemediler.Derinleşen kriz ve kitlelerin ayağa kalkması egemen sınıfların da zorlamasıyla CHP'yi giderek faşist yöntemlere daha çok başvurmaya,sıkıyönetim vb. uygulamalarla faşist diktatörlüğün militarist güçlerini daha fazla devreye sokmaya ve buhranın yükünü emekçi kitlelerin omuzlarına daha fazla yüklemeyi amaçlayan ekonomik saldırıları yoğunlaştırmaya itti. Bu durum onun tecritini ve iflasını çabuklaştırdı.

Bugün, gericilik faşist AP hükümetinin ardından daha birleşik olarak (ve kuşkusuz bu nedenle daha gözü kara ve azgınca) saldırılarını yoğunlaştırıyor. İyice gericileşen ve tamamiyle faşizme hizmet eden CHP reformizmi, DGM'lerin yeniden kurulması gibi iyice teşhir olmuş uygulamalara karşı sözde muhalefetini bir yana bırakırsak (çünkü aynı işi, başka bir adla "ihtisas mahkemeleri" adıyla kendisi yapmaya çalışıyordu) AP hükümetinin "anarşiye ve enflasyona karşı" almayı düşündüğü tüm tedbirleri destekliyor;ancak bu uygulamalar gerçekleştirilirken kendisinin de söz sahibi olmasını ve faşist devlet mekanizması için de elde ettiği mevzilerin esas olarak korunmasını talep ediyor. Bunun yanı sıra diğer faşist - feodal partiler AP hükümetini bütünüyle destekliyor ve faşist diktatörlük içindeki mevzilerini güçlendirmeye çalışıyor.

İşte AP ile CHP arasındaki buzların çözülmesini ve tüm gerici partiler arasındaki işbirliğinin sıkılaşmasını sağlayan esas etken budur. Bugün gerici partiler,özellikle reformist CHP ile faşist partiler arasındaki çelişmeler var olmaya devam etmekle birlikte onlar,egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda bu çelişkileri yumuşatmak için uğraşıyorlar. Demirel'in hükümeti kurarken, sözde "ılımlı" isimleri seçmesi ve CHP'ye yaptığı işbirliği çağrısı, CHP'nin de AP hükümetinin "anarşiye ve enflasyona karşı" "olumlu" uygulamalarını destekleyeceğinin ilanı bu olgudan kaynaklanıyor.

Her türden revizyonist ve "etkili" gazetelerin sözde "ilerici" geçinen birtakım reformist köşe yazarları da bu yakınlaşmayı alkışlayarak ve Demirel'i hükümeti kurarken aşırılığa kaçmadığı için kutlayarak gericiliğin korusundaki görevlerini yerine getiriyorlar. Bunlara göre Demirel "akıl yoluna" girmiştir;AP ve CHP'nin yakınlaşması AP'nin Türkeş'ten ve MHP'den kopmasını getirecek (!) böylece faşizm geriletilmiş olacaktır (!) Bu demagojinin en ateşli yayıcıları Çin sosyal-emperyalizminin uşağı TİKP'li sosyal-faşistlerdir. TKP'li sosyal-faşistler de aynı görüşleri daha üstü kapalı olarak yaygınlaştırıyorlar.

Demirel, "başarılı olmaya ve işbirliği yapmaya mecburuz, yoksa felaket yakındır" diyor. Evet, onlar gerçekten de yükselen devrimci mücadele ve komprador-feodal kapitalist ekonominin felaketlerini görürken ve kendi aralarında birleşmeye çalışırken haksız değillerdir.Ama onların tüm bu çabaları başarısızlığa uğramaya mahkumdur, çünkü onlar çürüyen,çözülen, dağılan eski dünyanın temsilcileridir ve proletarya ve halkın devrimci mücadelesi bugün olmazsa yarın onların hepsini mezarına gömecektir.

DİRENİŞ

Baş.ta.sa.8'de

(sivil faşistlerin saldırılarını da püskürtmek göreviyle) bir cephe ise bunun içinde de yer alabileceğini ama cephe politikasını hiçbir şekilde bununla sınırlayamayacağını söylüyor.DY bunlardan hangisini savunduğunu ve hangi temelde birleşebileceğimizi açıklığa kavuşturmalıdır. Herşeyden önce direniş komitelerinin program ve hedefleri,örgütlenme biçimi açılmalıdır.

DEVAM EDECEK

işkenceci

Baş.ta.sa.1'de

tadırlar.Onlar, birer kan içici katil olarak bugün de işçi ve emekçileri işkenceye çekmek ve katletmek için subaşlarını tutmuşlar, Ankara, İstanbul, Elazığ,Kars,Diyarbakır,Erzincan ve diğer yerlerde öğrendikleri işkence yöntemlerini devrimciler üzerinde denemeye devam ediyorlar.MİT'i, öğrendiği işkence yöntemlerini pratiğe geçirmesi için Demirel tarafından ödüllendirilerek daha yetkili bir yere getirilmiş bulunuyor.

Ümit Erdal ve 12 Mart'ın bütün kötü ünlü, eli devrimci ve emekçi kanına bulanmış işkencecileri bugün köşe başlarında, en yetkili yerlerde bulunmak Kontr-gerillası ve MHP'si ile birlikte faşist diktatörlüğün bütün katliam çeteleri birlikte halka ve halk çocuklarına saldırmakta, devrimci ve emekçileri katletmekte,yaralamakta, yakaladıklarını ise Kontr-gerilla ve MİT işkencehanelerinde işkenceye çekmektedirler.Halka saldırıda birbiriyle yarışan,egemen sömürücü sınıflara daha fazla hizmet sunan sermayenin çoban köpekleri hizmetleri karşılığında mükafatlandırılmaktadırlar.

Onlar işkenceci ve katliamcılar,militarist şefler çok yönlü saldırı ve zulüm yöntemleriyle halk mücadelesini ezmeye,mücadelenin devrimci önderlikle birleşip örgütlü bir bütün haline gelmesini engellemeye çalışmaktadırlar. Egemen sınıflar ve hükümetleri,emekçi kitlelere saldırı ve işkencede ün yapmış en azılı halk düşmanlarını daha üst kademelerde görevlere getirerek mücadeleyi ezebileceklerini hesaplamaktadırlar.Faşist Demirel bu amaçla Ümit Erdal ve benzerlerini mükafatlandırıyor.

Ama onların hesaptan uzak tuttukları bir şey var: Milyonların gücü ve mücadelesi. Milyonlarca işçi ve emekçi,eli kanlı katillerden,işkencecilerden, ölüm tüccarlarından, MİT ve Kontr-gerilla şeflerinden ve faşist generallerden hesap sormak üzere yapılanların bir bir listesini tutmaktadır. İşkenceciler ve katliamcılar ne yaparlarsa yapsınlar,hangi mevkiye getirilirlerse getirilsinler,İran'daki Savak işkencecileri gibi milyonlarca emekçi tarafından sorguya çekilmekten ve hesap vermekten kurtulamayacak ve yaptıklarının bir bir hesabını verecekler dir. Hiçbir güç onları bu sondan kurtaramaz.Milyonlarca emekçinin eli Ümit Erdal gibi halk düşmanlarının yakasını bırakmayacaktır.

Korku

Baş.ta.sa.1'de

(....)

"...Türkiye mi,yoksa hürriyetler mi?"

Nazlı Ilıcak "Türkiye mi,yoksa hürriyetler mi?" diyor ve Türkiye'nin tehlikede olduğunu belirterek 'hürriyetlerin' yok edilmesini savunuyor. O sürekli olarak ülkede geniş hak ve özgürlüklerin var olduğunun propagandasını yapıyor ve tüm gericiliği bu 'hürriyetlerin' yok edilmesi için bir an önce gerekli bütün tedbirleri almaya çağırıyor. Bütün çarelerin tükendiğini,sıkıyönetimin tüm zulmüne karşın devrim mücadelesini engelleyemediğini bir adım sonrasının devrim denen tehlikenin habercisi olacağını bütün korkusuyla yazıya döküyor.

Biz burada Nazlı Ilıcak'ın hatırı için uzun uzun Türkiye'de kişi hak ve özgürlüklerinin olmadığını,böyle bir demokrasinin egemen sınıflar için var olduğunu,milyonlarca işçi,köylü, genç,memur ve öğretmenin faşist-feodal bir diktatörlük altında,sıkıyönetimli faşist zulüm altında inlediğini ispata çalışmayacağız. Türkiye'de faşist bir mekanizmasının hüküm sürdüğü milyonların belleğinde berraklığa kavuşmuş bir gerçektir. Ancak biz Nazlı Ilıcak'a devrim mücadelesi karşısında duyduğu korkusunda haklı olduğunu hatırlatacağız.

Bugün işçi ve emekçi kitlelerin uzan mücadeleler sonucu,kan ve can pahasına elde ettiği bir takım kısmi demokratik hak ve özgürlüklerin gericilik tarafından tamamen yok edilmesi hazırlıkları yapılıyor ve Nazlı Ilıcak gibi faşizmin uşakları bu hazırlıkların bir an önce tamamlanarak gereğinin yapılmasını istiyorlar. Hiç bir sesin çıkmadığı,milyonların sessiz bir biçimde sömürü, zulüm ve teröre boyun eğebileceği hayalleriyle sıkıyönetimli faşist zulmü alabildiğine artırılıyor. Ve onların tümü "sıkıyönetim son çaredir", bundan sonrası karanlıktır,aman ne pahasına olursa olsun devrim mücadelesini boğmak için gelin birleşelim" çığlıkları atıyor ve korkularını belirtmek zorunda kalıyorlar.

Ama ne var ki bütün gerici çığlıklar, bütün gerici çaba ve saldırılar,onları bir an bile olsa bu korkudan kurtaramaz. Diktatörlük ve onun Ilıcak türünden uşaklarının istekleri kursaklarında kalacak ve korktukları başlarına gelecektir. Milyonlarca işçi ve emekçi devrimci önderlik altında tüm saldırı ve baskıları boşa çıkaracaktır.Ecelle rini geciktirmek için attıkları çığlıkların yararını göremeyecek, korkuları onları ecelden kurtaramayacak ve korktukları başlarına bir gün mutlaka gelecektir. Korkunun ecele faydası yoktur.

Bütün faşistler ve gericiler bunu böyle bilsin.

Tüm calısanlar

Baş.ta.sa.1'de

Faşist diktatörlüğün resmi güçleri,polis ve jandarma emekçilere gözdağı vermek,bir günlük genel direnişi engellemek için ilçede terör estirdi. Aramalar yoğunlaştırıldı. Halkı sindirmek ve mücadelesini engellemek için çalıştılar. Bütün gericiler telaşa kapıldılar.Faşist ve gerici yayın organları direnişi gizlemek için büyük çaba harcadılar.

Ancak bütün bu baskı, terör ve gerici çabalar Sarayköy halkının mücadelesine çarparak iflas etti. Sarayköy halkının mücadelesi bugün genel greve hazırlanan tüm devrimci ve emekçiler için büyük bir önem taşımaktadır.

FAŞİST

Baş.ta.sa.5'te

diktatörlüğün,faşist devlet mekanizmasının birer kurumudur. Elbirliği ile ezilen milyonların düzen aleyhtarı mücadelesini ezmeye çalışmakta,mücadeleyi kana boğmak için provakasyonlar düzenlemekte ve katliamlara girişmektedirler. MİT'in MHP'li faşistlerle birlikte vapur batırdığı,Kültür Sarayı'nı yaktığı,okul,otobüs,köprü ve trenlere sabotaj düzenlediği bilenen gerçeklerdir.

Bugün sıkıyönetimin MHP'li faşist katillerle birlikte halk kitlelerine saldırdığı,işçi,emekçi ve devrimcileri katlettiği,yeni katliamlara girişmeleri için MHP'li katilleri birer birer kaçırdığı ya da tahliye ettiği ortada iken,halk düşmanlığında kararlı olan reformistler ve revizyonistler hala sıkıyönetimin anti-faşist olduğu iddialarını sürdürüyorlar. Onlar bununla da yetinmiyor, egemen sınıfların devrimci halk hareketini daha fazla terör yöntemiyle ezmesi için işbaşına getirdiği faşist Demirel'i MHP'ye karşı mücadeleye çağırıyorlar.

Reformistler ve revizyonistlere göre MHP,sıkıyönetimi ve faşist Demirel hükümetini kendisine karşı savaşmak için destekliyor(!) sıkıyönetim generalleri de MHP'li katillere karşı oldukları için onları yeni cinayetler işlemek üzere peş peşe serbest bırakıyor. MHP'li katiller ellerini kollarını sallayarak geziyor ve yeni cinayetler işliyorlar. Her cinayetten sonra da tüm halk düşmanı faşist,reformist ve revizyonist elebaşılar"baş sağlığı" demeçleri yayınlıyor,"üzüntülü oldukları" belirtiyorlar.

TİKP revizyonistleri,Ecevit ve diğer reformistler Demirel'i MHP'ye karşı mücadele etmeye çağırıyor. Demirel hükümetinin MHP'li katillere karşı mücadele edeceğinden umutlu olduklarını belirterek halk kitlelerinin bilincini çarpıtmaya MHP,MİT,Kontr-Gerilla işbirliğini gözlerden gizlemeye, faşist devlet mekanizmasına dayanarak,yine faşist bir devlet kurumu olan MHP'ye karşı mücadele edilebileceğini propaganda etmeye devam ediyorlar. Onlar, herşeyin MHP'nin başı altından çıktığını reklam ederek,MİT,Kontr-Gerilla,polis.ve orduyu, kısaca faşist devlet mekanizmasını halka şirin göstermeye çalışıyorlarlar.

Ama ne var ki, bütün faşist cinayet çetelerinin ve faşist devleti korumaya çalışan revizyonist ve reformist halk düşmanlarının yüzü bir bir ortaya çıkıyor. Kitleler MHP,MİT ve Kontr-Gerilla işbirliğini her faşist saldırıda bizzat görüyor. Katiller işbirliğini gizleyemiyor. MHP'li faşistler, MİT mensubu olduklarını açıklamak zorunda kalıyor. Kamuoyunda MİT ve Kontr-Gerilla'nın MHP ile birlikte katliamlar gerçekleştirdiği,faşist katilleri kaçırıp gizlediği izlenimi her geçin gün biraz daha olgunlaşıyor. Cinayet örgütlerinin yüzü ortaya çıkıyor ve tecritleri hızlanıyor.

İşçi ve emekçi kitleleri MHP'li faşist katillere karşı mücadelenin,faşist-diktatörlüğe, diktatörlüğün MİT,Kontr-Gerilla gibi resmi kurumlarına, ordu ve polise karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini her geçen gün daha iyi kavrıyor. Alanlarda "MHP,MİT,Kontr-Gerilla Dağıtılsın" haykırışları yükseliyor.

Kitleler faşist saldırıları püskürtmek, yeni saldırıları boşa çıkarmak,faşist cinayet çetelerini tecrit etmek,MHP,MİT,Kontr-Gerilla gibi resmi ve sivil cinayet örgütlerinin dağıtılmasını sağlamak için mücadele saflarına katılıyor,genel greve hazırlanıyorlar.

Bütün bunlara karşın,hala halk düşmanı faaliyetlerini sürdürmeye devam eden reformist ve revizyonistler MHP'yi dıştalayarak(!) faşist devlet cihazını korumaya çalışıyor ve açıkca halkın karşısında yer alıyorlar.

Mebus

Baş.ta.sa.1'de

Dün CHP hükümetinin kurulması için AP'den istifa ederek 'bağımsızlaşan' AP'li milletvekillerinin tavrı karşısında reformist yazar-çizer takımı sevinç çoğlıkları atıyordu,faşist köşe yazarları ise 'demokrasi' ve 'milli irade' adına ateş püskürüyordu. Bugün roller değişmiş durumdadır. Bu kez reformist takımı 'milli irade','demokratik rejim' şampiyonu kesildiler ve CHP'den istifa ederek AP'ye geçen milletvekillerini çeşitli şekillerde suçlamaya başladılar.Ecevit yaptığı basın toplantılarında, CHP'den istifa edenleri ve onları istifaya meylettirenleri 'ayıp'lıkla suçlamaktadır. Faşist yazar-çizer takımı ise, geçmişteki söylediklerinin tersine, istifa ederek parti değiştiren milletvekillerine öpücükler ve gülücükler dağıtmaktadırlar.

Ama değişen rollerin ve rüzgarın yönünün değişmesine karşın değişmeyen iki gerçek var, daha doğrusu, mebus pazarının çalışmaya devam etmesi iki gerçeği yeniden ve vurgulayarak gözlerimizin içine sokuyor: Birincisi, düzenin kokuşmuşluğuğunun dışarıya vurmaya devam etmesi ve 'milli irade' de dahil olmak üzere kapitalizmde, komprador-feodal düzende herşeyin ulu-orta satılması...Öyle ki meclis koridorlarında kurulan mebus pazarları çok serbest ve açık bir biçimde çalışmakta ve emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasına uygun olarak milletvekilleri 'milli irade' adına çeşitli partilere para karşılığında satılmaktadır. Bu durum bile tek başına kapitalizm denen şeyin kokuşmuş bir çöplük olduğunu ortaya koymaktadır. Bu kokular, meclis duvarlarını da aşarak komprador tekellerin, borsaların kulislerine, genelkurmayın odalarına kadar yayılmakta, burjuva gazetelerinin sayfalarına,reformist ve faşist yazarların köşelerine kadar girmektedir. Kokuşmuşluk ve çürümüşlük her alanda gözle görülmekte,elle tutulmaktadır.

İkincisi ve daha önemlisi de, kapitalizm koşullarında, komprador-feodal düzende 'milli irade' denen, seçim denen şeyin nasıl bir sahtekarlık olduğunun bir kez daha ortaya çıkmasıdır,'milli irade' denen şeyin aslında tekellerin,emperyalistlerin iradesinden başka bir şey olmadığının açığa vurulmasıdır. Başka bir deyimle,burjuva hükümetlerin, bu düzen koşullarında oy tabanı temelinde değil, tersine tekellerin,egemen sınıfların politikası temelinde kurulduğunu mebus transferleri en iyi ve en kavratıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Emperyalist tekeller,komprador burjuvazi ve toprak ağaları dün CHP reformistlerinin iktidara geçmesini ve kapitalizmin dertlerine çare olmasını istiyorlardı, bunun için de meclis aritmetiğini düzenlemek için kollarını sıvadılar ve 11 AP milletvekilini 'bağımsızlaştırarak' CHP reformist hükümetinin çatısını çattılar.Bugün ise egemen sınıfların ve emperyalistlerin politikası, daha değişik bir yönde belirmektedir ve onlar buna uygun olarak da meclis aritmetiğinin düzenlenmesinde tersine bir yöntem izlemektedirler. Önce CHP hükümetinin kurulmasına destek olmuş 'bağımsızları' AP yönüne doğru çektiler,sonra da CHP'den AP'ye yeni transferler başlattılar.

En özet şekliyle egemen sınıfların politikası açısından bu konuda bugünün dünden bir farkı yoktur. Değişen tek şey ibrenin ve rüzgarın yönünün değişmiş olmasıdır ve kapitalizmin kokuşmuşluğunun daha çok görülmesi,kokunun herkesi rahatsız edecek bir duruma gelmesidir.

PATRONLARI

Baş.ta.sa.1'de

zaman olduğu gibi bu konu basit bir radyo ve gazete haberi olarak geçiştirildi.

Sömürü üzerine inşa edilmiş komprador- feodal sistemde,milyonlarca işçiyi mümkün olan bütün yolları deneyerek daha fazla sömürmekten ve milyonlarına milyon katmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen burjuvazinin işçi sınıfını amansızca sömürdüğü ülkemizde gün geçmiyor ki bu türden bir haber ajanslardan verilmesin.Her gün ya bir yerde onlarca işçi zehirleniyor, makinalara elini kolunu kaptırıyor, üzerlerine bir demir parçası düşüyor,ya da yüzlerce metre derinliklerde toprağın altında kalarak can veriyor.Suluova Eski Çeltek Kömür İşletmeleri'nde yüzlerce metre toprak altında cesetleri kömürleşmeye terk edilen 16 işçi henüz unutulmadı.İşçiler somut olarak görüyor ki, egemen sınıflar için işçi hayatının bir önemi yoktur.

"İş kazası" denilerek geçiştirilen bütün bu cinayetlerin, zehirlenme, sakat bırakılma ve ölümlerin kaynağı nedir,sorumlusu kimdir? Bir an evvel ölmek isteyen (!) "dikkatsiz işçiler" mi?

Gericilik, kapitalistler iş cinayetlerinin sorumlusu olarak "dikkatsiz işçiler"i gösterirler. Hiçbir zaman kendilerinin sorumlu olduklarını kabul etmezler.Hatta bazıları iş cinayetlerinde onlarca işçi hayatını kaybettiğinde iyiniyet gösterisi yapmaktan, "üzüntülü olduklarını" belirtmekten de geri kalmazlar.Sebep oldukları cinayetleri "takdiri ilahi" olarak gösterirler. Sürekli olarak kapitalist sömürü düzenine işçileri ezerek biriktirdikleri kârlarına toz kondurtmamaya çalışırlar. Kapitalist sömürü düzenini işçilere şirin göstermeye büyük özen gösterirler.

Ancak onların tüm gerici çabaları işçileri gerçeği görmekten alıkoyamıyor.İşçiler yaşadıkça ve devrimci düşüncelerle yüz yüze geldikçe gerçeği görüyor. Zehirlenmelerin, sakat kalmaların, "iş kazası" adı verilen iş cinayetlerinde can vermelerin sorumlusu komprador-feodal sistem, kapitalist sömürü düzenidir. Bu düzenin devamından ve tatlı kârlarından başka hiçbir şey düşünmeyen patronlardır, burjuvazidir. Onlar işyerlerinde hiçbir koruyucu tedbir almazlar. Kârlarının ufak bir bölümünü bu türden "gereksiz" şeyler için harcamak istemezler.Milyonlarca işsizin olduğu ülkemizde işçilerin hayatının onlar için hiçbir değeri yoktur. Onlar "nasıl olsa işçi buluruz" diye düşünürler. Kokmuş etler, birikmiş ve satılamamış mallar işçilerin sofrasına sürülür, zehirli gazlar işçilerin ciğerlerine gider, göçükler altında işçiler can verir.Patronlar ise lüks bürolarında, villalarında kârlarının hesabını yapmakla meşgul olurlar.

Ama ne var ki, bütün bunlar böyle sürüp gidemez. Uyanan ve mücadeleye atılan milyonlarca işçi her geçen gün bütün bu gerçekleri daha iyi kavrayarak sömürücü egemen sınıfların karşısına dikilmekte ve hakları için mücadele etmektedir. Ve bir gün sömürücülerin korktuğu başına gelecek sömürücü düzenleri alaşağı edilecektir.İşçiler o zaman güven içinde severek işlerinin başında olacaklar.

Nasıl bir birlik?

Baş.ta.sa.1'de

Herşeyden önce salt gündemdeki faşist saldırıları boşa çıkarmak için dahi saldırının kaynağına inmek gerekmektedir. Çünkü faşist saldırılar,gerici sınıfların çıkarı doğrultusunda halk kitlelerini daha azgın bir şekilde ezip sömürmeyi amaçlamaktadır.

Gerici sınıfların ve bunların ekonomik ve siyasi iktidarlarını hedeflemeyen mücadele,gericiliğin hergün yoğunlaşan faşist saldırılarını nasıl boşa çıkarabilir? Devrimci ve ilerici çevreler nedense bu gerçeği bir türlü görmek istemiyorlar.Örneğin Demirel Hükümetini tek başına hedef olarak seçmeye çalışıyorlar. Oysa faşist Demirel hükümeti emperyalizmin uşağı gerici sınıfların çıkarı doğrultusunda faşist politikayı yürürlüğe koymaya çalışıyor.Şimdi gerici sınıfları hedef almadan Demirel Hükümetinin faşist politikasına karşı nasıl mücadele edilebilir? Veya sadece Demirel Hükümetine karşı mücadele faşist saldırıları nasıl durdurabilir?

Ve yine faşist Demirel Hükümeti emperyalistlerden,gerici sınıflardan ve bunların ekonomik ve siyasi iktidarlarından soyutlanarak sözde hedef haline getirmeye çalışmakla halkın çıkarını savunmak nasıl uyum halinde olabilir?

TKP,TİP,TSİP,TİKP vb. gericiliğin uşağı revizyonist partiler de düzeni faşist-diktatörlüğü savunmak için sadece gündeme gelen faşist saldırıları ve gericilikten soyutlanan hükümetleri sahte hedef haline getirerek sözde "faşizme" karşı mücadele tezgahlamıyorlar mı?

Adını andığımız devrimci ve ilerici çevreler, durmadan revizyonistlere karşı olduklarını "ihtilalci birlik"lerden yana olduklarını söyleyip duruyorlar. Oysa,revizyonizme karşı olmak ve ihtilalci birliklerden yana olmak devrimi hedefleyen bir mücadelenin içine girmeyi gerektiriyor. Bunların revizyonistlere karşı tutarlı bir ideolojik tavır almaları bir yana,siyasi alanda dahi revizyonistlerin siyasi taktiklerine karşı açık tavır alamıyorlar. Reformist platformda revizyonizme karşı mücadele edilemez. Ve yine faşist saldırılara karşı reformist platformun esasları üzerinde mücadele edilemez ve saldırılar boşa çıkarılamaz.

Gündeme gelen faşist saldırılara karşı mücadeleyi küçümsemiyoruz ve de küçümsemeyi aklımızdan geçirmiyoruz. Fakat bunlara karşı tutarlı ve başarılı mücadele nasıl verilmesi gerektiğini gözardı etmiyoruz. Devrimi hedeflemeyen "faşizme karşı mücadele"halk kitlelerini gericiliğin kuyruğuna takmaktan başka bir işe yaramaz ve kitleleri her türden gericinin ve revizyonizmin etkisine açık bırakır.

Proleter devrimci hareketimiz uzun dönemden beri devrimcilerin birliğinin üzerinde duruyor ve bunu oluşturmak için çaba harcıyor. Ama hiç bir şekilde ne olursa olsun birlik anlayışı ile hareket etmedik. Halkın ve devrimcilerin birlik isteğini devrimci bir platformda gerçekleşeceğini savunduk ve savunuyoruz. Reformizmin esasları üzerinde sözde oluşturulan birlikler devrimci mücadeleyi yenilgiden yenilgiye götürmekten başka bir işe yaramaz. Ve böyle reformist platformlarda devrimciler arası birlikler oluşturulamaz.Ama devrimi geliştirmeye yardım eden devrimin hedefini karartmayan,reformlar uğruna mücadeleyi ne inkar ettik ne de böylesi mücadelelere katılmıyoruz diyoruz. Sadece mücadelenin bununla sınırlanmamasını istiyoruz.

Devrimciler arası birlikler devrimci bir platformda ve devrimi hedefleyen birlikler olmalıdır.Devrimi geliştiren,faşizmi,revizyonizmi, reformizmi ve her türden gericiliği karşına alan devrimci platformlar oluşturularak devrimciler arası birlikler oluşturulmalıdır. Ancak böyle platformlar,kitleleri gericiliğe,faşizme ve revizyonizme karşı seferber edebilir. Ve yine ancak devrimci platformlar,faşizme,reformizme,revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı bir alternatif olarak kitlelerin karşısına çıkabilir. Reformist bir platformla faşizme,revizyonizme karşı alternatif olunamaz.

Bunun için devrimcileri,devrimi hedefleyen platformalarda bir araya gelmeye çağırıyoruz.Ancak bu şekilde emekçi halk kitlelerinin çoğunluğunu bir araya getirebiliriz ve onları gericiliğe karşı kurtuluşa götürebiliriz. Çünkü emekçi kitlelerin gerçek çıkarı devrime tekabül ediyor.

Tüm devrimcileri,faşist saldırılara, faşist Demirel Hükümetinin politikasına karşı, devrimi hedefleyen bir platformda bir araya gelmeye ve birlikler oluşturmaya çağırıyoruz.

PARTİ BAYRAĞI 21. SAYI ÇIKTI

PARTİ BAYRAĞI

Modern revizyonizm ve Maocu revizyonizm

Parti Bayrağı'nın geçtiğimiz günlerde yayınlanan 21. sayısında, "Sovyet Revizyonistleri 'Mao Zedung Düşüncesini' Nasıl Eleştirirler" başlıklı bir makalenin birinci bölümü yer alıyor. Parti Bayrağı'nın "Açıklama"sında da belirtildiği gibi, makale, modern revizyonizmin iki ana mihrakını teşkil eden Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı mücadelenin geliştirilmesi ve modern revizyonizmin tüm akımlarına karşı yürütülen mücadelenin birleştirilmesi açısından büyük önem taşıyor.

Modern revizyonizme karşı mücadele, proletaryanın devrimci ideolojisi Marksizm-Leninizmin kılık değiştirmiş burjuva ideolojisi tarafından yozlaştırılmasına karşı mücadeledir ve bu yüzden kendi iç tutarlılığına sahip ve bütünlüklü bir mücadele olmak zorundadır.

Bu durum ülkemiz devrimci komünist hareketinin gelişme süreci için de kendini en açık bir biçimde gösterdi.

Devrimci komünist hareket, 1975 yılında, o zamana kadar izlediği küçük-burjuva devrimci çizginin özeleştirisi temelinde Marksizm- Leninizme kararlı bir biçimde yönelirken, Sovyet revizyonizminin niteliğini de doğru bir şekilde kavradı ve sosyal-emperyalist ve sosyal-faşist bir karakter kazanmış bulunan bu revizyonizme karşı açık bir mücadeleyi başlattı. Ama bugün geçmişe baktığımızda, yakın zamana kadar bu mücadelenin özellikle Sovyet revizyonizminin çeşitli ideolojik-siyasi tezlerinin eleştirisi, teşhiri ve bu tezlerin çeşitli devrimci demokrat akımlar üzerindeki teorik-pratik yozlaştırıcı etkisinin açığa çıkarılması ve yok edilmesi açısından yetersiz kaldığını ve bu durumun devrim davasının gelişmesini olumsuz olarak etkilediğini görüyoruz.

Bu durumun en başta gelen nedeni Sovyet, Titocu, "Euro-komünist" vb. revizyonist akımlara karşı mücadelenin Çin revizyonizmine karşı mücadeleyle başından beri ve tam olarak değil, ancak adım adım ve geciktirilmiş olarak birleştirilebilmiş olmasıdır. Nitekim, ülkemizde hareketimizin Sovyet revizyonizmine karşı yönelttiği çeşitli eleştiriler revizyonist Çin yönetiminin izlediği anti-Marksist hattın eleştirisiyle birleşmeyince (bu revizyonizmin üzerimizdeki adım adım tasfiye edilen etkileri nedeniyle) iki revizyonist mihrakın burjuva çıkarları doğrultusunda giriştikleri sözde "ideolojik" demagojik çatışmanın gürültüsü içinde etkisini yitirdi ve sonuçta ortayolculuk güç topladı.

Bu durumun yol açtığı ve büyük önem taşıyan bir diğer olumsuz durum da, aynı nedenle, işçi sınıfının öncüsünü kazanmanın hayati bir önem taşıdığı bu kritik dönemde, genel olarak sosyalizme eğilim duyan bu kesimler üzerinde belirli bir etkiye sahip olan Sovyet revizyonizminin uzantısı TKP, TİP, TSİP gibi revizyonist akımların tecrit edilememiş ve sanayi işçilerinin en ileri kesimlerinin yeterince saflarımıza kazanılamamış olmasıdır.

Sosyal-faşist Sovyet revizyonistleri ve onların uşakları ülkemizde devrimci komünist hareketin gelişmesinden büyük bir korku duydular ve onu daha başlangıçta boğmak amacıyla eşi dünyada bugüne kadar az görülen çok yönlü azgın bir saldırıya geçtiler. Bu saldırı bir yönüyle faşist diktatörlüğün siyasi polis, MİT vb. örgütleriyle omuz omuza, devrimci komünistleri bu güçlere ihbar ederek provokasyonlar yaratarak ya da kurdukları silahlı çetelerle bilinçli ve sistemli bir şekilde katlederek proleter devrimci hareketin örgütlü varlığının dağıtılmasını; diğer yandan ise çeşitli yöntemlerle siyasi olarak tecrit edilmesini amaçlıyordu. Bu yöntemlerin en belirginleri, "Maocu faşistler" demagojisiyle devrimci komünist hareketimizi Çin revizyonizminin uşağı Aydınlık-TİKP revizyonistleriyle özdeşleştirmeye ve yarattıkları çeşitli provokasyonların günahını hareketimizin sırtına yıkmaya çalışmaktı. Onlar, bu faaliyetleriyle aynı zamanda suratlarındaki sosyalizm maskesi ve demagojileriyle aldatarak, gecici olarak da olsa, etkileri altına aldıkları pek çok işçi ve ilerici insanı, devrimci komünist harekete karşı şartlandırmak ve onun gerçekleştirdiği devrimci propagandanın bu insanlar üzerindeki etkisini kırmayı amaçlıyorlardı.

Sovyet revizyonistleri ve uşakları, amaçlarına hiçbir zaman varamadılar, ama bu faaliyetlerinin tamamen etkisiz kaldığını ve bundan hiçbir yarar sağlayamadıklarını da söyleyemeyiz. Bu durumun en büyük nedeni, biraz önce de belirttiğimiz gibi Sovyet revizyonizmine ve diğer modern revizyonist akımlara karşı mücadelenin Çin revizyonizmine karşı mücadeleyle, daha başlangıçtan, doğru bir şekilde birleştirilememiş ve kendi içinde çeşitli zaafları barındırmış olmasıdır. Nitekim bu revizyonizme ve onun babası "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı mücadelemizin gelişmesi ve sistemleşmesi, yalnızca Çin revizyonistleri ve uşaklarını değil, aynı ölçüde (belki de daha fazla) Sovyet revizyonistleri ve uşaklarını telaşlandırdı. Devrimci komünist hareketimizin Çin revizyonizmi ve "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı tavrı, bugün Türkiye'de siyasetle uğraşan herkes tarafından bilindiği halde, bu sefillerin hareketimize karşı saldırılarını hâlâ "Maocu faşistlere" karşı saldırı olarak göstermeye çalışmaları ve Çin revizyonizmine karşı yürüttüğümüz mücadeleye tek kelimeyle değinmekten bile ödlerinin patlaması bu durumun en açık bir kanıtıdır. Ama, onların bu kampanyaları bugün esas olarak çökmüş ve etkisini yitirmiş bulunuyor ve demagojileri (kendilerinin de inanmadığını düşünürsek) kimseyi aldatamıyor. Düne kadar onların şu ya da bu ölçüde etkisi altında bulunan ilerici, devrimci, demokrat kişi ve akımlar devrimci Marksist-Leninist siyasi çizgimizden ve propagandamızdan giderek daha fazla etkileniyorlar. Bu gelişmeler, Çin revizyonizmine karşı açtığımız mücadelede kazandığımız ve kazanmakta olduğumuz başarılarla doğrudan bağlantılıdır.

Bu durum devrimci komünistlere ağır ama yerine getirilmesi zorunlu görevler yüklüyor: Bu gelişmeleri hızlandırmak ve her türden revizyonizmi tecrit etmek görevi. Unutmamalıyız ki bu görevi yerine getirmek revizyonistlerin çok yönlü teşhirini ve onlardan derece derece etkilenen çeşitli devrimci demokrat grup ve kişilerin devrimci saflara artan bir biçimde kazanılmasını gerektirir. Özellikle komünizme doğal bir eğilim duyan işçi sınıfı ve onun bir parçası olan işçi gençlik içindeki faaliyetimizde, TKP, TİP, TSİP vb. akımların etkisi altında bulunan işçileri gerçek sosyalizmin, komünizmin saflarına kazanmaya önem vermeli ve soruna buna uygun bir şekilde yaklaşmayı başarmalıyız. Geçmişteki faaliyetimizi bu açıdan gözden geçirmeli, eksikliklerimizi gidermeli, revizyonistlerin işçilerle aramıza dikmeye çalıştıkları barikatları parçalamasını bilmeliyiz.

P.Bayrağı'nın 21. sayısında, birinci bölümü yayınlanan sözkonusu yazı tüm bu gelişmelerin ışığında incelenmeli ve revizyonizme karşı pratik mücadelemizin içinde etkili bir silah haline getirilmelidir.

Feridun Çelik gecekondu halkının mücadelesi

Ankara'nın Feridun Çelik gecekondu halkı 23 Ekim günü, sorunlarını dile getirmek ve yetkilileri uyarmak amacıyla Ankara Belediye Başkanı'nın odasını işgal etti.

Feridun Çelik mahallesi 3-4 yıl önce kurulan gecekondu mahallelerinden biridir. Mahalle halkı özellikle yol, su, elektrik, kanalizasyon, pazar vb. sorunlar için proleter devrimcilerin önderliğinde mücadele etmektedir. Proleter devrimciler, içlerinde Halkın Yolu'ndan bazı kişilerin de bulunduğu arsa tüccarlarına karşı yürüttükleri yoğun mücadele içinde, halkla devrimciler arasında birliği geliştirip güçlendirdiler. Halk ve devrimciler sorunların çözümü için sürekli Belediyeye müracaat ettiler, defalarca Belediye Başkanının odası işgal edildi, sorunlar dile getirildi. Fakat Belediye Başkanı sahte halkçı yüzünü göstererek, istekleri geçiştirdi.

Bunun üzerine devrimciler bir imza kampanyası başlattılar. 1000'e yakın imza toplandı. 24 Ekim günü 50 kadar kadın, kucaklarında çocuklarla, imzaları da alarak Belediye Başkanının odasını işgal ettiler. Ali Dinçer'in Rusya'da olması nedeniyle yardımcısı Yusuf Arık ortaya çıkarak, önce kadınları tehdit etmeye kalktı. Kadınların kararlı tavırları karşısında, sorunların çözümü için söz verdi ve kadınların mahalleye dönmek için talep ettikleri otobüsleri hemen hazırlatmak zorunda kaldı.

Almanya'da Bielefeld'de yeni bir anti-faşist gösteri

Türkiye'de binlerce işçi, emekçi ve devrimciyi katleden MHP'li katiller Almanya'da da Türkiyeli devrimcilere ve işçilere saldırı üzerine saldırı düzenliyorlar.

20 Ekim günü Türkiyeli devrimci ve emekçilerin düzenlediği anti-faşist gösteriden sonra MHP'li faşistler daha da azgınlaştılar ve saldırılarını artırdılar.

Saldırılarını daha da sistemleştiren MHP'liler, faşist zehirlerini kusmak, yeni saldırılar için tüm faşistleri biraraya getirip talimat vermek için 18 Kasım günü Bielefeld Ülkü Ocakları aracılığıyla bir toplantı yapmak istediler. MHP'li faşistler tüm gerici ve faşistleri devrimcilere karşı "cihad"a çağıran bildiriler yayınladılar. Bildiriler baştan sona başta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan olmak üzere devrim şehitlerine küfürlerle doluydu.

Faşist toplantı haberinin duyulması üzerine Bielefeld'deki Türkiyeli devrimciler, bu faşist toplantıyı engellemek için harekete geçtiler. Faşist cinayet çetelerini teşhir eden ve işçileri mücadeleye çağıran bildiriler dağıtıldı. Alman yetkililerinin böyle bir toplantıya izin vermeleri protesto edildi ve iznin verilmemesi istendi. Propaganda genişletilerek 18 Kasım günü anti-faşist bir gösteri düzenleneceği kitlelere duyuruldu. Bildiri dağıtmak isteyen faşistlere müdahale edildi ve bildiri dağıtmaları engellendi.

18 Kasım günü 300'ün üzerinde devrimci ve emekçi MHP'li katillerin toplantı yapmayı düşündükleri yere gelerek anti-faşist sloganlar haykırdı. "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Faşist Dernekler Kapatılsın" sloganlarının atıldığı gösteri yaklaşık bir saat sürdü. Devrimcilerin ve emekçilerin kararlılığı karşısında faşist çeteler toplantı yapmaya cesaret edemediler.

Alman tekelci burjuvazisinin hizmetindeki polis, devrimcilerin MHP'li katillerin bildirilerini engellemesi ve faşist propagandanın aracı olan bu bildirileri yakması sırasında iki devrimciyi gözaltına aldı. Devrimciler, MHP'li katillerin Alman gericiliğinin desteğinde olduklarını bir kez daha gördüler.

Kırklareli

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemize ışık tutuyor. Bizler bir grup yurtsever devrimci genç olarak aramızda topladığımız 1500 lirayı gazetemize gönderiyoruz.

Devrimci basın susmayacak, sıkıyönetim de sökmeyecek.

KIRKLARELİ-Dolkan'dan gençler

Çorum

Bizler Çorum'un Alaca kazasından devrimcileriz. Gazetemizin mücadelesine maddi olarak da destek olmak amacıyla aramızda topladığımız 1000 lirayı gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na gönderiyoruz.

Tüm emekçileri, gazetemize destek olmaya çağırıyoruz.

ALACA'dan devrimciler

Zonguldak

İlimizde 20 Kasım günü bir yurtsever devrimcinin nedensiz tutuklanmasıyla başlayan operasyon, daha sonra 10 devrimcinin daha tutuklanmasıyla devam ediyor. Zonguldak I. ve II. Şube'de proleter devrimcilere işkence edilmekte, ilgisiz oldukları olaylardan devrimciler sorumlu tutulmaya çalışılmaktadır.

Başlarında I. Şubenin faşist Ekip Amiri Peker'in bulunduğu ekip, mahallelere kadar girip terör estirmekte, kahveleri evleri basarak devrimcilere küfürler yağdırmakta, devrimcileri işkenceye çekmektedir.

Biz Zonguldak'tan yurtsever devrimciler olarak bütün bu faşist baskıları protesto ediyor, tutuklananların bir an önce serbest bırakılmasını ve işkencecilerin cezalandırılmasını istiyoruz.

ZONGULDAK'tan yurtsever devrimciler

İSTANBUL

Proleter devrimciler, 2 Haziran günü Küçükköy Gazi Mahallesinde polis tarafından katledilen Veli Türkmen'in ailesine yardım kampanyası açtılar.

V.Türkmen mahallemizde daha önce gözaltına alınan 6 devrimcinin serbest bırakılması için yapılan gösteri sırasında bir polis tarafından katledilmişti. Olay yüzlerce kişinin gözü önünde cereyan etmiş olmasına karşın, katil polis elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaşmaya devam ediyor.

Proleter devrimciler kampanya sırasında ev ev dolaşarak V.Türkmen'in kimler tarafından ve ne için katledildiğini anlattılar. Ailesine bağış topladılar. Mahalle halkı bağış kampanyasına coşkuyla katıldı. Kampanya sonucu toplanan 30 bin 730 lira, 50 kişilik bir grup tarafından ailesine teslim edildi.

Proleter devrimcilerin bu tavrı, halk ve devrim için ölenlerin unutulmadığını bir kez daha gösterdi.

Küçükköy Gazi mahallesinden devrimciler

Amasya

TÜM-DER'in sosyal-faşistlerce bir düzen örgütü haline getirilmesi üzerine, ilçemizde kurduğumuz TÜM MEMUR-DER, proleter devrimcilerin önderliğinde militan bir mücadele yürütmeye başladı. Proleter devrimci hareketi-"Seçimleri Boykot" kampanyasına aktif bir şekilde katılmamız, gericilerin derneğimize yönelik saldırılarını artırdı.

İlçemize seçim konuşması yapmaya gelen faşist Türkeş, Amasya halkından ve yurtsever devrimci gençlikten gerekli cevabı alıp giderken, faşistler derneğimizi taşa tuttular. Yine seçim konuşması yapmaya gelen faşist Demirel'in koruma polisleri, silahlar ve coplarla derneğimize saldırdılar. Kadınlar da dahil, dernekteki tüm üyeleri copladılar, yaraladılar, derneğimizi tahrip ettiler. Bütün bu saldırılar dernek üyelerini yıldıramadı, aksine onların faşist diktatörlüğe karşı kinlerini daha da biledi. TÜM MEMUR- DER'in militan mücadelesini engelleyemeyen karanlık güçler bu kez de 3 Ekim günü derneğimizi bombalayarak yaktılar.

Biz yurtsever devrimci memurlar, faşist diktatörlüğün bombalı, taşlı, sopalı saldırılarından korkmuyoruz. Başta GTSSH olmak üzere, bütün haklarımızı egemen sınıflardan almak için, UDHD'nin zaferi için militan mücadelemizi sürdüreceğiz.

AMASYA'dan Yurtsever Devrimci Memurlar

Malatya

Bizler Malatya'nın Doğanşehir kazasına bağlı Dedeyazdı köyü fasulye üreticileriyiz. Bütün köylülerin ve ürettikleri ürünlerin üzerinde oynanan oyunlar, biz fasulye üreticileri üzerinde de oynanmaktadır.

Güney doğu Alım Kooperatifi, fasulyelerin ufak, iyi seçilmemiş, tozlu-topraklı olduğu bahaneleriyle, 56 lira olan taban fiyatının altında bir fiyata ürünlerimizi kapatmaya çalışıyor. Çoğu kez alımı geciktirerek, fusulyenin tefecilerin, aracıların eline düşmesine neden oluyor. Motorcudan bakkala kadar borç içinde olan fasülye üreticileri, tek umutları fasulye olduğundan, ürünlerini düşük fiyatla aracıya, tefeciye satmak zorunda kalıyor.

Dedeyazı köyü yurtsever devrimcileri olarak, fasulye üreticileri üzerinde oynanan oyunları teşhir etmek amacıyla "Fasulye Sömürüsüne Son" kampanyası başlattık. Duvar yazılamaları, duvar gazeteleri çeşitli toplantılar ve bir de tiyatro oyunu sergiledik.

Tiyatronun konusu yarıcılık ve angarya tipi sömürü idi. Oyunda IMF ve devletin fasulye sömürüsündeki rolü açıklanıyordu. Taban fiyatlarının üreticiler tarafından belirlenmesi gerekliliği ve fasulye taban fiyatının en az 75 lira olması vurgulanıyor, üreticilerin kurtuluşunun yolu gösteriliyordu. Tiyatro arasında konuşmacılar düzen partilerinin teşhirini yaptılar, köylüleri seçimleri boykot etmeye çağırdılar. Tiyatro oyunu, çevre köylerde de sergilendi. Oyun her sergilenişinde 300-500 arasında izleyici topladı.

Üreticiler üzerinde baskı ve sömürüye son verilmeli, fasulye taban fiyatı üreticiler tarafından belirlenmelidir.

Dedeyazı köyünden devrimciler

SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN MÜCADELESİ

İstanbul

Şişli Çocuk Hastanesi emekçileri, 2750 liralık giyecek parasının 500 lirasının idare tarafından kesilmek istenmesine izin vermediler...

Tüm Sağlık-Der taraftarları paranın kesintisiz olarak ödenmesi için hastanenin bütün bölümlerinde propaganda yaptılar. Daha sonra bir grup sağlık emekçisiyle müdürün odasına gidildi. Müdür önce emekçileri tehdit ettiyse de, sonunda paranın kesintisiz ödenmesini kabul etmek zorunda kaldı.

Bu arada bir Tüm-Sağlık-Der'li yemekhanede sağlık emekçilerinin sorunlarını dile getiren, mücadele yolunu gösteren bir konuşma yaptı. Tüm-Sağlık Der'liler ayrıca yaptıkları bir toplantıyla da GTSS hakkının alınması ve faşist saldırıların püskürtülmesi için genel direnişe hazırlanma kararı aldılar.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi sağlık emekçilerinin, ücretlerinin zamanında ödenmemesi ve yemeklerin kötü çıkmasını protesto etmek amacıyla yapmak istedikleri yemek boykotu, TÜS-DER'li sosyal- faşistlerce engellendi.

Ayrıca hastanede sıkıyönetimin baskıları artırıldı. Sıkıyönetim ve idarenin işbirliği ile 31 sağlık emekçisi işten atıldı. İdare emekçilerin dolaplarının aranması, sıkıyönetimin gelişmelerden haberdar edilmesi gerekçeleri ile, sağlık emekçilerine hergün gözdağı veriyor, mücadeleyi engellemeye çalışıyor.

Bursa

Bursa Devlet hastanesinde çalışan 500 sağlık emekçisi 23 Ekim günü, faşist başhekimin baskılarını protesto ederek, 3 saat işi bıraktılar ve haklarını aldılar...

Bursa Devlet Hastanesine yeni atanan faşist başhekimin, Akbank'ta hesap açtırarak, emekçilerin maaşlarını gidip bankadan alacaklarını açıklaması emekçilerin tepkisiyle karşılandı. Başhekimin faşist uygulamalarına her gün yenisinin eklenmesi üzerine, yurtsever devrimci sağlık emekçilerinin çağrısıyla 500 emekçi işi bıraktı. Başhekimin odası önündeki koridora topluca yüründü. Sloganlar atıldı, konuşmalar yapıldı. Başhekim, seçilen temsilcilerle görüşmeyi kabul etti. Maaşların hastaneden verilmesi ve diğer taleplerinin kabulü üzerine, bir YDS emekçisinin konuşmasıyla hastane personeli işinin başına döndü.

20'ye yakın faşist ve sosyal-faşistin dışında bütün sağlık emekçileri eyleme büyük bir coşkuyla katıldılar. Bu eylem Tüs-Der'li sosyal-faşistlerin sağlık emekçilerin talepleri karşısında yer aldıklarını bir kez daha gösterdi.

Manisa

Bizler Akhisar'a bağlı Kayalıoğlu kasabasından devrimcileriz. Köyümüzün geçim kaynağı tütün, diğer üreticilerin ürünleri gibi tefeci-tüccar tarafından yok pahasına satın alınıyor.

Faşist, dinci, gerici partiler seçim zamanı bir sürü yalan vaatte bulunuyor, daha sonra unutuluyorlar, bizi oy deposu olarak görüyorlar. Bunu geçtiğimiz seçim döneminde daha iyi kavradık. Köyümüzde seçime katılma oranı % 50 oldu. Bugün, tütünde pamukta sömürüye son, taban fiyatlarını üretici belirlesin, tütün üreticilerine faizsiz kredi verilsin, tütün başfiyatı en az 110 lira olsun talepleri etrafında mücadelemizi yükseltiyoruz.

Kayalar köyünden yurtsever devrimciler

Sinop

Bizler Sinop'un Durağan ilçesine bağlı Uzunöz köylüleriyiz. Orman köylüleri olan bizlere, ormanlarımız yasaklanıyor.

Biz bütün köy halkı olarak buna karşı direnerek ormanı işgal ettik. Orman muhafaza memuru ve jandarmanın işgalimizi kırmasına karşı kararlı bir şekilde direnerek ihtiyacımızı karşılamak hakkını kazandık.

Bu başarımızda, yurtsever devrimcilerin ve gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun büyük yardımını gördük. İşçi, köylü ve tüm emekçilerin birleşmesi gerektiğini kavradık.

Uzunöz köyü devrimcileri

İzmir

Bizler İzmir Adliye Binası'nda çalışan garson ve ocakçı emekçileriz. Sendikasız ve sigortasız, günde 13-14 saat çalıştırılmakta, evlerimize ancak gece geç vakitler dönebilmekteyiz. Bu çalışmamıza karşılık patron 115 lira ücret vermekte, açık verdiğimiz gerekçesiyle de her gün bunun bir bölümünü kesmektedir. İzin diye bir hakkımız yoktur. Hasta olan eşimizi ve çocuklarımızı hastaneye götürmek için bile izin verilmiyor. Ayrıca patronun küfür ve hakaretleriyle de karşı karşıyayız.

Sigorta, sendika, 250 lira günlük ücret, 8 saatlik işgünü, 1 saat öğlen tatili, fazla çalıştığımız saatlerin ücretinin verilmesi vb. taleplerimiz doğrultusunda mücadele ediyoruz.

İZMİR Adliye çayocağından emekçiler

Ankara

Biz Siteler'de mevsimlik olarak çalışan GİB-DER'li işçileriz. 4 Kasım gecesi faşistler, otomatik silahlarla oturduğumuz evi taradılar. Bir arkadaşımız yaralandı.

Saldırı üzerine gelen polisler, boş kovanları topladılar, evin planını çıkarıp, bizlerin ifadesini aldılar. Bu arada yakınlarda bir inşaata elinde silahla gizlenmiş olan faşistin peşinden, polislerin birisi koşmaya çalıştı. Diğer polisler ise onu engelleyip "bırak ne yapacaksın" diyerek çıkıştılar ve çekip gittiler.

Bütün bu saldırılar bizi korkutmadığı gibi, yükselen kitle mücadelesini de engelleyemeyecektir.

GİB-DER'li işçiler

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş -
Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR -
Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR -
Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır.
Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR
Baskı Tarihi 1 Aralık 1979

Anti-parti gruplar içindeki devrimcileri kazanalım

Bugün Türkiye'de yükselen sınıf mücadelesi ve devrimci dalga, başta proletarya olmak üzere emekçi sınıfların ve bu sınıfların şu ya da bu ölçüde temsilcisi olan devrimci akımların, karşı-devrim cephesi karşısında güçlerini birleştirmeleri ve saflarını pekiştirmelerini zorunlu kılıyor. Bu mücadele içinde M-L hareketimiz ve devrimci-demokrat akımlar gelişiyor, güçleniyor ve giderek artan bir biçimde M-L hareketin asgari programının temelleri üzerinde birliğe yöneliyor. Ama bu, sorunun sadece bir yanı; diğer yanda ise düne kadar genel olarak devrimci- demokrat bir nitelik taşıyan, hatta bir ölçüde Marksizm-Leninizme yönelen, bu gelişmeleriyle belirli bir güç toplayan; daha sonra ise küçük-burjuva rekabetçi, tekkeci duyguların, küçük dükkancı zihniyetin, revizyonizm ve reformizmle bağları koparamayışın etkisine teslim olarak giderek gericileşen ve tek uğraşları M-L hareket ve onun kendi küçük-burjuva varlıklarını tehdit eden ideolojik-siyasi gelişmesi karşısında varlıklarını korumaya çalışmaktan ibaret hale gelen anti-parti gruplar var. Bunlar gelişen devrimci mücadele koşullarında, proletaryaya ve onun devrimci komünist partisine karşı mücadeleyi tek görev edinmiş, gerici küçük-burjuvazinin çaresizliğinin, çözülmesinin ve dağılmasının canlı örneği olarak ortada duruyor, çürüyor ve dağılıyor.

DHB bu akımların tipik bir temsilcisidir. O, 71 "sol" hareketinin içinde yer alan İ.Kaypakkaya önderliğindeki devrimci demokrat bir grubun, uzantısı olarak doğdu ve gelişti. Başlangıçta M-L hareketin gerçekleştirdiği açık ve cesur özeleştirinin de etkisiyle küçük-burjuva maceracılığının belli yönlerini eleştirdi ve kendine yeni bir doğrultu çizmeye çalıştı. Ama bu kez de en başta o zamanlar gerek ülkemizde gerekse uluslararası planda M-L hareket üzerinde oldukça güçlü bir etkisi bulunan Çin revizyonizmi ve onun "Üç Dünya Teorisi" olmak üzere, revizyonizmin, reformizmin ve Troçkizmin akıntısına kapıldı. ÜDT'nin etkisinde şekillenen revizyonist-Troçkist görüşlerini sistemleştirmeye çalıştı. O sıralarda bu tür zaafları hızla aşmakta olan devrimci komünist hareketimizin onu da kendisiyle birlikte geliştirmeyi ve M-L temelleri üzerinde birleşmeyi amaçlayan eleştirilerine kulak tıkadı, küçük-burjuva dar görüşlülüğünden kaynaklanan hayallerle, onu yıkmayı, parçalamayı amaçlayan bir faaliyetin içine girdi ve bu yolda ne kadar ayak direttiyse bataklığa o kadar battı. Bu durumda devrimci komünist hareket için onu bataklıkta kendi kaderiyle başbaşa bırakarak yoluna devam etmekten başka yapacak birşey yoktu ve o da bunu yaptı. Ancak o, her zaman DHB gibi anti-parti grupların içinde, devrim isteyen, Marksist-Leninist olmak isteyen, uluslararası komünist hareketin bir parçası olmak isteyen unsurların bulunduğunu gözönünde tuttu ve bu unsurları uyarmak eğitmek, gerici şeflerin onları soktukları çıkmaz sokaklarda heder olmalarını önlemek için DHB'nin revizyonist-reformist çizgisine karşı ideolojik-siyasi mücadele yürüttü, bu yoldan geri dönmek isteyenlere elini uzattı, onlara yardımcı oldu. Bu yaklaşım, hiçbir zaman cevapsız ve sonuçsuz kalmadı. Düne kadar DHB içinde yer alan pekçok devrimci M-L hareketin saflarına katıldı ve onun gösterdiği doğrultuda mücadele etti.

Buna rağmen DHB bugüne kadar bölüne, parçalana, sağa, sola yalpalaya yalpalaya da olsa bir grup olarak varlığını korudu ve birçok devrimciyi peşinden sürükleyerek, devrimci komünist hareketin çıkmaz olduğunu başından beri söylediği bir yolda yürüdü. Bugün ise artık bu çıkmaz yolun sonuna gelmiş dayanmış bulunuyor. Bugün DHB'nin örgütlü yapısı darmadağın olmuştur; artık ne dediklerini, ne de diyeceklerini kendileri de şaşırmış bulunan birtakım şef taslaklarının, ne zaman çıktığı ve çıkacağı belirsiz gazetelerindeki çılgınca ve umutsuzca çırpınışlarını demagojilerini, iflaslarını DHB saflarında bile görmeyen kalmadı. DHB'nin az da olsa taraftarının bulunduğu Kayseri, Elbistan, İskenderun, Antep, Ankara ve diğer bazı yerlerde, bölgesel yöneticilerinden, sıradan sempatizanlarına kadar tüm DHB taraftarları isyan halinde, kendilerine yeni bir yol, bir çıkış noktası arıyorlar. DHB'yi yöneten şefler bile artık tekkelerinin geleceğinden umut kesmiş durumdalar.

Bugün DHB saflarında, devrimci komünist hareketimize sempati duyan, geçmişte şeflerin kendilerini sürüklediği yolun çıkmazlığını göstermiş ve kendilerini uyarmış olan ona doğru yönelen; tecrübeleriyle, onun söylediklerinin, ideolojik- siyasi çizgisinin, mücadele ve örgütlenme anlayışının doğruluğunu gören ve adım adım kavrayan geniş bir taraftar grubu vardır. Bu unsurların en ilerileri, devrimci komünist hareketle bağ kuruyor ve devrim için mücadele etmek, devrimci olarak kalmak isteyen tüm DHB taraftarları için tek çıkış yolu olan, onun gösterdiği yolda yürümek ve mücadele etmek isteklerini ve azimlerini bildiriyorlar. Bu unsurların içinde sıradan sempatizanlardan, geçmişte yönetici görevler almış olanlara kadar, değişik konumlara sahip devrimciler var; ama hepsini birleştiren, hepsini devrimci

Devamı sayfa 6'da

İGD Apocu vb.gibi faşist çetelere karşı tutum

İGD ve Apocular gibi faşist çeteler, tıpkı MHP-ÜGD çetesinin izlediği yolu izleyerek öteden beri halka, devrimcilere ve özellikle proleter devrimcilere saldırılar yöneltiyorlar. Onlar şimdiden sonu ölümle biten onlarca saldırının failidirler. Doğrudan saldırılarda bulunuyorlar, ihbarcılık yapıyor, polis ve jandarmayla koordineli saldırılarda yer alıyor, provakasyonlar tezgahlıyorlar.

İGD ve benzeri cinayet ve karşı-devrim yuvalarının MHP-ÜGD çetesinden tek farkı, sosyalizm maskesi kullanıyor ve kitleleri bu yolla aldatmaya ve yüzlerini gizlemeye çalışıyor olmalarındandır. Bu çeteler MHP'li faşistlerin yaptıklarının aynısını sözde "sosyalizm" lafını kullanarak yapıyorlar.

İGD ve Apocu gibi çetelerin faşist çeteler olduklarından hiç kuşku duyulamaz. Onlar MHP gibi komprador burjuvazi ve toprak ağalarına dayanıyor, onların düzeninin ve faşist-feodal diktatörlüklerinin devamını savunuyorlar. Onlar, kitleleri yalnızca aldatıp uyutarak mevcut düzene ve diktatörlüğe bağlamaya çalışmakla yetinmiyorlar. Aldatma ve pasifize etme politikasının yanı sıra kitleleri, onların devrimci demokratik ve ekonomik mesleki taleplerini doğrudan saldırı hedefi seçmişlerdir. Kitlelere ve devrimcilere saldırıyor, demokrasi mücadelesini bastırıp ezmeye çalışıyor; faşist diktatörlüğün yürüttüğü faşist saldırı ve terör kampanyasına katılıyorlar. Onlar diğer resmi faşist çetelerle birlikte diktatörlüğün vurucu güçlerini oluşturuyorlar. Yürüttükleri saldırılar, faşist saldırıların bir parçası, kendileri faşist diktatörlüğün saldırı araçlarıdır. Bu çeteler mevcut düzene ve faşist diktatörlüğe dayanarak hayat buluyor ve ayakta durabiliyorlar. Güçlerinin yetmediği yerlere polis ve ordu birlikleriyle birlikte saldırmaları bunun bir kanıtıysa, kitlelerin genel ve acil talepleri karşısındaki tutumları ve her yolu kullanarak kitle mücadelesini saptırıp bastırmaya çalışmaları bunun diğer bir kanıtıdır.

Öyleyse İGD gibi faşist çetelerle nasıl mücadele edilmelidir?

Bu saldırgan çetelere karşı mücadele, ancak, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyle birleştirilir ve bu mücadelenin bir parçası ve yönü olarak kavranır ve yürütülürse başarıyla gelişebilir. İGD gibi çetelerin de sosyal dayanağını teşkil eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarına, onların faşist-feodal diktatörlüğüne karşı mücadeleden koparılan bir mücadeleyle tek tek faşist grup ve siyasi hareketlere karşı başarı mümkün değildir. Böyle bir mücadele, aynı zamanda, hakim sınıflara ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin de zaafa uğramasına yol açar. Faşizme karşı mücadeleyi tek tektek faşist siyasi hareketlere örneğin MHP'ye karşı mücadeleye, onlarla düelloya indirgemek ne kadar yanlışsa, yalnızca İGD gibi faşist gruplara karşı yürütülecek bir mücadeleyle bu grupların yok edilebileceğini, halka ve devrime zararsız hale getirilebilecğini ve geriletilebileceğini sanmak da o kadar yanlıştır.

İGD gibi faşist çeteler faşist diktatörlüğe karşı yürütülen mücadelenin doğrudan hedefidirler. bu tür faşist çetelere karşı yöneltilen tüm mücadele, faşist diktatörlüğe karşı yürütülen genel demokrasi mücadelesinin özel bir yönü olmalıdır. Faşist diktatörlük kitle mücadelesiyle geriletilmeden, İGD ve Apocu türünden faşist çetelerin fonksiyonlarını göremez hale getirilmeleri, mahalle, fabrika, üniversite vb. yerlerden temizlenmeleri gerçekleşemez. Bu çetelere karşı ancak kitlevi karakterde bir mücadele başarı sağlayabilir. Ve onların çeşitli alanlardan temizlenmeleri ancak anti-faşist kitle mücadelesinin gelişmesi temelinde mümkün olabilir.

En başta ve herşeyden önce yapılması gereken kitlelerin genel ve acil taleplerine sahip çıkmak ve tüm mücadeleyi komprador-feodal düzene ve faşist diktatörlüğe karşı yöneltmektir. İGD ve Apocu gibi çeteler bu mücadelenin can düşmanıdırlar. Çünkü bu mücadele onların sosyal temellerine ve bir aracı oldukları diktatörlüğe vurmakta, faşist siyasi hareketler olarak onları köklerinden sarsmaktadır. Onların her yol ve araca başvurarak bu mücadeleyi engellemeye ve bastırmaya çalışmaları bundandır. Ama işte tam da bundan dolayı onları yok edecek ve başarısı garantilenmiş olan mücadele budur. Ve aksi takdirde diktatörlüğün resmi güçleriyle işbirliği halinde çeşitli yerlere saldıran ve buralarda hakimiyet kurmaya çalışan bu tür çeteler tesirsiz hale getirilemez. Hedef, hakim sınıflar düzeninin devrilmesi ve faşist diktatörlüğün yıkılmasıdır ve ancak bu olabilir. Ve ancak polisiyle, ordusuyla faşist diktatörlüğü hedefleyen kitle mücadelesi özel olarak İGD ve benzeri faşist hareketlere karşı da sağlam kazançlar sağlayabilir.

Öyleyse kitleler faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye seferber edilmeli, genel olarak demokrasi mücadelesi örgütlenmeli ve yükseltilmeli ve bu çerçevede İGD ve Apocu türünden faşist hareketlerle özel olarak mücadele edilmelidir.

Sosyal-faşist demagoji ancak anti-faşist kitle mücadelesi içinde yere çalınabilir. Onların kullandıkları "sosyalist", "ulusalcı" vb. maskeler ancak böyle bir mücadele içinde teşhir edilebilir.

Bizim hedefimiz açıktır, biliniyor, yine ilan ediyoruz: Faşist diktatörlük devrilecektir, İGD ve Apocu türünden faşist hareketler yok edilecektir. İGD vb. faşistleri tüm alanlardan sökülüp atılacaktır. Bu çeteleri her yerden, fabrikalardan, okullardan vb. atacağız.

Ancak biz maceracı ya da düellocu değiliz. Bu hedefi gerçekleştirecek olan doğru bir önderlik altında gelişecek kitle mücadelesidir. Ve işte gereken de kitleleri bu hedef uğrunda kazanmaktır.

Bir sloganın doğruluğuna yalnızca öncünün, komünistlerin, ileri unsurların inanması yetmez. Bir sloganın eylem sloganı haline gelebilmesi, geniş kitleler tarafından kavranmasına ve uğruna mücadele edilir hale gelmesine bağlıdır.

MHP-ÜGD çetesini ele alırsak, onlar geniş kitlelerin gözünde teşhir olmuş, faşist, saldırgan kan içici, halk düşmanı tabiatı açığa çıkmıştır. Bu yüzden bugün MHP-ÜGD'li faşistlerin birçok yerde tecriti gerçekleşmiş ve bu çetelerin çeşitli yerlere sokulmaması ve birçok mahalle, okul vb. yerlerden atılmaları mümkün olmuş; MHP-ÜGD dağıtılsın sloganı buralarda eylem sloganı haline gelmiştir.

Ama MHP-ÜGD çetesinden farklı olarak bugün henüz İGD ve Apocu türünden faşist çeteler kitleleri demagojik propagandayla aldatabiliyor, faşist yüzlerini gizleyebiliyorlar. Yalnızca geniş emekçi kitleler değil, çeşitli devrimci grupların etkisindeki devrimciler de bu faşistlerin aldatıcı propagandalarına kanıyorlar. Onların saldırgan faşist niteliklerini görmezden geliyorlar.

Gerek geniş kitlelere gerekse onların ileri unsurları arasında yer alan devrimcilere bu grupların faşist karakterinin kavratılması gereklidir ki bu da ancak faşist diktatörlüğe karşı mücadele içinde bu çetelerin demagojilerinin de açığa çıkarılmasına onların ideolojik ve siyasi açıdan mahkum edilmelerine bağlıdır. Onların faşist saldırganlığı, hakim sınıflar ve onların devletiyle işbirliği ve kitlelerin taleplerini yalnızca istismar ettikleri bu mücadele içinde teşhir edilebilir. Ve onlar ancak geniş kitleler gözünde teşhir edilip tecritleri sağlandığında yok edilebilirlir. Edileceklerdir.

Kitlelerin taleplerine sahip çıkalım, onları devrim uğruna örgütleyip mücadeleye çekelim. Bunun başarıldığı hiçbir yerde bu faşist çeteler barınamayacaklardır. Hem kitlelerden hem devrimci unsurlardan tecrit olan çeteler hiçbir yerde yaşayamaz hale geleceklerdir.

Her alanda, tek tek her yerde kitlelerden tecriti gerçekleşmedikçe faşist çetelerin yok edilmesi gerçekleşemez. Bu amaca düelloculukla da ulaşılamaz. Bu yüzden şimdiden bu faşist çetelerin faşist tabiatları teşhir edilmeli ve onların kitleler arasından temizlenmesi gerektiği propagandası yaygınlaştırılmalıdır.

Bizim hedefimiz tek tek İGD vb. sempatizanları bu faşist çeteler tarafından aldatılarak etkilenen unsurlar değildir ve olamaz. Devrim ve halka düşmanlıkla eğitilmeye çalışılan bu unsurlar da dahil olmak üzere tüm kitleleri genel olarak faşist diktatörlüğe ve onun bir parçası olarak İGD türünden faşist hareketlere karşı mücadeleye kazanmalıyız. Bu unsurları kazanmaya önem vermeli, onlara karşı itici ve vurdumduymaz olmamalıyız ve örneğin Mensucat Santral'da olduğu gibi onları kazanabiliriz. Bu açıdan kitlelerin genel ve acil talepleri uğruna mücadeleyi geliştirirken, her zaman ve her yerde bu mücadelenin engeli olan revizyonist ideoloji, reformcu ve faşist siyaset ve taktikleri açığa çıkarıp mahkum etmeliyiz.

Onlara karşı yönelen teşhir faaliyetimizi, özellikle bu grupların faşist diktatörlüğün bir parçasını ve vurucu güçlerini oluşturdukları noktasında, onların devlete ve hakim sınıflara dayandıkları ordu, polis vb. güçlerle doğrudan ve dolaylı işbirliği halinde oldukları ve bu konumlarıyla saldırgan oldukları noktasında yoğunlaştırmalıyız. İdeolojik alanda onlara devlet, ordu, "barışçıl geçiş", "kapitalist olmayan yol" vb. konularındaki görüşlerini özellikle mahkum etmeliyiz. Bu çetelerin her alandan temizlenmesi için ajitasyonu geliştirmeli, kitleleri ve devrimci unsurları bu slogan etrafında harekete geçirmek için çalışmalı, revizyonizmle uzlaşma siyaseti ve bu yoldaki tutumları eleştirip etkisiz kılmalıyız.

Devrimci komünistler içinde bulunduğumuz devrim için güç toplama döneminde izlenmesi gereken eylem çizgisinin nasıl olması gerektiğini biliyorlar. Gericilik ve faşizme karşı topyekun saldırı ve onların, yok edilmesinin şartları bugün yoktur. Gericiler şiddete dayanarak ezileceklerdir ve biz bunun için hazırlanıyoruz. Bu şiddet kitlelerin devrimci şiddetidir ve hedefi hakim sınıfların düzeni ve onların faşist diktatörlüğüdür. Ve bu genelden koparılmış haliyle tek tek faşist siyasi hareketlere yönelmekle yetinecek devrimci şiddetin kalıcı sonuçlara yol açmayacağı kesindir. Faşist diktatörlüğe karşı genel bir saldırı gününe hazırlanmalıyız. Şimdiden tek tek küçük çatışmalar da olacaktır, gericiliğin saldırganlığı karşısında bundan kaçınılamaz. Ama bu esasta savunmaya yöneliktir. Diktatörlüğe karşı uygulanacak şiddetin yolunu açmaya yöneliktir.

Bugün diktatörlük bütün güçleriyle, uşaklarıyla her yol ve araca başvurarak saldırıyor. İGD ve Apocu türünden faşist çetelerin saldırıları da bu çerçevede ortaya çıkıyor. Kuşkusuz halk ve devrimciler kendilerini savunacaklardır. Proleter devrimci hareketin gelişmesini engelleme ve varlığına son verme niyetleri bütün gericiliğin kursağında kalacaktır. İGD ve Apocu gibi çeteler bize saldırmaya yeltenmesin. Her saldırı karşısında kendimizi savunacağız. Her saldırı karşılığını görecek, saldırganlar cezasız kalmayacaktır.

Ve gereği kitleler tarafından kavranan her yerden tüm faşist gruplar temizlenecektir.

Devrimci Yol'un 'Direnis Komiteleri' üzerine bir daha-1

Devrimci Yol'la direniş komiteleri vb. ile ilgili konularda polemiğe girmeyi yararlı görüyoruz. Yanı sıra, aramızdaki tartışmanın sadece direniş komiteleriyle ilgili olmadığı görülmektedir. Devrimca Yol'la cephe, bireysel terörizm vb.ne tartışmaların da başlaması olumludur ve bu tartışma sürdürülmelidir. Çünkü Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nda şimdiye kadar bu konularla ilgili olarak çıkan yazılar D.Yol'cu arkadaşlar tarafından ciddi bir şekilde ele alınmamıştır. Tutarlı ve kapsamlı-meseleyi geliştirici cevaplar da verilmemiştir. Böylece Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nın görüşleri D.Yol'cular tarafından bir türlü anlaşılamamaktadır. Aramızdaki tartışmanın başlaması bize görüşlerimizi açıklayıp anlatabilme imkanı da vermektedir.

Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu'nun direniş komiteleri ile ilgili görüşlerini cevaplandıran yazıda dahi PB ve HK'nun tartışılan konularla ilgili görüşlerinin ne olduğundan habersizdir. Ve arkadaşlar tarafından yazdığımız yazılar dikkatlice incelenmemiş ne dediği belirlenmemiştir. Biz mücadele biçimleri, devrimin izleyebileceği yollar, halk cephesi vb.gibi konulara ilişkin görüşlerimizi bir çok yazımızda, bizce açık bir şekilde ortaya koyduk. Buna rağmen DY'da çıkan yazı bu konularla ilgili görüşlerimiz hiç yokmuşcasına meseleye yaklaşmaktadır. Bunun için DY'cu arkadaşlarla sağlıklı ve devrimi geliştirici tartışma yürütmemiz için herşeyden önce birbirimizin ne söylediğine bakmamız ve yanlış gördüğümüz görüşleri eleştirmemiz gerekiyor. Biz kendi payımıza, bunu yerine getirdiğimiz görüşündeyiz. Çünkü DY'un halihazırda görüşlerini dayandırmaya çalıştığı "Kesintisiz Devrim" broşürünü DY'un çıkarken yayınladığı platformu, gerek DY platformunun gerekse "Kesintisiz Devrim"in esas aldığı görüşlerin kaynağı "Mao Zedung düşüncesi" ve "MZD"sini tam olarak savunan (kendi içerisinde tutarsızlıkları barındırsa da) İ.Kaypakkaya'nın görüşlerini etraflıca eleştirdik ve kendi görüşlerimizi açıkladık.

DY'cu arkadaşlar bu meselelere ilişkin görüşlerimize şimdiye kadar doğru dürüst bir eleştiri yöneltmedikleri gibi "MZD"sini eleştiri kampanyamıza da katılmadılar. Böylece kitlelerin katıldığı bir tartışmayla kimin görüşlerinin Marksizm-Leninizm'e yakın olduğu DY'cuların nezdinde açığa çıkmadı.

DY'un 32.sayısında çıkan "Halkın Kurtuluşu, faşizme karşı birlik ve direniş sorunu" başlıklı makalesine şimdiye kadar yayınladığımız görüşlerin temelinde cevap vermeye çalışacağız.

Bu, genelde söylediklerimizin bir tekrarı olacaktır. DY'cu arkadaşlar, tartışılan konularla ilgili detaylı görüşlerimizi yayınladığımız yazılarda bulabilirler. Yeter ki yayınlanan yazılara bakma zahmetini göstersinler bu görüşlerini açıklayacaklarına, meseleyi daha da karıştırmaktalar. Bu sefer de 'cephe denildiğinde' HK Sovyetik Devrime ait bir cephe, biz ise halk savaşına ait bir cepheden sözetmekteyiz görüşleri ileri sürmekteler.

Her şeyden önce devrimin izleyeceği yola göre cephe oluşturmaya çalışmak veya buna görev cepheyi belirlemek Devrimci Yol'cu arkadaşlara has birşey olsa gerek.

Oysa devrimci sınıflar arası cephenin niteliğini belirleyen, o tarihi dönemdeki devrim aşamasının niteliğidir. Başka bir deyişle o devrim aşamasının özelliğine göre devrimden yana olan sınıf ve tabakalar arasındaki zorunlu ittifaklara göre cephenin niteliği belirlenir.

DY'cu arkadaşlar devrim aşamasının niteliğine göre devrimci cepheyi açıklayacaklarına, meseleyi daha da çıkmaza sokuyorlar.

Demokratik devrimde ve sosyalist devrimde, devrimin dostu ve düşmanı sınıflar ayrı ayrıdır. Şimdi DY'cu arkadaşlar HK ile cephe anlayışlarının farklı olduğunu söylediklerine göre, herşeyden önce HK'nun bugün Türkiyedeki devrim aşamasının ne olduğunu söylediğine bakmaları, yanlışlık görüyorlarsa bunları eleştirmeleri ve devrim aşaması ile ilgili olarak aradaki farklılığı belirtmeleri gerekiyor. Bu zaman gerçekten aramızda cephe anlayışı ile ilgili olarak görüş farklılıkları açığa çıkır. HK'nun Sovyetik Devrime ait cepheyi savunduğuyla, sosyalist devrimin aşaması savunulduğu kastediliyorsa hemen söyleyelim arkadaşlar yanılıyor. Çünkü HK bugünkü devrimin demokratik devrim olduğunu söylüyor ve işçi-köylü Sovyetlerinin kurulmasını esas alan bir devrimi hedeflediğini savunuyor. Bugünkü devrim aşamasının sosyalist devrim olduğunu söylemiyor. Böyle bir iddianın HK'dan çok DY'a ait olması gerekir. Çünkü DY, anti-feodal toprak devrimini içermeyen bir demokratik devrimden sözedebiliyor. Ve yine DY, Türkiye'de esas olarak feodalizmin üst yapıda kalıntı biçiminde mevcut olduğunu söylüyor. Ve yine bilindiği gibi, buna rağmen, anlamsız bir şekilde "uzun süreli halk savaşı"ndan, parça parça iktidarların kurulacağından sözedebiliyor; ama hangi temelde hareket edileceğini söylemeden.

DY'cu arkadaşlar Sovyetik Devrime ait cephe ile halk savaşına ait cephe arasındaki farklılığı Çarlık-Rusyası ve Çin'deki devrimlere göre ele alıyorsa bunu açıkca söylemelidir. Çünkü oportünist ÇKP'nin izlediği cephe politikası ile Lenin ve Stalin önderliğinde Bolşevik Devriminin izlediği cephe politikası arasında esaslı farklılıklar vardır. Hemen söyleyelim, biz, demokratik devrim aşamasında (ki bu sosyalist devrim aşaması için de geçerlidir) Lenin ve Stalin'in izlediği cephe politikasını doğru buluyoruz ve izlemeye çalışıyoruz.

DEVRİMCİ YOL'UN DİRENİŞ KOMİTELERİNE İLİŞKİN GÖRÜŞLERİNDEKİ MUĞLAKLIK

DY'cu arkadaşlar şöyle diyor:

"Halkın Kurtuluşu bizim açıklamalarımızı 'muğlak ve yetersiz' bulduğunu söylüyor. Bunun görebildiğimiz en önemli sebebi devrim anlayışımızdaki farklılıktır. HK, kendi devrim anlayışına uygun kriterleri bizim açıklamalarımıza uyguladığında söz ettiği 'muğlaklık' ortaya çıkmaktadır. HK. ülkemiz için Sovyet tipte bir devrimi geçerli görmektedir. Ve ülkemiz devriminin sorunlarını böyle bir çerçeve içinde değerlendirmeye çalışmaktadır. Ve ülkemiz devriminin sorunlarını böyle bir çerçeve içinde değerlendirmeye çalışmaktadır. Biz ise ülkemizde halk savaşının zorunlu bir durak olduğunu söylemekteyiz. Ve ülkemiz devriminin sorunlarını bu bütünlük içinde ele almaktayız.

"Cephe denildiğinde HK Sovyetik Devrime ait bir cephe, biz halk savaşına ait bir 'cephe'den sözetmekteyiz. (DY, S.32, s.10)

Bu yukarıda söylenenler tartışılan konulara açıklık getiriyor aksine yetersiz kalıyor. Hele muğlaklık ve yetersizlik (sanki suç ve yanlışmış gibi) Sovyetik bir Devrimi savunma bahanesi ile hiç de gözardı etilemez. Devrimin yolu, mücadele biçimleri, mücadele biçimlerinin değişmesi vb. ilişkin görüşlerimizi tekrar etmeyi şimdilik bir yana bırakarak direniş komitelerinin özelliklerine ait arkadaşların görüşlerinde mevcut olan muğlaklık ve yetersizliğin ne olduğuna tekrar değinelim.

DY'un direniş komiteleri ile ilgili görülerinin muğlak ve yetersiz olduğunu söyledik. Çünkü direniş komiteleri Devrimci Yol'un nezdinde bazan halk cephesidir, bazan iktidar organlarıdır, bazan da reformlar için mücadele ve sivil faşist saldırıları geriye püskürtmeye yarayan savunma örgütleridir. Yani ne olduğu açık değildir ve direniş komitelerinin programı ise belirsizdir. Şimdi bu açık olmayan durum burjuva devletinin hangi yollarla parçalanıp yıkılacağı meselesi gündeme getirilerek nasıl açıklanabilir ve bununla ne gibi bir ilişkisi vardır? Burjuvazinin devletinin Sovyetlerde olduğu gibi şehirlerdeki kısa süreli ayaklanmalarla, veya başka ülkelerde olduğu gibi uzun süreli ayaklanmalarla parçalanıp yok edilmesi ve ülke çapında proletarya diktatörlüğünün ve onun özgül biçimi olan halkın demokratik diktatörlüğünün kurulması meselesinin direniş komitelerinin niteliğine nasıl açıklık getireceğini bir türlü anlayamamaktayız! Ama ne varki arkadaş-

DEVRİMCİ YOL'UN CEPHE ANLAYIŞI

DY'cu arkadaşların 'halk savaşına ait cephe'yi savunuyoruz dediklerinde kastettikleri Mao Zudung'un demokratik devrimde milli burjuvaziyle birleşmeyi esas alan başka bir deyişle işçi-köylü ittifakını değil, milli burjuvazi ile köylüler arasındaki ittifaki temel alan cephe politikası ise, o zaman, demokratik devrim aşamasına göre ittifaklar meselesinde aramızda önemli ayrılıkların bulunduğunu söyleyebiliriz. Çünkü demokratik devrim aşamasında milli burjuvazi ile ittifakı esas alan cephe politikası sağ oportünist, proletaryaya ait olmayan küçük-burjuva cephe politikasıdır. Mao Zedung zaman zaman bu cephe politikasına emperyalistleri, komprador-burjuva ve toprak ağalarının bir kesimini de dahil etmiştir. DY Çin revizyonizminin izlediği sınıf işbirlikçi cephe politikasını halk savşına ait cephe olarak mı görüyor? Bunun yanı sıra devrim 'halk savaşı yolunu' izleyecekse, mutlaka cephenin milli burjuvazi ile ittifakı esas olması mı gerekir? DY'cu arkadaşlar bu sorulara cevap vermelidirler. Bu soruların cevapları DY' un yayınladığı görüşlerde belli değildir. Ve yine cephenin devrim hedeflerini içeren bir programının muhtevası açık değildir. Oysa DY'cu arkadaşlar, soyut olmayan cephe politikasını ortaya koyduklarını söylüyorlar. Soyut olmayan cephe politikasını ortaya koymaları bir yana direniş komitelerinin neyi hedeflediği, programının ne olduğu dahi açık ve berrak bir şekilde belli değildir.

Buna rağmen DY'cu arkadaşlar anti-faşist birlikler önerenlerin soyut meseleler üzerinde çaba harcadıklarından yakınabiliyorlar.

DY'cu arkadaşların ileri sürdüğü direniş komiteleri bazı kısmi talepler için ve sivil faşistlerin saldırılarını göğüsleyerek mücadele eden birliklerdir, bazan esasolarak emperyalizmi, iç gerici sınıfları ve bunların siyasi iktidarını, faşizmi tasfiye etmeyi ve devrimi hedefleyen cephelerdir. Bazan daha ileri boyutlara erişerek iktidar organlarıdır (şimdiki durumları ise iktidar organlarının çekirdekleridir) Herşeyden önce neyin ne olduğu açık değildir. Bu belirsizlik başka meseleler ileri sürülerek örtbas edilemez. HK, bu belirsizliğe rağmen direniş komitelerinin iktidar organlarıdır, görüşünü bir yana bırakıp cepheye göre meseleyi ele alıyor uzun dönemli devrim hedefleyen bir cephe ise bunun içinde de yer alabileceğini veya kısmi talepler için mücadele eden

Devamı sayfa 6'da